

MIN BOK 3

ERIK RIBSSKOG

Jubileums-utgave

(johncons.net-utgave)

Forord

Denne boka ble først publisert som en føljetong, på min blogg, (johncons-blogg), i 2012.

Bærum, 8 desember 2021

Erik Ribsskog

Kapittel 1: Elverum

Jeg husker at jeg tok toget, fra Oslo S., til Elverum, en sommerdag, i juli, i 1992.

Jeg hadde jobbet på OBS Triaden, hele sommeren, og hadde ikke hatt mye ferie.

Jeg husker at jeg var spent på, hvor tøft, som dette kom til å bli.

Jeg var en tynn, ung mann, som veide 62-63 kilo, og var 1.85 høy.

En pingle, hendte det at jeg ble kalt, i Oslo, før, (og vel også etter), militæret.

Jeg studerte de andre kara, som var sammen med meg, på start-dagen der.

Var ikke alle de andre mye kraftigere bygget enn meg, tenkte jeg, (nærmest i sjokk vel, må man vel si).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg var også utrent, etter tre år, med studier og jobbing, i Oslo, hvor jeg kun hadde trent, et par ganger vel, i løpet av disse tre årene.

Jeg hadde ikke trent regelmessig, siden jeg hadde gym, på Gjerdes videregående, i Drammen, skoleåret 1988/89.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Geværkompaniet, (som jeg skulle være i), på Terningmoen, det var en stående Nato-styrke.

Alle soldatene var der, i 11-12 måneder, og nesten alle startet der samtidig, hvert år.

Det var ikke som i Nord-Norge, hvor det kom nye soldater hver tredje måned.

I Geværkompaniet, så dukket nesten alle soldatene opp samtidig, i midten av juli-måned, (var det vel), hvert år da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde ikke helt skjønt det, om jeg måtte til Nord-Norge, etter tre måneder.

Så jeg husker det, at jeg spurte en kar fra Hedmark, (var han vel fra), som stod ved siden av meg, på en slags oppstilling, langs jernbaneskiene, som går gjennom Terningmoen-leieren, om det var sånn, at vi slapp å dra til Nord-Norge, (som var vanlig, i andre militærleire, på Østlandet, at man dro til Nord-Norge, etter tre måneders rekrutt-tjeneste).

Han hedmarkingen, (var han vel), kunne bekrefte det, av vi slapp å dra til Nord-Norge da.

Og jeg bare jubla, (må man vel kalle det), siden jeg skjønnte at jeg kunne dra tilbake til Oslo igjen, (og for eksempel jobbe), hver helg da.

Sånn at han medsoldaten, fra Hedmark, nesten fikk sjokk vel, over jublinga mi.

Og det er mulig at noen av befalet, også la merke til den her jublinga mi da.

Så sånn var muligens det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg kjente forresten ikke et eneste menneske, av hverken sivile eller militære, i Elverum.

Geværkompaniet, det bestod av tre geværtropper, som i begynnelsen hver bestod av opp mot hundre soldater vel.

Pluss en jegertropp, og en stab, (eller hva de ble kalt igjen).

Så det var vel over 500 soldater i leieren, (ihvertfall de første ukene), vil jeg nok tippe på.

Staben, de kom ikke inn i juli, alle sammen, sånn som oss geværsoldatene.

Så de som lagde maten vår, og tømte søpla der, og sånn, de hadde vært i militæret i flere måneder allerede, mange av de, og de tulla litt med oss 'ferske' infanterisoldatene da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På de første brevene, som jeg fikk fra Forsvaret, angående førstegangstjenesten min, så stod det at

jeg skulle tjenestegjøre, i Gamle Fredrikstad infanteriregiment vel.

Men etter at jeg flytta til Abildsø, for å studere, i 1989, så sendte jeg jo et brev, til Folkeregisteret, hvor jeg forklarte det, at familien min, var liksom en sånn 'Tore på sporet'-familie da, og at jeg hadde et heller kjølig forhold, til min far og hans nye samboerske, Haldis Humblen, (som lot meg bo alene, fra jeg var ni år).

Sånn at brev og lignende, som ble sendt, til dere adresse, det var jeg ikke helt sikker på, om jeg ville motta.

(Etter noen problemer med noen svarkort, for inntak på handel og kontor, et par somre, siste halvdel av 80-tallet, som fortsatt husket da.

Når Haldis og faren min var et sted, som jeg ikke visste hvor var, og postkassa deres var overfylt, og postmannen hadde lagt svarkortet mitt, for at jeg kom inn på markedsføringslinja, (var det vel), liksom gjemt bort, oppi postkassa til Haldis der da, sammen med masse utgaver av Aftenposten, var det vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så en av de første månedene, i 1990, så fikk jeg meg mitt eget familienummer, av Folkeregisteret, på grunn av de problemene, i slekta mi da, som jeg forklarte om, i et brev til dem.

Og etter dette, så ble jeg overført, fra sesjonsmyndighetene, i Buskerud/Vestfold, og til sesjonsautoritetene i Oslo da.

Og etter det, så ble det gjort om, sånn at jeg istedet skulle til Terningmoen, i Elverum, i tolv måneder.

Istedet for at jeg først skulle til Fredrikstad, i tre måneder rekruttskole, og så til Nord-Norge, i ni måneder.

Noe som passet meg fint.

For jeg var jo en selvstendig person, som hadde bodd alene, fra jeg var ni år, og var vant til å ha en god del frihet da.

Så å være oppe i Nord-Norge, på ei militærbrakke der, i flere måneder av gangen, i strekk, det virka ikke som noe fristende akkurat, for meg da.

Men når jeg fant ut det, at jeg kunne dra hjem igjen, til Oslo, (og Ungbo da, siden militæret betalte husleia mi hos Ungbo, mens jeg avtjente førstegangstjenesten da, siden reglene deres var sånn, at de gjorde det, for vernepliktige som hadde hatt sin egen leilighet, så og så lenge da, før de skulle inn, til førstegangstjenesten), det gjorde at jeg ble i litt bedre humør da, siden tiden i militæret da liksom ble stykket opp, og jeg fikk et par-tre dagers avbrekk, fra militærlivet, stort sett hver helg da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Siden jeg hadde vært en sånn 'raring', som hadde blitt satt til å bo alene, fra jeg var ni år.

Og siden jeg hadde blitt mobbet på ungdomsskolen, og var en tynn pingle da, (for å si det sånn).

Så hadde jeg nesten vært i angst, for å dra i militæret.

Og jeg var jo en av de eldste vernepliktige der da, dette året, med mine 21-22 år.

For jeg hadde jo da, siden jeg gikk på videregående vel, en gang i året, fått et brev fra militæret, om at jeg skulle inn til førstegangstjeneste, førstkommende sommer da.

Men dette med førstegangstjenesten, det var jo noe som jeg gruet meg fælt til da.

Og jeg var ikke sikker på om jeg kom til å takle det her, engang.

Siden jeg var så vant til å bo alene da.

Og siden jeg var vant til å ha et dårlig forhold, til mine foreldre, (og lærere).

Så var jeg veldig vant til å være i opposisjon da, mot autoriteter.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og jeg hadde jo ikke, (som 18-19-åring), fått så mye distanse, til den vonde oppveksten min, med mye mobbing og ensomhet da, osv.

Og jeg var jo veldig tynn da, og veide vel helt ned i 59 kilo, etter det første året mitt, som student, i Oslo.

(Etter det året, hvor jeg leide av Berit og Gunnar Jorås, på Abildsø, da hu Fru Jorås ikke tålte matlukt da, sånn at jeg måtte kjøpe dyre burgere og sånn, for å prøve å få meg en slags metthetsfølelse da, dette studieåret).

Så jeg fikk nesten sjokk, hver gang det dukket opp, et sånt brev, fra militæret.

Faren min solgte jo også leiligheten 'min', i Leirfaret 4B, under russetida mi.

Og jeg måtte jo bo noen måneder hos bestemor Ågot, på Sand.

Noe som var litt slitsomt, for jeg var jo vant til å bo alene, fra jeg var ni år.

Og Ågot var en gammeldags husmor da, (og tidligere tjenestepike, for familien Jebsen), og hu kunne si fra om alle mulige slags småting, hele tida da.

For hu var nøye på, at alt liksom skulle være 'perfekt', i 'heimen' da.

Så det var vanskelig for meg, å få noe særlig ro, de sommer-månedene, som jeg bodde hos bestemor Ågot.

Og der bodde jeg jo også på rom, med min søster Pia der, som i perioder kunne være ganske hatsk mot meg, må jeg vel si.

Og jeg var fysisk svak da, mye siden jeg at var seint ute, når det gjaldt puberteten vel.

Og jeg tenkte derfor, at det ville være smart av meg, å utsette verneplikten, til jeg ble noen år eldre, og fikk ihvertfall noen få kilo fler muskler på kroppen og til jeg hadde fått litt mer kontroll, når det gjaldt min boligsituasjon, og sånn da.

Så derfor utsatte jeg militæret, i to-tre år da.

Til jeg var ferdig på NHI, og jeg dro derfor ikke inn til førstegangstjenesten, før sommeren jeg fylte 22 år da.

Mens de fleste av de andre folka, i Geværkompaniet, de dro vel dit, året etter videregående, altså året de fylte 19 år vel.

Men flere hadde også vært på folkehøgskole, (eller lignende), et år eller to, så det var ikke sånn at hele gjengen var tenåringer heller.

Det var en del folk som var et år eller to eldre, enn 19-åringene der da.

Og jeg var vel heller ikke eldst i troppen, tror jeg.

Det lurer jeg på om det var en fra Hedmark, ved navn Skjærbekk, som var.

For han var vel født i 1969 vel, (mener jeg å huske, ihvertfall).

Mens jeg var født i 1970 da.

Så sånn var vel det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Geværkompaniet, det var en spesiell militæravdeling.

Ikke bare var det en stående Nato-styrke.

Vi var også 'forsøkskaniner', for Hærens ski og vinterskole, som holdt til, på Terningmoen da.

Og soldater fra Royal Marines, kom til Terningmoen, hvert år, for å blant annet gå tre-mila på ski, i samme konkurranse, som vi i Geværkompaniet også var med i da, (mens vi prøvde å klare tidskravet, til marsjmerket på ski, da).

Så masse 'stjernegriser', (som noen i troppen kalte dem), det vil si høyere offiser, fra Norge, holdt

til, på Terningmoen da.

Faktisk så mange, at det var tradisjon, på Terningmoen, for at soldatene, ikke hilste, på offiserer og befal, hvis de gikk forbi noen av dem, på vei til messa, for eksempel, da.

Og i perioder så var det også mange stjernegriser/høyere offiserer, fra de andre Nato-landene, på Terningmoen da.

Det var høyere og lavere offiserer fra blant annet USA, Tyskland og sikkert Danmark, Holland og England, osv., da.

(Fra de landene som var med i Nato, på begynnelsen av 90-tallet da.

Som sikkert var på forskjellige kurs, i vinterkrig, for eksempel, da).

Så sann var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi i Geværkompaniet, vårt merke, det var en hvit birkebeiner, på rød bunn.

Siden Geværkompaniet, det het også infanteriregiment 5, og vel også Oppland-regiment, da.

Og Oppland-regiment, det hadde slåss mot svenskene, under noen nordiske kriger, og også mot tyskerne, under 2. verdenskrig.

Noen få kilometer vel, fra Terningmoen, i retning av Hamar, så stod det et monument, (som vi aldri var og studerte akkurat men), i forbindelse med at kongen og regjeringen, hadde vært i Elverum, når de flyktet til England, under den tyske invasjonen, av Norge, 9. april 1940, da.

Og utafør den brakka på Terningmoen, hvor kompanisjefen, (Isefjær), holdt til, (var det vel).

Så stod det et skilt, (må det vel ha vært), hvor det ble opplyst, at her falt den første tyske bomben, under tyskernes bombing av Elverum, under den andre verdenskrig da.

Så sann var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hva mer som skjedde, under det året, (må man vel kalle det, selv om vi hadde et par ukers ferie, til gode, sann at vi vel bare var der, i drøye elleve måneder), som jeg var på Terningmoen.

Det tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 2: De første dagene på Terningmoen

Romkameratene mine, den første tida, på Terningmoen.

Det var Pettersen fra Fredrikstad.

Det var Prestsveen, fra Brumunddal, (som seinere ble troppens BV-, (beltevogn), sjåfør).

Det var en idrettsmann, fra Bærum, som ble kompaniet sin idrettsass., (eller idrettsassistent da, men i militæret, så sa man ikke så lange ord ofte vel, så han ble bare kalt idrettsass).

Det var et åttemannsrom, som vi var på.

Med fire køyesenger da, (i metall vel), og åtte cirka to meter høye metallskap da.

(Som man kunne låse, med en hengelås).

Og et bord og fire stoler vel.

Som man ser, av navnene våre, så het alle noe på 'P' eller 'R'.

Dette var fordi at vi ble plassert på rom, alfabetisk.

Så selv om jeg ikke husker hva idrettsassistenten, fra Bærum, het, så kan jeg ganske sikkert si det, at han het noe på 'P' Eller 'R', da.

(For få het vel noe på 'Q').

Vi var bare 5-6 mann, på rommet.

For 2-3 folk, hadde ikke engang møtt fram, på den første møtedagen der da.

Det var et veldig stort frafall, når det gjaldt vernepliktige.

Og vi ble færre og færre, i troppen, for hver måned som gikk, gjennom førstegangstjenesten da.

Så hvis vi var 100 mann, (i tropp 1), i juli 1992, så var vi kanskje bare igjen cirka 30 mann, i juni 1993.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var mye stress, så og si hver dag, i infanteriet.

Men jeg fikk med meg det, at det ble sagt fra befalet, at vi burde låse inn tinga våre, om kvelden.

Så jeg sa det til de andre folka, på rommet mitt da.

Og seinere på kvelden, så dukka det opp noen folk i uniform, på rommet vårt, som vekka oss opp, og liksom skulle inspisere da.

Og da sa visst dem til noen andre, at vi på rommet vårt, vi sånn skikkelig ordensfriker da, siden vi faktisk hadde husket å låse inn tinga våre, (som AG3, osv.), i skapene våre da.

Jeg hadde latt en 20-pakning, med sigaretter, ligge på gulvet, (ved senga mi da), med en lighter oppå.

Men det var ikke lov da, sa de som vekte oss.

Så den røykpakka og lighteren, de tingene, de måtte jeg legge oppå leselampa, som var på veggen, ved senga mi da.

Jeg lå i en underkøye, (som jeg var vant med, da jeg bodde hos mora mi i Larvik, og Pia alltid hadde overkøya, siden mora mi ville det da, siden hu trodde det var bedre, at jeg fikk Pia oppå meg, enn omvedt, hvis sengebunnen plutselig skulle knekke, på en slags mystisk måte da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi hadde utsikt, fra rommet vårt, til noen trær og sånn vel.

Og noen grønne sletter vel.

Så vi hadde vel den brakka, (mener jeg å huske, ihvertfall), som var lengst fra kasserna, og som vel også var nærmest hovedinngangen, til Terningmoen.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Man ble nesten helt rar i huet, syntes jeg, av denne masinga, fra befal osv., i militæret.

Så om kveldene, de første dagene, så gikk praten ganske lett da.

Uten at hue vel kanskje var helt med.

Han idrettsassistenten, fra Bærum, han lå vel i køya over meg, tror jeg.

(Noe sånt).

Og han begynte å prate om damer, en av de første kveldene der, husker jeg.

Jeg hadde jo vært klassen nerd og pingle, (må man vel si), på ungdomsskolen.

Så jeg var jo ganske stolt av mine dame-erobringer, (som jeg har skrevet om i Min Bok og Min Bok 2), nemlig Nina Monsen, Laila Johansen, Kari fra NHI, Siri Rognli Olsen, Ragnhild fra Stovner, med flere.

Så da han idrettsassistenten, fra Bærum, begynte å prate om damer, så var jeg helt med da.

Og skulle akkurat til å begynne å forklare om Laila Johansen og Ragnhild fra Stovner og sånn da.

(Det vil si mine erobringer fra Radio 1 Club, i Oslo, da).

Men så tenkte jeg plutselig det, at kanskje det ville vært smartest, å holde litt kjeft.

Kanskje det ikke var så smart, å snakke om alt for personlige ting der.

Jeg kjente jo ikke de andre folka der så bra.

Så midt i en setning, mens jeg akkurat skulle begynne å skryte av Laila Johansen, Christell Humblen og Nina Monsen, Sari Arokivi fra Finland, Kari fra NHI, Ragnhild fra Stovner, eller noen av mine andre damer, (eller hva man skal kalle de), der da.

Så ombestemte jeg meg, liksom midt i setningen da.

(Vi prata om fine damer vel).

Og så sa jeg bare at, ja, jeg kjenner jo Kristin Sola, fra Sande.

(For jeg måtte liksom si noe som ligna på 'B', når jeg først hadde sagt 'A', da.

Og det var veldig lett, (syntes jeg), å liksom plumpe uti det, og si A der, syntes jeg, siden man omtrent ble hjernevaska og brutt ned der da, av alt 'maset', fra befalet, under de første dagene av rekruttjenesten da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kristin Sola, hu gikk i klassen min, det første og andre året, på videregående.

Og hu og venninna hennes, de var skikkelig fine da.

Sa jeg da.

(For jeg syntes at Sola og jeg, vi hadde gått ganske greit sammen, på Sande videregående, vel.

Hu ga meg for eksempel det skjemaet, til samarbeidsavtalen, blant annet, sånn at jeg kunne gå på datalinja, i Drammen, det siste året, på handel og kontor, istedet for å gå enda et år markedsføring

da, i Sande).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og da, så var det utrolig nok sånn, at han idrettsassistenten, (fra Bærum), han kjente også de her to Sande-damene da.

Og han fortalte meg det, at hu mørkhåra venninna til Sola, (som jeg hadde syntes at var skikkelig fin da, og som jeg husker at Sola fortalte om, da vi gikk på markedsføringslinja, at hu dreiv og spleisa på å leie solarium sammen med).

Han Bærum-karen, han kunne fortelle meg det, at hu mørkhåra venninna til Sola, hu hadde fått unge da.

Noe som jeg syntes at var litt kjedelig da.

For da var hu liksom ikke singel og sånn lenger da.

(Eller hvordan man skal forklare det).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg var ikke den eneste, som plumpa uti det, på rommet vårt, de første dagene der.

En kveld, så fortalte Pettersen, fra Fredrikstad, at grunnen til at 'n Ørjan, hadde blitt sendt hjem, fra Albertville-OL.

Det var fordi at han hadde hatt sex med Anette Bøe og tre andre damer, på rommet.

Og Anette Bøe, hu var sammen med skipresidenten, (eller noe), så derfor ble Ørjan Løvdahl sendt hjem da.

(Fortalte Pettersen, en av de først kveldene der da.

Etter at vi hadde blitt 'tulla' med av befalet der hele dagen da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Prestsveen, han glemte å låse skapet sitt, (med AG3 i, osv.), en kveld, husker jeg.

Og da noen sa til han det.

(Om det var meg eller et befall som inspiserte der, eller noe).

Så svarte Prestsveen liksom som en unge da, syntes jeg.

Og det gjorde Pettersen et poeng av og da, husker jeg.

For Prestsveen snakka en litt sånn 'sippete' versjon av Brumundalsdialekten da, syntes jeg.

Ihvertfall så gjorde Pettersen et poeng av det da, at Prestsveen sa noe på Brumundalsdialekt, (noe 'je' eller noe sånt da), som hørtes jævlig ut da.

Og da plumpa jeg uti det igjen, og sa meg enig i det da, at den dialekta til Prestsveen, hørtes jævlig ut da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg vet ikke om Prestsveen klagde til troppsjef Frøshaug, på at han hadde blitt mobba, eller noe.

Men noen dager seinere, så ble ihvertfall Prestsveen BV-sjåfør da, og flytta til en annen brakke vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En annen på det rommet, med mørkt hår vel, som jeg ikke husker navnet på.

Han dro plutselig en av de første dagene, tilbake til Oslo.

(Han var vel fra Groruddalen kanskje vel.

Noe sånt).

Også ble han hjemme, i en dag eller to.

Også kom han plutselig tilbake igjen da.

Og da hadde han gått glipp av mye der da, som hvordan man skulle 'tre av', og sånn da.

(Noe som ble kalt 'slutta orden').

Som jeg prøvde å forklare for han da.

(For jeg var helt med, og ble litt hjernevaska kanskje av det her militærgreiene da.

Må man vel si).

Og jeg hadde den uvanen, at jeg noen ganger hang feltlua mi, på en sånn sengeknagg, mens vi rydda på rommet, osv.

(For feltlua, den skulle man ikke ha på seg inne da).

Og den dagen, (mener jeg at det var), som han fra Oslo, returnerte.

Så ble feltlua mi borte da.

Og på troppens oppstillingsplass, så spurte troppsjef Frøshaug meg, 'har du rota bort feltlua di, Ribsskog'.

Og da tenkte jeg det, at da måtte jeg prøve det, å svare ganske militært.

Så da svarte jeg bare et høyt, langt og klart 'ja', da.

(Istedet for å mumle noe sånt som at, 'nei, den feltlua mi, den har jeg ikke rota bort, den er sikkert der eller der da').

Og da ble troppsjef Frøshaug litt sur, tror jeg.

Av en eller annen grunn da.

(Men Haraldsen, (en litt korpulent kar nesten vel, fra Oslo vel), i troppen, han syntes vel at det var litt morsomt, tror jeg, og snudde seg vel litt på oppstillingsplassen og gliste eller lo litt vel).

Men jeg lurer på om det var han karen, som plutselig dro hjem til Oslo, og så kom tilbake, (og bare var på rommet, i noen timer, eller noe), som hadde rappa feltlua mi da.

Men det tørr jeg ikke å si sikkert da.

(Men etter den her dagen, så så jeg han aldri igjen, ihvertfall).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og hvis vi klarte å rote bort, eller ødelegge, noe av utstyret, som vi fikk utdelt, i militæret.

Så ble vi trukket, i den lønna, som vi fikk der da.

(Som var cirka 900-1000 kroner kanskje, hver fjortende dag.

Noe sånt).

Akkurat det, det brydde ikke jeg meg så utrolig mye om, sommeren 1992.

For jeg hadde jo jobba mye, på OBS Triaden, i ukene før jeg skulle i militæret.

Så jeg hadde vel kontoen min ganske full av penger, tror jeg.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så da jeg fikk et sånt skjema, som ble kalt TS-, (tap/skade), skjema.

Av et av troppsbefalene vel.

Så klarte jeg også det kunststykket, å fylle ut det skjemaet feil da.

For ikke bare stod det 'felltue', på det skjemaet.

Neida, det stod også 'felltue vinter', på det samme skjemaet.

Og femti andre ting, kanskje.

Så jeg blingsa litt da.

(Jeg var kanskje litt trøtt og sliten, når jeg skulle fylle ut det her skjemaet.

Det var jo under rekruttjenesten liksom, hvor vi noen dager hadde tjeneste fra 7 om morgenen, og til 7-8 om kvelden vel).

Jeg hadde ihvertfall klart å krysse av, for 'felltue vinter', (som kosta litt over hundre kroner vel), på det skjemaet da.

Istedet for å krysse av for 'felltue' da, som kosta en femtilapp mindre, (eller noe), kanskje da.

Så det skjemaet, det fikk jeg tilbake igjen da.

Med beskjed om å fylle ut et nytt sånt skjema, som det skulle stå riktig slag av felttue på da.

For jeg hadde vel ikke sett så nøye, på det skjemaet kanskje, men bare sett at det stod noe med 'felltue' der da.

Og hadde nok ikke sett at dette var felttue vinter.

For til daglig så var det ingen, i militæret, som snakka noe om 'felltue vinter'.

For den lua, den ble alltid kalt for 'BF' da, når den ble nevnt, i militæret der da.

Og BF, det var en forkortelse for bjønn-fitte.

Siden den felttue vinter, den hadde noe pels, (eller noe) på seg da, så når den lå i skapet, så kunne den minne litt om en bjørnefitte da, mente folk, (litt på fleip kanskje vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye som skjedde, dette året, som jeg var i Geværkompaniet.

Og det tenkte jeg, at jeg skulle skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 3: Mer fra den første tiden på Terningmoen

Jeg skrev jo om det, i det forrige kapittelet, av Min Bok 3, at det bodde folk med etternavn som begynte på 'P' og 'R', på det første rommet jeg bodde på, på Terningmoen.

Men det er mulig at det også var folk med etternavn som begynte på 'S', som bodde der.

Jeg mener at en ved navn Erik Solberg, fra Aurskog, også bodde på det samme åttemannsrommet, som Pettersen fra Fredrikstad, Prestsveen fra Brumundal, han idrettsmannen fra Bærum og meg da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Solberg sa at Snorre Kompagniet, (der hvor jeg fikk massert pikken min, av ei brunette, som gikk forbi oss, da jeg var der sammen med Magne Winnem og Andre Willassen en gang, som jeg har skrevet om i Min Bok 2), var det utestedet i Oslo, med de fineste damene.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Solberg, han slutta i Geværkompaniet, etter noen uker vel, for han skulle starte opp et firma, sammen med en kompis, og fikk da fritak for førstegangstjenesten da.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Man ble nesten litt ko-ko, av å være inne på leirområdet, på Terningmoen, hele tiden, i begynnelsen.

For de første par ukene, (var det vel), så fikk vi ikke lov å gå ut av leieren engang, (selv ikke etter at tjenesten var slutt, om kvelden).

Så da vi endelig fikk helgeperm, etter noe sånt som en eller to uker der vel.

Så ble det som noe veldig spesielt da, husker jeg.

Og det var en fantastisk følelse, å kunne gå utafør leirområdet, i Elverum, som en fri person igjen, da.

(Selv om denne friheten bare var for en helg da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På permoppstillingen, på fredager, så måtte vi stille i permuniform da.

Permuniformen, det var liksom en slags pynteuniform da.

Vi hadde to feltjakker.

En som vi skulle bruke når vi krøyp i gjørma.

Og en som vi skulle ha på osv., når vi hadde perm.

Og under den feltjakka, så hadde vi permuniform da, som var liksom fin-uniformen da.

Og på skjorta, til permuniformen, så hadde vi birkebeiner-merket, på venstre skulder da.

Og eventuelle skyttermerker, osv., foran på en skjortelomme da, (var det vel).

Også hadde vi også to par feltstøvler, og det ene paret, det skulle vi bare bruke, når vi hadde perm.

Så det paret, det så etterhvert mye finere ut da, enn de feltstøvlene vi hadde på oss, når vi krøyp i gjørma og sånn da.

Og vi hadde også på oss en grønn beret, med olavsmerke på da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Dette var jo sommeren 1992, at vi fikk vår første helgeperm, så vi hadde nok ikke på oss feltjakka.

Jeg husker at Pettersen, fra Fredrikstad, og meg, vi gikk ned til en matbutikk, ved siden av

postkontoret, i Elverum, (hvor vi pleide å heve lønssjekkene våre, fra militæret da), og kjøpte avis og røyk og sånn vel.

(Noe sånt).

Også dro vi på et gatekjøkken like ved, og bestilte hamburgere da.

Og da dukka det opp en mann og kona hans, og satt seg ved et annet bord, like ved Pettersen og meg da.

Og det var vel kompanisjef Isefjær, og kona hans, tror jeg.

Og jeg husker at jeg var litt sånn salig nesten, av å endelig få komme ut av den militærleiren igjen da.

Så jeg husker at jeg prata med Pettersen om, at jeg lurte på om vi fikk mer draget på damene, siden vi hadde på oss militæruniformer, osv.

For jeg hadde vel lest i et ukeblad, eller noe, at kvinner tente på menn i uniform da.

Og det tror jeg at Isefjær må ha hørt, (at jeg prata om det her), hvis jeg ikke tar helt feil.

For jeg var i en slags lykkerus da, over å endelig få litt frihet, fra militæret igjen da.

Siden det å være under kommando, 24 timer i døgnet, i flere dager i strekk, var noe helt ukjent for meg da.

Som hadde bodd aleine, siden jeg var ni år, og var vant til å ha mye frihet da.

Så det virka vel som at kompanisjef Isefjær spionerte på oss, synes jeg, sånn som jeg skjønnte det, ihvertfall.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En av de første helgepermene, så tenkte jeg sånn, at jeg må få noe avveksling, fra det her militærgreiene.

For jeg syntes nesten at jeg ble hjernevaska av det da.

(Noe sånt).

Så da jeg kom med toget til Oslo, tidlig en fredag kveld, i juli/august vel, i 1992 da.

Så ringte jeg søstera mi Pia, som hadde flytta inn i et bofelleskap, sammen med Siv fra Røyken og Monika Lyngstad, fra Røyken.

I en leilighet, i Christies gate, på Øvre Grunerløkka, i Oslo.

For min kamerat, fra Gjerdes videregående, Magne Winnem han hadde jo blitt sammen med Elin, og hadde blitt festbrems da, (må man vel si).

Og min tremenning, Øystein Andersen, han hadde jo vært nesten hatsk mot meg, for han mente at jeg ikke kom til å klare militæret og sånn da.

Så vi hadde krangla skikkelig, og han skulle også i militæret, noen uker etter meg da.

Han skulle på noe greier, i luftforsvaret vel, på Madla, ved Stavanger vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Dessuten, så var det sånn i militæret, på den tida jeg var der, at det nesten ikke var noen damer der.

Og Andre Willassen, han fortalte meg, på den dansketuren, som han og Magne Winnem og jeg, var på, mens han og Winnem begge var i militæret.

At man ble kåt av å være i militæret.

'Hvorfor det', husker jeg at jeg spurte, på toget.

Men da svarte dem ikke vel.

Men det som var gjengs måte, å forklare om det her på da.

Blant folk som var i militæret, osv.

Det var å fortelle en vits, om noen karer, som var i militæret, ved grensa til Russland vel.

Og da de var der, så var det mest kvinnelige de så, under hele tjenesten, det var en damesykkel.

Og da de fant den, så hadde alle gutta løpt fram, for å lukte på setet.

Denne vitsen fortalte vel både Winnem og Willassen vel, og også noen medsoldater, som jeg avtjente verneplikten sammen med, på Terningmoen da.

Så man blir kanskje litt jentegæern, av å være i militæret da.

Kanskje det også var litt derfor, at jeg ringte søstera mi, og spurte om jeg kunne besøke henne og venninnene hennes da.

Det er mulig.

Hvem vet.

Noe sånt.

Så sånn var kanskje det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg visste ikke helt veien, til der hvor søstera mi bodde.

Pia prata noe om restauranten 'Den hvite hesten', eller noe, muligens.

Hvis ikke det var ei jeg spurte, som jobba på en Hydro-stasjon, nede i Maridalsveien vel.

Men jeg fant fram til slutt da.

Om enn ikke uten at noen karer, i en bil, som kjørte forbi meg, på veien, ropte 'syl' etter meg da.

Syl det var noe, som erfarne soldater, kalte rekruttene da.

Syl var forkortelse for 'syltapp'.

Hva nå det betyr igjen.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi ble jo drevet så hardt, i Geværkompaniet, at noen ganger, så lukta jeg helt jævlig, når jeg kom opp til søstera mi og dem da.

Så jeg måtte låne dusjen dems og sånn da, husker jeg.

Og en gang, mens jeg lånte dusjen der, så husker jeg det, at min søsters venninne, Monica Lyngstad, (fra Røyken), hu spurte de andre der, (overhørte jeg), om de skulle ødelegge bereten min, osv.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker at Siv fra Røyken, (som var en pen brunette), en gang krangla med en kar fra Røyken vel, (muligens Glenn kanskje), om hvem av de to det var, som hadde gått i fella til den andre.

For de hadde hatt sex sammen da, virka det som for meg da.

Men da ble jeg litt sjenert, tror jeg.

For jeg kjente nesten ikke noen av de folka der.

Unntatt søstera mi da.

Og hu var jo søstera mi liksom.

Så da holdt jeg bare kjeft, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På kjøkkenet, i leiligheten deres, i Christies gate, så hadde Siv, Monica og søstera mi, en tegning, som forestilte de tre jentene, mens de gikk ned til stamstedet deres Jollys, i Storgata da.

De jentene, de tok meg seinere med ned til Jollys, noen av de helgene, som jeg var på besøk hos dem.

Og det visste seg det, at Jollys, det var et utested, hvor det nesten bare vanka afrikanere da.

Så jeg kunne ikke gå på doen der, uten at noen afrikanere, spruta noe vann, eller piss, eller hva det kan ha vært, over i det avlukket, som jeg stod i da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Mens en av de da prata om at han ikke ville ha gått dit, hvis han var meg, (overhørte jeg, at det ble prata om, på engelsk da, mens jeg var inne på dassen der da).

På grunn av noe med at de var utlendinger, eller kriminelle, eller noe sånt, kanskje vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Siv, hun var jo en brunette, som veide kanskje 40 kilo, eller noe vel.

Hun var ganske lav da.

Og hu hadde det miste soverommet der, husker jeg.

Og hu var sammen med en svær, mørk neger, som nok veide bortimot fire ganger så mye som henne, hvis jeg skulle gjette.

Og en gang, som jeg var der, en helg, som jeg hadde perm, fra Geværkompaniet.

Så var også mora mi, Karen Ribsskog, på besøk der, (husker jeg).

(Fra Borgheim, på Nøtterøy, vel).

Og mens mora mi, søstera mi og meg, var i stua, i Christies gate der.

Så var Siv og negeren inne på rommet til Siv da.

Hvor det bare var plass til en dobbeltseng, omtrent vel.

Og sikkert kosa seg der da.

Noe som virka rimelig spesielt og vel usømmelig, husker jeg.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

De her tre jentene, de røyke også en del hasj.

Og de hadde en cirka to liter, firkanta, tom saftflaske, som de hadde smurt inn med stearin, og som de brukte som en slags vannpipe da, viste de meg, da de flytta ut derfra, (var det vel).

Og Monica Lyngstad solgte også hasj.

Hun hadde en liten hasjvekt, husker jeg, som hu viste fram, da de flytta ut derfra, sommeren 1993, og broren hennes dukka opp der, med bil, for å kjøre tinga deres hit og dit da.

Og noen måneder før det igjen, så var jeg med Pia og Monica Lyngstad, på et utested nederst på Grunerløkka, (som het Thorvalds muligens vel, eller noe sånt).

Og der ble Monica Lyngstad kasta ut, for å ha prøvd å selge hasj da.

Så Pia og jeg måtte også gå ut.

Og da sparka Monica Lyngstad til en fakkeltaks, (husker jeg), som stod utafor det utestedet da.

Sånn at fakkeltaksen traff søstera mi, Pia, i beinet, var det vel.

Men når jeg spurte dem, om hvorfor Monica hadde sparka den fakkeltaksen, på søstera mi.

Så svarte ingen av dem noe forståelig vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som hendte, den tida, som jeg var i Geværkompaniet.

Og det tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste episodene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 4: Secondløytnanten

En av de første helgene, i militæret, så fikk vi kortere perm, husker jeg.

Vi måtte være tilbake på Terningmoen, før klokken 23-24, (eller noe), natt til søndag da.

Siden vi skulle være med som statister, i filmen Secondløytnanten, som ble innspilt, i Kvikne, i Østerdalen.

(Elverum lå vel på en måte nederst i Østerdalen, (eller noe), så byen hadde vel forbindelser til den dalen da.

Og når vi skulle på øvelse i Trøndelag seinere, så klagde de folka i troppen, som var fra Gudbrandsdalen, (nemlig Andresen fra Vinstra og Pålhaugen vel), på at Geværkompaniet alltid kjørte Østerdalen og aldri Gulbrandsdalen da.

En gang jeg hadde streifvakt, på Terningmoen, så fant jeg dessuten Østerdalsdepoet, stående ulåst, og det var et ganske stort depot, i en bygning, like ved der troppen vår hadde våpendepot, og var fullt av ryggsekker og uniformer og sånt, (så det ut som for meg, ihvertfall).

Han som var daghavende offiser, den dagen, han sa til meg det, at 'vi kan jo ikke la Østerdalsdepoet stå åpent', etter at jeg hadde varslet, på noe slags walkie-talkie da, som streifvakta på Terningmoen, hadde begynt å ha, det året jeg var der da.

For det var ikke militærpoliti, på Terningmoen, så de vanlige soldatene, hadde ansvaret for vaktholdet der da, etter en slags turnus, (eller hva man skal kalle det), som verneombudet satt opp vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Den samme helgen, som vi fikk kortere perm, grunnet denne filminnspillingen, så hadde jeg blitt invitert, på middagsselskap, hos en venn av tante Ellen, (min mors yngre søster, som bodde i Sveits, til vanlig).

Det var ikke tante Ellen som hadde invitert meg selv, med det var søstera mi som hadde spurt meg, om jeg kunne bli med på den her middagen da.

Hos tante Ellen sin mannlige bekjent, på Grunerløkka, da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På toget ned til Oslo, på fredagen, så hadde jeg overhørt det, at mange av folka, skulle ta et tog, som gikk i 21-tida vel, tilbake til Elverum, da.

Selv om man da kom litt for seint tilbake.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Fra den lørdagen, så husker jeg det, at min søster Pia, Axel, (mener jeg å huske, ihvertfall), og Rahel, og jeg, vi gikk gjennom Karl Johans gate da.

På en slags bytur som vel søstera mi arrangerte vel.

Og Rahel, (som da var 13-14 år vel, som Axel forresten også var, siden vel begge de to, er født i 1978, mener jeg), hu kjøpte seg en slags rar hatt, av noen sigøynere, (eller noe), som hadde en slags salgsbod, i den nederste delen av Karl Johan da, like ved der domkirken er.

'Hvorfor kjøpte du den?', (eller noe), sa Pia til Rahel.

Men Rahel svarte ikke noe særlig klart vel, (på sitt tysk-dansk), men gikk istedet bare rundt med den her 'klovnelua' på seg da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Axel hadde vært ute, sammen med Pia og noen venninner, kvelden før vel, og fått øl, på en pub, (eller noe), mener jeg at Pia snakka om.

Noe jeg reagerte på, husker jeg, for jeg syntes at Axel var litt ung, (han var vel fortsatt bare tretten år), til det her da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På middagsselskapet, så hadde husverten mange romaner, stående i en reol, i stua vel.

Jeg la merke til en roman, av Aldeous Huxley, som heter 'Vidunderlig nye verden', som jeg hadde lånt, på Deichmanske bibliotek, det første året, som jeg bodde i Oslo.

(Det året, (som jeg bodde på Abildsø), da jeg hadde dilla på science-fiction-klassikere og også leste

bøker som George Orwell's '1984' vel).

Jeg blanda de science-fiction-bøkene litt sammen, men jeg husker at jeg hadde lest den boken av Huxley med interesse da, og sa til verten, at det var en 'bra bok'.

Verten tilføyde at den også var 'skremmende', husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg har seinere lurt på, om han verten, er den samme mannen, som tante Ellen liksom ble gift med, i et slags hippie-bryllup, i bestemor Ingeborg sin 90-årsdag, i 2007 vel.

(Som bestemor Ingeborg forklarte om, i et brev til meg, etter at jeg flytta, til Liverpool).

Nemlig Didrik Beichmann.

Men dette har jeg ikke klart å få bekreftet.

Å få sånt bekreftet av Rahel, det er vanskelig, på grunn av språkproblemer, mm.

Og tante Ellen sine skriverier til meg, de siste årene, har nesten båret preg av å ha vært skrevet i narkorus, (eller noe).

Og Pia ville jo ikke engang være venn med meg på Facebook.

Og Axel, han klarer vel kanskje ikke å skrive så særlig bra, på Facebook, tror jeg.

Og han har jeg også vært skeptisk til, etter at han fortalte meg at han var kamerat med en av lederne i A-gjengen, i 2005.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Midt i middagen, så dukka det opp ei ny dame der.

Som Pia begynte å prate om vel, før hu dukka opp der.

Nemlig ei med veldig brune tenner.

Og som satte seg ovenfor meg cirka vel.

(Ei dame i 30-årene kanskje).

Hu lurte jeg på hva som hadde skjedd med, husker jeg.

Det var nesten som noe fra en skrekkfilm, (eller noe), når hu dama dukka opp, med sine tilsynelatende helt råtne tenner, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg kunne jo ikke bli der så lenge.

Jeg måtte jo ta det 21-toget, (eller hva det var igjen), til Elverum.

Men jeg dukka opp der ihvertfall da, siden det jo var så sjelden, at det var noe sånne middagsselskaper osv., som jeg ble bedt på, i slekta til mora mi da.

(Men mora mi var ikke i dette middagsselskapet, av en eller annen grunn, forresten).

Jeg måtte skifte til permuniform, inne på et eller annet soverom der vel.

(For det var så dyrt, å ta toget, i sivile klær da.

Og da hadde vel de andre, i kompaniet, trodd at jeg var en snobb, (eller noe), også, tror jeg.

Så den muligheten tenkte jeg ikke på engang, husker jeg.

Det kan være at jeg ikke hadde så god råd heller, for dette var vel etter at jeg hadde vært i militæret, i et par måneder, eller noe sånt, vel).

Og like etter at jeg hadde skifta, til permuniform, så overhørte jeg det, at en av de mannlige gjestene, til verten, kom med en kommentar da, om at verten hadde en militær der.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Sommeren før, at jeg flytta til Oslo, forresten.

(Var det vel).

Så fikk jeg et telefonnummer, av tante Ellen, (på telefon, fra Sveits, eller hva det kan ha vært igjen), til noen folk, som hu kjente i Oslo da.

Som jeg kunne kontakte, hvis jeg kom opp i noen problemer der, (sa tante Ellen da).

Men dette telefonnummeret, det ringte jeg aldri, husker jeg.

(Selv om jeg vel kanskje hadde den lappen i lommeboka mi).

For de folka kjente jeg ikke.

Og jeg likte best å klare meg selv da.

Og om tante Ellen, så hadde jeg hørt, (av min fars familie), at hu bare dreiv og røyka hasj, (og sånn), i Slottsparken, osv., den tida hu gikk på forsøksgym, i Oslo.

Så det var ikke sånn, at jeg var så utrolig fristet, til å kontaktene vennene, til tante Ellen, i Oslo, da.

Det første året jeg bodde der.

Selv om jeg måtte gå på sosialen for å klare meg, til slutt.

Så ble jeg egentlig aldri noe særlig fristet, til å ringe det telefonnummeret, som tante Ellen hadde gitt meg, til vennene sine da.

For jeg kunne jo ikke vite hvordan folk det her var liksom.

Når man tenker på tante Ellen sin fortid som narkoman i Oslo vel.

På den tida, som bestefar Johannes, fikk grått hår, av å gå å leite etter henne der vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Axel skulle følge meg til toget, av en eller annen grunn.

(Han skulle kanskje hjem med toget til Haugenstua selv.

Eller om han skulle ut på byen, med Pia og dem).

Og jeg mener å huske, at Haraldsen, i troppen, la merke til broren min var der sammen med meg, på plattformen der da.

(Vi hadde vel drukket og spist godt vel.

Og Axel var vel kanskje nysgjerrig på det at jeg var i militæret, eller noe, muligens.

Noe sånt kanskje).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da toget kom til Hamar, så var det en gjeng av oss, som gikk til politiet, i Hamar.

En ide, som noen hadde tenkt ut da.

Siden toget til Elverum, det var i Elverum, så seint, at vi ikke ville rekke, å komme til Terningmoen, før fristen.

Denne helgen så måtte alle nemlig skrive seg inn, i en bok, i vakta, på Terningmoen.

Siden vi skulle være i leieren, før klokka 23 da.

Noe jeg ikke hadde tatt så nøye, fordi jeg ble jo bedt i det middagsselskapet, og siden jeg, (og mange andre, i kompaniet, hadde jeg overhørt, dagen før), syntes at dette var litt tøysete, siden vi var vant til å ta det siste toget, tilbake til Elverum, på søndagene da.

Så virka det litt dumt, å ikke kunne ta det siste toget, når vi måtte tilbake, en dag tidligere, syntes jeg.

Lørdagen var jo liksom den store festdagen, i uken, så da ble dette litt dumt, syntes jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så en hel gjeng av oss, på over ti soldater vel.

Vi dro til politiet i Hamar, og prøvde liksom å 'sjekke inn' der da.

(Jeg bare fulgte etter de andre liksom, må jeg innrømme.

Jeg hadde jo drukket litt, til maten, i det middagsselskapet, osv.).

Men hvordan det endte igjen, det husker jeg ikke.

Om vi ble kjørt av politiet til Terningmoen, eller om vi tok toget.

Det husker jeg ikke helt nøyaktig.

Vi kom fram litt for seint ihvertfall, til Terningmoen.

Men vi kontakta ihvertfall politiet i Hamar da, husker jeg.

Og forklarte dem om situasjonen.

(Nemlig at vi ikke festa, men at vi pendla da, og at dette var grunnen til at vi kom for seint tilbake til leieren.

For det var noen spesielle, nye regler, denne helgen da, må man vel si).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hva mer som skjedde, når vi dro på den filminnspilling, av filmen Secondløytnanten, i Kvikne, i Østerdalen, det tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i det neste kapitlet, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 5: Mer fra innspillingen av Secondløytnanten

Da bussen vår, (eller om det var mer enn en buss), fra Terningmoen, kom fram, til Kvikne, i Østerdalen, utpå søndagen, dagen etter, at jeg hadde vært på middagsselskap, hos tante Ellen sin venn, i Oslo.

Så stoppet bussene ved fotballbanen, til Kvikne IL, (heter vel det laget).

Der var det også en slags hall, hvor vi soldatene gikk inn, et par av gangen da.

Og hvor vi fikk utdelt ekte norske uniformer, fra andre verdenskrig.

Vi fikk sko, bukse, jakke og lue, utdelt av noen damer, som var ansatt av filmselskapet vel.

Jeg fant også en fotball, som lå ute på banen, til Kvikne der.

Og noen i troppen, spurte sersjant Dybvig, og han sa at det var greit, at vi tok med den fotballen, til der filmen ble spilt inn da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi skulle være i Kvikne, i tre-fire dager vel.

Og vi bodde på campingplassen, i bygda, husker jeg.

Vi hadde vel med oss lagstelt, som vi lå i vel.

Og det var ikke de verste teltene.

For lagsteltene, de hadde en vedovn, stående i midten, av teltet.

Mens hvis vi bodde i knappetelt, så hadde vi kun en primus, (av modell Primus Optimus vel), som ble drevet av parafin, til å varme oss på.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

De som var med på filminnspillingen, fra Terningmoen, det var hele tropp 1 og cirka halvparten av en annen tropp vel.

Så vi var kanskje cirka hundre soldater der, eller noe.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Filminnspillingen, den foregikk på en gård, som lå en eller to kilometer, unna campingplassen vel.

Kvikne er en liten bygd, og det var ikke noe utested, i bygda, tror jeg.

Men de hadde vel en bensinstasjon der, husker jeg.

(Og sikkert en matbutikk og vel).

Og det var en kiosk, på campingplassen, hvor man kunne kjøpe cola, røyk, aviser og godteri og sånn da.

Så da var jeg fornøyd, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var mye dødtid, under filminnspillingen.

Så ofte, så satt vi bare nesten apatiske der, et eller annet sted, på den gården da.

Men vi spilte også en del fotball der faktisk.

Med den fotballen, som jeg hadde funnet, nede på banen til Kvikne da, den første dagen der.

På et jorde, som sikkert hørte til den gården da.

Så det var nok ikke så veldig teknisk fotball, akkurat.

Men det var ikke så mye annet å gjøre der da, (for å si det sånn).

Og en gang, mens vi spilte fotball der, så kom to 'småttinger', fra film-crewet, og spurte om de fikk

være med, (husker jeg).

Og det lurer jeg på om kan ha vært Harald Eia og Harald Swartz.

Men det tørr jeg ikke å si helt sikkert da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg syntes egentlig det, at de norske 40-talls uniformene, ble litt kjedelige, sammenligna med de tyske nazi-uniformene, som dem også hadde, på filminnspillingen der da.

Så da de leita etter blonde folk, som skulle spille tyskere da.

Så meldte jeg meg, til film-crewet, og sa det, at jeg var blond da.

Men jeg var ikke så blond da, så jeg fikk ikke være tysker, med en gang.

(Tror jeg at var grunnen, ihvertfall).

Men de fant ikke fler lyse-blonde da, (tror jeg at var grunnen), så jeg fikk etterhvert være tysk soldat, i nazi-uniform, også der da.

(Siden jeg kjeda meg da).

Så jeg er med i den filmen, (Secondløytnanten), både som norsk soldat og tysk nazi-soldat da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og den gangen som Eia og Swartz, (eller hvem det kan ha vært, for jeg har seinere lest på nettet, at de to var med, på å lage den filmen), var med å spille fotball, med oss soldatene.

Så spilte jeg vel i tysk nazi-uniform, (fra andre verdenskrig), tror jeg.

Og kompanisjef Isefjær, han stod i mål da.

Og jeg var litt irritert på Isefjær, etter den spioneringa hans, da Pettersen og jeg, kjøpte burgere, i Elverum, den første helgepermen.

(Som jeg har skrevet om i et tidligere kapittel).

Så da jeg fikk en høy sentring, så dempet jeg den kaldt, med kroppen, (må man vel si), og lot ballen falle, ned mot jordet, (mens jeg ikke så på ballen da).

(Og lot som at jeg var litt 'noldus' kanskje da.

Sånn at kaptein Isefjær, kanskje trodde, at jeg ikke visste hvor jeg hadde ballen).

Men akkurat like før ballen traff jordet, så klinte jeg til, (alt jeg klarte omtrent), med utsida av høyrefoten da.

Og ballen føyk inn i 'målet', mellom kaptein Isefjær og 'stanga', og forsvant kanskje 50-100 meter, i retning av gården da.

(Mitt spesialskudd, (må man vel kalle det), som jeg hadde trent på, en del ganger, om somrene, da jeg bodde alene, i Leirfaret 4B, under oppveksten, og pleide å skyte ballen, blant annet inn i en lav mur, som gikk som et slags gjerde, på den side av hagen 'min', som lå nedenfor en skråning, som tilhørte tomta, til naboene, (som var sosialklienter vel), nemlig Lille-Oddis og de da).

Og jeg scorte vel også enda et mål, på kaptein Isefjær, seinere i den kampen, (mener jeg å huske, ihvertfall).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og mens vi sparka fotball, på det jordet der, oppe i Kvikne da.

Så hendte det at det dukka opp noen folk fra filminnspillinga der da.

Og sa til oss det, at nå kunne vi ikke sparke fotball, på så og så mange minutter da.

For da skulle dem filme noe greier da.

Og de ville ikke ha med lyden av fotballsparking, i bakgrunnen, på filmen, liksom da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var en amerikaner, (tror jeg at det var, ihvertfall), som var med, og ledet mye av filminnspillinga der da.

Og lagfører Marvin Bricen, (broren til Silvany Bricen), han fikk litt 'tyn' der, av han amerikaneren da.

For Bricen er jo neger.

(Eller mulatt da).

Og han stod bare der han fikk beskjed om å stå vel.

(Alle soldatene stod i sånne norske 40-talls-uniformer, på en slags oppstillingsplass, på den gården

da.

Som statister da).

Også kom han amerikaneren bort til Bricen, og sa, (eller nesten ropte til han), at han måtte stelle seg bakerst, under filminga da.

For dette skulle liksom være fra 40-tallet, og ikke fra 90-tallet da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var også mye mer som hendte, dette året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, i Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 6: Enda mer fra innspillingen av Secondløytnanten

På campingplassen, i Kvikne, så skjedde det, (husker jeg), at 1940-lua mi, plutselig ble borte, i teltet, en dag.

Jeg skjønte det, at noen hadde rappa den da, og skreik ut da.

At hvis ikke jeg fikk den tilbake, så gadd ikke jeg å leike 'julenisse' noe mer.

(For jeg var omtrent den eneste der, som hadde noe penger, så jeg hadde lånt bort penger, til cola og godteri, osv., til mange av folka, som bodde i det samme teltet da.

Det vil si Frisell, (fra Drøbak vel), ihvertfall, mener jeg å huske).

Og etter at jeg kom tilbake fra kiosken, (eller noe), så lå 1940-feltlua mi, oppå liggeunderlaget mitt, mener jeg å huske.

Så den var det altså noen som først stjal, og så la tilbake igjen da, (av en eller annen grunn).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Den siste kvelden, på campingplassen der, så ble alle soldatene, spurt av kaptein Isefjær, om de ville ha _en_ øl, som filmselskapet, hadde kjøpt, til soldatene.

(Det var vel en hansa boksøl, eller noe, tror jeg.

Noe sånt).

Isefjær, stilte alle soldatene opp på rekke.

Og alle ble spurt, en og en, om de ville ha en øl da.

Jeg sa 'ja', men jeg syntes også at det her virka ganske dumt da.

For jeg var jo tidligere blåruss og NHI-student, så jeg var ikke vant til å 'spytte i glasset', for å si det sånn.

Så hvis jeg skulle drikke alkohol, så syntes jeg det ble for dumt, å bare drikke en øl da.

Jeg var jo vant til å drikke til jeg spøy omtrent, hver helg, (i begynnelsen ihvertfall), som student i Oslo da.

Så jeg bare spurte om det var noen som ville ha min øl da, husker jeg.

Siden jeg syntes at det ble dumt, å bare drikke en øl da.

Da var det bedre å ikke drikke øl i det hele tatt, syntes jeg.

For jeg var noen ganger sånn, at jeg fikk lyst på mer øl, hvis jeg hadde drukket litt, da.

Og på den campingplassen der, i Kvikne, så var det jo ikke noe mulighet, for å kjøpe mer øl, etter at den første var drukket opp da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Den scenen, som jeg var med i, oppe i Kvikne der, som tysk nazi-soldat.

Det var den scenen, hvor en gruppe på 10-15 tyske soldater, omringet av norske soldater, småløp inn på tunet, på den gården der da.

Vi som var tyske soldater, vi løp på to rekker da, var det vel.

Og jeg var en av de to bakerste da.

Og jeg, jeg var ikke så fysisk sterk, som de andre 'nazistene' da.

Så jeg sleit med å holde følge da, og man kan se det på den filmen, (Secondløytnanten), mener jeg, at den ene nazisten, hang litt etter, inn på tunet der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Noen av dem, som måtte være tyske soldater, de ville ikke løpe, med den fæle tyske hjelmen på seg.

Så den hjelmen, den måtte vi ha, hengende rundt armen, mens vi løp inn på tunet der da.

Og det gjorde veldig vondt faktisk.

For den hjelmen, den veide litt da.

Så når vi da løp der, så hoppa den opp og ned, og det gjorde vondt, i armen, hver gang reima til hjelmen, traff armen igjen da, når hjelmen var på vei ned.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Sersjant Dybvig, sa forresten til meg, at 'du kledde den Ribsskog', etter at jeg hadde tatt på meg den nazi-hjelmen, på gården der da.

(Etter at det hadde blitt bestemt, at jeg skulle være tysk soldat da).

Så Dybvig kødda litt da.

Og vi tok også et bilde, noen av oss 'nazistene', hvor vi tulla, og holdt armen til sånn til nazi-hilsen da.

Et bilde som jeg har sammen med tinga mine, hos City Self Storage.

(Og som Odd Sundheim, på lag 2, sendte til meg vel, etter militærtjenesten).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hvorfor jeg syntes at det var morsomt å ha på seg de tyske uniformene, det var vel fordi at det var noe som skjedde da, og som var spennende liksom da.

Da hadde man noe å fortelle om liksom, fra forsvaret da, syntes jeg.

Alle vet jo hvordan andre verdenskrig endte, og Tyskland var jo en mye større militærmakt, under andre verdenskrig, enn Norge var da.

Og det var ekte uniformer, fra krigen da.

Så jeg syntes at det var litt artig da, historisk sett liksom.

Jeg hadde også pleid å spille en del krigs-strategi-spill, med Øystein Andersen og Glenn Hesler og dem.

(Et spill som het 'Axis and Allies').

Og da måtte noen være Tyskland noen ganger der.

Og en gang tok jeg Russland, som Tyskland da, husker jeg.

På en spesielt smart måte da.

(Siden vi spilte med noen nye, spesielle regler vel, som vel Øystein Andersen hadde funnet på vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Som norsk soldat der, så husker jeg spesielt at jeg stod inne i en lang stue, (eller noe), på gården der.

Og en av de norske militær-lederne, holdt en alvorlig tale da.

Og jeg stod liksom der, og fulgte med på talen da.

Og da måtte vi late som at vi syntes at den talen var veldig interessant og alvorlig da, og snu oss, og følge han som holdt talen, med blikket da, når han gikk rundt i rommet der da.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker at den siste dagen der, (var det vel), så satt vi bare og slappa av, (og kjeda oss), i en bygning, på den gården der da.

Staff, fra Hedmark vel, hadde en walkman, med Red Hot Chili Peppers-kassetten i, ('Blood Sugar Sex Magik'), og etterhvert, så kjeda jeg meg så mye, at jeg spurte om jeg kunne få låne den walkman-en hans litt.

Og det fikk jeg lov til da.

(For den kassetten, den hadde jeg vel nettopp kjøpt meg selv og.

Eller CD-en var det vel, som jeg hadde, hjemme på Ungbo, i Skansen Terrasse 23, på Ellingsrudåsen da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Midt i uka, så kjørte vi ned til Terningmoen igjen.

(Etter at vi var ferdige med å være statister da).

Men på Terningmoen, så ble vi vel bare en natt vel.

For da, så skulle vi nemlig være stedfortredere, for Garden, som noen slags statister der og, for reserveoffiserer, som skulle øve seg på å lede en tropp, i området rundt en militærleir, ved Kongsberg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Heistadmoen, het vel den leieren, ved Kongsberg, som vi holdt til i nærheten av da.

(Søkte jeg meg fram til på nettet nå).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på

Men men.

Men vi skulle ikke bo i noen brakker, i militæreleieren.

Neida.

Vi skulle ikke engang bo i lagstelt.

Vi skulle bo i knappetelt, etter å tråkka rundt i 'fjellheimen' der, i en god del timer da, ledet av noen, (litt 'rustne' kanskje), reserveoffiserer da.

Laget som jeg var på, vi satte opp et knappetelt, oppe på et fjell som het Barmen, (tror jeg at det var).

Og jeg husker at årets første snø kom, mens vi var oppå det fjellet der da, og dreiv og skulle sette opp teltet, eller noe.

Oppå det fjellet, så var det også bra utsikt, og jeg stod og prøvde å speide etter Berger der, husker jeg.

Men jeg kunne ikke si at jeg klarte å se så langt.

Jeg så vel sørover, tror jeg.

Men jeg skulle vel ha sett sør-vestover, tror jeg.

(Noe sånt).

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men jeg hadde jo gått på Gjerdes Videregående, sammen med noen folk fra Kongsberg.

(Og bestemor Ågot var jo fra Numedalen, som var liksom oppafor Kongsberg der vel).

Så jeg følte meg nok litt mer hjemme der da, enn oppe i Elverum og i Kongsvinger, hvor vi var på den første øvelsen, nemlig 'Øvelse Elg 1992' da, (var det vel).

Vi var vel ved Heistadmoen der to ganger tror jeg, iløpet av dette året, som jeg var i Geværkompaniet.

(Hvis jeg ikke husker helt feil).

Dette var vel egentlig Garden sin jobb, (ettersom jeg skjønte det, ihvertfall), men de var noen ganger opptatt, med andre ting, (uten at jeg vet nøyaktig hva det var), og da måtte vi fra Geværkompaniet dra til Kongsberg, istedet for Garden, da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Mens vi var oppå det fjellet der, så fikk jeg plutselig så vondt i armen.

Så jeg måtte ned til sykestua, på Heistadmoen der da.

Og jeg fikk noen smertestillende tabletter der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Mens vi lå i det teltet, oppå det fjellet der, så var det også stridspause, i et par timer, husker jeg.

Drillos skulle spille VM-kvalifiseringskamp, (til USA-VM, i 1994, må det vel ha vært), mot Nederland, (eller noe), vel, og vi fikk lov til å høre på den kampen, på radio da.

Og Norge klarte vel ihvertfall minst uavgjort, (mener jeg å huske, ihvertfall), i den kampen da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Den første dagen der vel, så var det forresten en konflikt, mellom Andresen, fra Vinstra, og han reserveoffiseren da.

Andresen hadde vært litt smårebelsk, eller noe sånt, kanskje.

(Og sagt at han ville ha pause, eller noe sånt, kanskje).

Og da sa han reserveoffiseren, til Andresen, at hvis han ikke likte seg der, så måtte han være dum, siden han ikke hadde klart å dimme enda.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På fredagen, så skulle vi ta bussen ned til Terningmoen igjen, på morgenen/formiddagen.

Da jeg gikk på bussen, så spurte jeg troppsjef Frøshaug, (som stod ved inngangsdøra i bussen der, av en eller annen grunn), om vi kunne stoppe på veien, sånn at jeg fikk ringt NHI.

For jeg skulle egentlig ha vært på et 'karakterklage-møte', hos NHI, i Oslo, om det her kryssordprogrammet mitt, denne dagen, (var det vel).

(Men jeg hadde ikke klart å få ordnet meg fri da.

For dette var en av de første månedene, av tjenesten, og jeg var ikke så flink, til å prate med troppsbealet og sånn da.

(Det var jo den episoden, da Frøshaug ble sur på meg, fordi jeg hadde rota bort feltlua mi, blant annet).

Og tjenesten, den sleit meg vel også ut litt.

Og det middagsselskapet, til han vennen til tante Ellen, det hadde kanskje tatt litt mye av konsentrasjonen min da.

Det er mulig.

Siden det var så sjelden at vi hadde noe sånt, i slekta vår da).

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Frøshaug svarte meg, at 'er det noe viktig da, Ribsskog?', og forklarte at han ikke hadde noe lyst til at en haug med møkkete soldater skulle vise seg offentlig, (på en bensinstasjon, for eksempel), for det kunne ødelegge ryktet til Forsvaret da, (var det vel).

Jeg syntes det, at det var litt vanskelig, for meg, å veie opp mitt forhold til NHI, (eller egentlig fremtiden min vel), opp mot ryktet til Forsvaret.

Så jeg visste ikke helt hva jeg skulle svare.

Og jeg hadde også grua meg litt, til å ha mer med NHI-rector Ole Øren, å gjøre.

Siden vi hadde gått så dårlig sammen, da han var min rådgiver, på den kryssord-oppgaven min da, (som jeg har skrevet om, i Min Bok 2).

Så jeg gikk bare og satte meg ned, på et sete, nesten helt bakerst i bussen da.

Og tenkte vel noe sånt kanskje, som at det var for mange idioter, i Norge/Verden, (eller noe), vel.

(Jeg var så lei av sånne autoritære folk som NHI-rector Ole Øren og troppsjef Sverre Frøshaug da).

Og jeg tenkte at jeg fikk nok bare prøve å være litt 'laid-back', når det gjaldt livet mitt fremover, (siden det virka som at det visst fantes så mange sånne 'tverre'/autoritære/vanskelige folk, da, som stod litt i veien for meg liksom, (eller hvordan man skal forklare det)).

(Noe sånt).

Så det var nesten som at hele livet mitt gikk i grus da, (for å si det sånn).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var også mye mer som hendte, dette året, som jeg var i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 7: Rimi

Før jeg dro i militæret, så hadde jeg blitt enig, med hu nye kassalederen, (hu som var fra OBS Lillestrøm vel), på OBS Triaden, om at jeg kunne få lov til å jobbe der, i ferier, fra militæret.

Så når jeg fikk en ukes høstperm, fra militæret, høsten 1992, så troppa jeg opp, på OBS Triaden der da.

Jeg gikk bort til info-luka der, ved kassene og spurte kassalederen, om jeg kunne få jobbe, uka etter.

(Siden jeg hadde høstperm da).

Kassalederen sa 'nei'.

(Av en eller annen grunn).

Men så ringte telefonen hennes.

Ei kassadama ringte og sykmeldte seg, (var det vel).

Og så ropte kassalederen delvis etter meg, (var det vel), at jeg kunne få jobbe likevel da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var jo greit at jeg fikk jobbe.

Men sånn som jeg skjønnte det, så var dette bare tilfeldig, og på grunn av at ei som jobba der, ble sykmeldt da.

Så jeg syntes ikke at jeg ble respektert der da.

Siden jeg jo hadde prata med hu kassalederen, før jeg i dro i militæret, og fått til en avtale, med henne, om at jeg kunne få lov til å jobbe der, i feriene, fra militæret da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så jeg jobba på OBS Triaden, i den høstpermen min da.

Men når julepermen begynte å nærme seg.

Så avtalte jeg med Magne Winnem, (fra Gjerdes Videregående), som da var butikksjef, på Rimi Munkelia, (ved Lambertseter).

Om at jeg kunne få lov til å begynne å jobbe der, i juleferien, i 1992 da.

For de trengte fler folk i jula da, sa Winnem.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg tok T-banen, til Brynseng og bytta T-bane der, og tok så Lambertseterbanen, til Munkelia T-bane-stasjon.

En morgen, i slutten av desember, i 1992, da.

Og assisterende butikksjef, Leif Jørgensen, (fra Sørlandet), han åpna til slutt opp lagerdøra der for meg da.

Og han ble skremt av meg, (mener jeg at han sa), fordi at jeg så så trøtt og sliten ut da, (tror jeg at det var).

Magne Winnem, han sa seinere, at han ikke var sikker på, om jeg ville dukke opp der, (eller noe).

Men jeg begynte nå å jobbe der da.

Den andre assistenten, til Winnem, det var forresten hu Ihne Vagmo, fra Robinson-ekspedisjonen.

Og en av dem som jobba på gølvet der, det var Terje Sjølie, han kjente nazisten.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg var forresten innom OBS Triaden, for å si fra, om at jeg slutta.

Men jeg var ganske irritert, siden jeg syntes at de var så uprofesjonelle, og ikke holdt avtaler, osv., da.

Så jeg husker ikke om jeg sa fra i info-luka, om at jeg slutta.

Men jeg stod utafør der, og venta, ihvertfall.

(Men det var kanskje lang kø der da.

Eller noe).

Og på veien ut av butikken.

Så gikk jeg ut av kassa, til hu Marit, fra Gjelleråsen, (eller hvor hu var fra igjen).

Jeg sa til henne, at 'nå slutter jeg, altså', (eller noe), og prøvde å gjøre til stemmen min litt, sånn at hu skjønnte det, at jeg hadde fått nok da.

Marit hadde mange kunder i kassa, men hu svarte 'vent litt, da'.

Så jeg venta litt der da, men køen tok liksom aldri slutt.

Og jeg hadde ikke lyst til å stå der hele dagen heller liksom, (i kassa til hu Marit da), siden jeg jo skulle slutte og sånn da.

(Og kundene lurte kanskje litt på hva som foregikk og).

Så til slutt, så sa jeg bare at jeg måtte dra, eller noe sånt, vel.

Men jeg sa ihvertfall fra til hu Marit der da, om at jeg slutta da.

(Siden jeg måtte si fra til noen liksom.

Og siden hu var en av dem som hadde jobba der lengst vel.

Liksom fra før OBS Lillestrøm tok over der, mener jeg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Magne Winnem, han forklarte meg det, at på Rimi, så var det sånn, at alle skulle kunne gjøre alt, i butikkene.

Og assisterende butikksjef Leif Jørgensen, han fikk ei dame som jobba der, som het Anna Lene Ness, (som seinere ble butikksjef, i Bogerud Tekstil), til å lære meg det, å tømme papp-pressa der, en av de første dagene, (i desember 1992), husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Andre som jobba på Rimi Munkelia.

Det var ei som het Agnete, (var det vel), som satt i kassa.

Det var Terje Olsen, som senere ble leder i Rimi, (og også på ICA Lambertseter vel), og så butikksjef, på en slags kiosk, som ligger mellom Oslo City og Jernbanetorget T-bane-stasjon der.

Det var Monika, som ble butikksjef, på Rimi Nylænde, før meg, (men som var litt sykmeldt, på den tida, som hu jobba på Rimi Munkelia, hvis jeg ikke husker helt feil).

Det var som nevnt Ihne Vagmo, som begynte i Stabburet og seinere var med i Robinson-ekspedisjonen.

Ihne Vagmo, hu fikk noe slags utbrudd, da jeg jobba der, (mens jeg var fortsatt var i Geværkompaniet vel), og babla noe om at hu ikke ville ende opp med å jobbe i en butikk som Rimi Munkelia, resten av livet, (husker jeg).

Så hu var nesten som i angst da, (eller noe), for å ikke få nok ut av livet sitt da.

(Sånn som det virka det som for meg, ihvertfall).

Terje Sjølie, han var nesten den mest normale av dem, syntes jeg.

Han var det liksom aldri noe dramatikk med da.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Det var også ei annen dame som het Monika der vel, med lyst hår, tror jeg.

Som jobba som ekstrahjelp der, eller noe, vel.

Noe sånt.

Og ei med mørkt, krøllete hår vel, som het Anette.

Anette, hu spurte meg, om jeg var i samme tropp, som en som het Frydenlund, fra Oslo, i Geværkompaniet.

Og det var jeg jo, måtte jeg innrømme.

Anette lurte på om han het Kjetil eller Ketil.

Og det visste jeg jo, for ingen kunne holde navna sine hemmelige, i militæret.

For navna våre stod jo på lister her og der og overalt da.

Og han het Ketil Juhani Frydenlund, kunne jeg opplyse om da.

Og da fikk hu Anette nesten sjokk da, husker jeg.

Hu reagerte ihvertfall.

På at Frydenlund het sånne finsk/samisk-aktige navn da, (eller hva det kan ha vært).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

I kassaskrinene, på Rimi, (for jeg satt for det mest i kassa, da jeg jobba, på Rimi Munkelia).

Så hadde dem noen sånne OL på Lillehammer-pins.

(Eller om det var Erling Kagge, 'Third Pole'-pins, i anledning av at han dro til Himalaya, eller noe

sånt, vel).

Og de skulle vi dele ut, hvis det var noen kunder, som vi syntes at fortjente det da, (husker jeg, at Magne Winnem sa).

Så da det dukka opp et par, i kassa mi, og hu dama var misfornøyd med noe, i butikken, så ga jeg henne en sånn pin da.

'Du har skjønt det', sa Winnem, (som hadde overhørt episoden), da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

For det gikk vel ganske greit, at jeg jobba, på Rimi Munkelia, i juleferien, i 1992.

Så det ble sånn, at jeg begynte å jobbe der fast, annenhver lørdag, det siste halvåret, som jeg var, i Geværkompaniet.

For jeg fikk jo helgeperm derfra, stort sett hver helg.

(Hvis det ikke var noe spesielt da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hva mer som hendte, dette året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Det tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

PS.

Rimi Munkelia, det var ikke en så utrolig stor butikk da.

Så hu Agnete, som jeg pleide å jobbe sammen med der, annenhver lørdag.

Når hu var 'førstemann' i kassa.

Så visste hu alltid hvor mange kunder det var, som var inne i butikken, (husker jeg, at hu snakka om til meg da).

(For inngangsporten, den lagde en spesiell lyd da, (hvis noen gikk inn i butikken), som hu pleide å sitte og lytte etter da, mens hu satt i kassa, (var det vel, som hu sa)).

Men dette var noe nytt for meg, som hadde jobba på OBS Triaden, osv.

For den butikken var så stor, så å holde orden på hvor mange kunder som var inne i butikken, det hadde nok blitt vanskelig.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

PS 2.

Og hvis det var noen mistenkelige kunder, inne i butikken.

Så kunne Terje Olsen foreslå det, (husker jeg), ovenfor Leif Jørgensen eller Magne Winnem vel.

(Mener jeg å huske, at jeg overhørte).

At han kunne gå bort til ved kaffen, (like etter inngangen der), og late som at han gjorde ditt og datt der da.

Sånn at hvis de mistenkelige kundene, prata om noe, når de gikk ut av butikken.

Så kunne han legge merke til det da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kapittel 8: Mer fra Geværkompaniet

Mens jeg fortsatt bodde på det første rommet der, på Terningmoen.

(Dette var altså en av de første ukene).

Så fikk vi beskjed om at vi skulle ha vår først natt, ute i felt, (som de kalte det).

Hver soldat hadde en teltduk, som del av sitt utstyr da.

Og disse teltdukene, de kunne man kneppe sammen, på nesten utallig forskjellige måter da, (for å overdrive litt).

Så vi kneppet sammen teltdukene våre da, ute i troppens stillingsområde, (var det vel kanskje).

Og la ut liggeunderlagene våre, inne i teltet da, og soveposene våre oppå de igjen.

(Liggeunderlagene, de ble lagt rett på bakken, forresten, siden det ikke var noe gulv, i disse knappeteltene).

Og vi hadde fått beskjed om, at det skulle være 'fullstendig lyd- og lysdisiplin', under øvelsen.

Og dette tolket jeg som, at det ikke var lov å røyke, under dette første utedøgnet vårt da.

Så jeg fikk Pettersen, (fra Fredrikstad), til å gå med på det, å legge snusboksen sin, ved primusen, i teltet, sånn at jeg kunne rappe litt snus av han da, når jeg hadde fyringsvakt, (siden det ikke var lov å røyke da).

(Sånn at jeg fikk tilfredsstilt mitt behov for nikotin da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og under denne første øvelsen, (var det vel), så fikk vi også et eksempel på, at vi vanlige soldatene, liksom ble litt 'mobba' da, av staben.

For ingen av oss, hadde da tenkt på det trikset, å legge en plastpose, inni kokekaret vårt, som vi fikk servert en porsjon middagsmat oppi da.

Så middagen det var selvfølgelig kokt fisk, (mener jeg å huske).

Og lukta satt seg skikkelig, i kokekarene våre da, husker jeg.

Så det ga skikkelig avsmak, mot å bruke det kokekaret seinere, under disse første månedene da, (for å si det sånn).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Et annet eksempel, på denne 'tullingen', fra staben.

Det var at en av de første dagene, i militæret, så var middagen vi fikk, i messa, det var blodpudding og blodappelsiner.

Og 'blod', det var liksom et mobbeuttrykk da, mot nye rekrutter, som liksom var 'blod-ferske' da, (eller noe).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Terningmoen, var kjent for å ha dårlig messe da.

Men Statens Kantiner, hadde en kafeteria, i leiren.

Og dit gikk jeg ofte, hvis menyen i messa, var kokt fisk da, (for eksempel).

Hos Statens Kantiner, så solgte de Pizza Grandiosa, i enten hel eller halv versjon.

(En halv Grandiosa kosta kanskje 20 kroner da, (eller noe).

Noe sånt).

Og pizzaen ble servert oppå lokket, til den tomme esken da.

(Som var snudd opp/ned).

Et lurt triks som jeg også selv begynte å bruke, som ungar, etter militæret.

(Siden man da fikk mindre oppvask, selvfølgelig).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter cirka en måned der kanskje, i Geværkompaniet.

Så kom vi på nye rom, (og lag), da.

Jeg ble sanitetsmann, i lag 2, (mener jeg at det var).

San.-mann, han var geværmann 2 da.

Så jeg var geværmann 2, i lag 2, (i tropp 1), da.

Lagfører det var Marvin Bricen, som var broren til Silvany Bricen, (fra TVN blant annet), har jeg senere funnet ut.

Bricen fortalte det, at han hadde solgt sex, til nabokona.

Og han kjente også Fanny, fra Island og OBS Triaden, sa han.

Det fløyt litt med tegneserieblader og pornoblader, på brakkene.

Og noen sa at det var Bricen, som det var nakenbilde av, i et av de siste numrene, av Cupido.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Andre som var på lag 2.

Det var Paulsen, fra Kløfta.

Det var en bryter, fra Sarpsborg.

Det var Odd Sundheim, fra Valdres.

Det var Ketil Juhani Frydenlund, (som var nestlagfører), fra Oslo.

Det var Øistein Skjellum, fra Vågå, (som noen i en annen tropp der, sa at hadde stjålet veska, til ei gammel dame en gang, den første tida, som jeg var der vel).

Det var Stig Ragnhildsløkken, fra Elverum.

Det var Nybø, fra Lier vel.

Og muligens en til, som jeg har glemt.

(Ja, det var nok meg selv det da, som jeg glemte.

Så jeg nå).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Noe av det første Bricen sa der, husker jeg.

Det var til Skjellum da.

Han sa, 'Skjellum, har du hørt om chillum?'

Og chillum, det var vel en slags pipe, eller noe, til å røyke hasj i, tror jeg.

Så Bricen, han var ikke noen typisk lagfører-type, (vil jeg si).

Han var jo neger, (eller mulatt da), og også rimelig frikete/hippie-aktig da, (må man vel si).

(Bricen prata for eksempel noen ganger om hvor fint det var i India og sånn, hvor han hadde vært, som back-pack-er, sammen med dama si, vel.

Og at folk der, de lå mye og slappa av, oppå takene og sånn vel.

Og var mye mindre stressa, enn i Vesten, da.

Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Bricen fortalte også litt om sin søster, Silvany Bricen, (må det vel ha vært), der, forresten.

Bricen klagde nemlig over, at det var så jævlig, å ha en så fin/deilig søster.

Men hvorfor dette var så jævlig, det veit jeg ikke.

Om Bricen mente at han ble kåt av henne, eller om han var homo/bifil og ble sjalu på henne, det veit jeg ikke.

Eller, det var nok helst det siste.

For Bricen er nok homo/bifil, (sånn som det virker som for meg, ihvertfall), som jeg skal skrive mer om seinere.

Så sånn er nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som hendte, dette året, som jeg var i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

PS.

Jeg har vel ikke blitt fortalt direkte, forresten, at Silvany Bricen, er søstera, til Marvin Bricen.

Men dette er vel noe jeg har antatt, tror jeg, (etter førstegangstjenesten vel, og etter at hu Silvany Bricen ble kjendis da), siden Marvin Bricen prata om at han hadde en så fin og deilig søster da, i militæret.

Og siden at det vel ikke er så mange, negre/mulatter, som har etternavnet Bricen, i Oslo vel.

(Hvis jeg skulle gjette, ihvertall).

Så sånn er det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kapittel 9: Enda mer fra Geværkompaniet

Fra de første ukene, av førstegangstjenesten, så husker jeg det, at vi gikk noen slags marsjer, langs skytterbaneveien, (som var cirka en mil lang vel, og med noen fæle oppoverbakker), i sola da, siden det fortsatt var litt igjen av sommeren, i 1992.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker også det, at vi hadde en konkurranse, om å klare å få infanterimerket.

Og det var mye venting, til vanlig, på Terningmoen.

Men konkurransene, de vekket meg opp da, og jeg klarte faktisk å få infanterimerket, på Terningmoen, noe som vel kanskje var en bra prestasjon, siden jeg vel fortsatt var rekrutt og siden Terningmoen var en militærbase, for infanterister da, så konkurransen var hard liksom.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg var jo ganske pinglete, så jeg sleit litt, i infanteriet.

Men på infanterimerke-konkurransen, så skulle vi bare bære på AG3-en.

Og da henta jeg et håndkle, som jeg festa rundt geværet, sånn at den ikke skulle gjøre så vondt, når den slo mot kroppen, mens jeg løp.

Så derfor fikk jeg kanskje en fordel da, under denne konkurransen, og klarte infanterimerket da, (på første forsøk).

Og jeg husker det, at troppsjef Frøshaug og jeg, vi havna ganske likt vel, på resultatlistene.

Og jeg la merke til det, at jeg hadde fått bedre resultat enn han, på en del-konkurranse, hvor vi skulle krysse av forskjellige poster, på et kart da.

Fordelt ut over et område på bare 10-20 meter, eller noe, vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og da jeg fikk infanterimerket, så husker jeg at sersjant Johansen, (fra Vestlandet), kommenterte det merket, og kalte det for '1940-mannen'.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde jo skutt mye med luftgevær, da jeg bodde på Bergeråsen.

Og AG3-skytinga, gikk bra.

Så bra faktisk, at jeg kom med blant de fem beste skytterne i troppen, som fikk være med, i garnisjonsmesterskapet, i skyting, på Terningmoen, høsten 1992.

Dette var uka etter, at vi hadde vært statister under innspillingen av Sekondløytnanten, (mener jeg).

Og jeg hadde fortsatt vondt i armen, (husker jeg).

Vi var bare fem folk, fra troppen, igjen i leieren, i slutten av denne uka.

De andre måtte være 'forsøkskaniner' for Ski- og Vinterskolen, og teste nye gassmasker.

De andre i troppen hadde visst hatt et helvete, denne uka.

De måtte gå med gassmaske på seg, i flere dager i strekk, for å teste forskjellige nye slag av gassmasker, som Forsvaret kanskje skulle begynne med da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg levde jo litt i mitt eget helvete selv og.

Smertene i armen min var så store, at jeg bare lå bak i en bil og vrei meg, (i ti minutter, eller noe, vel), når jeg ble med noen folk i troppen, til en plateforretning, i Elverum.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men jeg blei med ut, på torsdagskvelden, for da pleide alle soldatene å feste da.

Men vi var på en pub, hvor dem også solgte is da.

Så jeg dreit meg ut da, for jeg hadde visst plutselig kjøpt meg en tallerken med iskrem og, innimellom alle halvliterne.

(Sa Berget, på lag 3 vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker ikke hvem alle de fem i troppen var, som fikk være med, på garnisjonsmesterskapet, i skyting.

Men jeg husker at Berget og Frisell var med.

Og meg selv da.

Men hvem de to siste var, det husker jeg ikke.

Selve mesterskapet, det gikk dårlig, for mitt vedkommende.

Til vanlig, så fikk vi bruke støtte, når vi skøyt.

Men så ikke på garnisjonsmesterskapet.

Der, så måtte vi bruke overarmene, som støtte.

Og jeg har ganske lange armer, så jeg syntes at det var ganske vanskelig, å holde geværet støtt sånn da.

Så jeg gikk ikke noe særlig bra poengsum da.

Frisell, (fra Drøbak), derimot, som lå ved siden av meg, på den elektroniske skytebanen der.

(Og som var bygget som en bryggesjauer cirka, må man vel si).

Han prikket inn 9-ere, og sånn da, hele tida.

Noe han viste meg, på skjermen sin der, mens vi skøyt da, (husker jeg).

Jeg kjeda meg litt der, for å være ærlig.

(Jeg hadde jo også gått på smertestillende, osv).

For skytinga var rimelig omstendelig da, og jeg skøyt ikke så bra uten støtte.

Så på skytinga av et skudd, så glemte jeg det, å ta på meg hørselvernet da.

Og det som skjedde da, det var at jeg hørte en veldig rar lyd, som jeg aldri har hørt hverken før eller siden.

For det smalt så høyt, på skytebanen, så jeg hørte en slags veldig spesiell klirre-lyd da, (eller hva man skal kalle det).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Ellers, så tok fenrik Brødreskift oss med, for å prøve å ta skyttermerket, etter noen få måneder der.

Jeg klarte faktisk bronsjemerket, på den første gjennomføringen, og sølvmerket, på den andre gjennomføringen der, husker jeg.

Selv om Brødreskift lot resultatlistene ligge og vi ikke fikk merkene, før sersjant Dybvig fant igjen Brødreskifts papirer, etter jul engang vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Øvelse Elg, i 1992, den var vi vel på, før rekrutt-tida, var ferdig.

Jeg husker det, at jeg fikk i jobb, å lage en stilling, eller noe, av lagfører Bricen vel.

Men at jeg ikke helt skjønte hva jeg skulle gjøre da.

Så jeg fant et tre, (som lå på bakken), som jeg flytta litt på, for å prøve å lage en stilling da.

Men det ble ikke så veldig bra vel.

Og troppsjef Frøshaug kom og så på det treet og vel.

Også måtte vi flytte teltet mange ganger, midt på natta da.

Fordi det ble alarm og sånn da.

Og vi kjøpte med mye sjokolade, og sånn, fordi man ble så sultne og slitne, på disse øvelsene da.

Og den øvelse Elg, den varte vel i en uke, tror jeg.

Hvor vi flytta rundt i knappeteltene våre, og lekte krig da, i skogene ved Kongsvinger, (var det vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde egentlig ikke lyst til å være geværsoldat, under førstegangstjenesten.

Så da Paulsen, (fra Kløfta), sa til meg noe om ledige EDB-jobber, så søkte jeg på dem da.

To data-offiserer, de hadde jobbintervju med meg da.

Men jeg var sliten, for dette var midt i rekrutt-tida da.

Disse IT-offiserene, de så ut som hippier omtrent, med langt skjegg, osv., da.

De stussa på at jeg hadde slutta hos Norsk Hagetidend, for å jobbe hos Matland/OBS Triaden, i det friåret mitt, fra NHI da.

(Noe som var fordi at jobben hos Norsk Hagetidend kun var en praksisplass da, som var lavt betalt).

Men NHI spurte de vel ikke så mye om vel.

De spurte også om hvorfor jeg kun hadde en kopi, av vitnemålet mitt, fra Gjerdes Videregående, (som jeg hadde tulla med da, som jeg skrev om, i Min Bok).

Og jeg måtte finne på noe 'lurt' svar på det da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg fikk ikke en vanlig datajobb, men jeg ble tilbudt en tremånedersjobb, som assistent på et datakurs, for høyere offiserer, hos Ski- og Vinterskolen, (må det vel ha vært).

Og den jobben fikk jeg bare ha, i en dag da, husker jeg.

Så fikk jeg beskjed om det, at jeg var stridsdyktig, så meg ville de heller ha, som geværsoldat.

Også fikk en annen kar i troppen, (en ganske lav kar, med mørkt hår, fra Hedmark vel), han fikk jobben, som kursassistent da, (istedet for meg da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og da ble jeg så sur, husker jeg.

At jeg gikk inn i det lagsteltet, som vi bodde i da, i HV-leieren, på Terningmoen.

(For noen reserveoffiserer, (eller noe), bodde på brakkene våre, på den her tiden, mens de var på en rep.).

Også sang jeg masse anti-krigs-sanger da, som 'War', med Frankie goes to Hollywood og 'I Don't Want to be a Hero', med Johnny Hates Jazz, osv.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som hendte, dette året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 10: Enda mer fra Terningmoen

Etter at jeg hadde mistet den datakurs-jobben, som jeg kun fikk ha, i en dag.

(En jobb jeg gjerne ville ha, for jeg regnet med at en sånn jobb øket mine sjanser, til å få en jobb, innen data, etter militæret).

Så skulle vi på lag 2, gjennom en av de fæleste tingene, (må man vel si), dette året, i Geværkompaniet.

Nemlig noe som het stridsløype.

Stridsløypa starta med at vi hoppa opp i en ganske dyp grop med sølevann, med uniform og alt av utstyr på oss.

Så måtte vi krype, i noen bekker/grøfter, som det var lagt noen plater over.

(Må det vel ha vært).

Alt mens vi på laget dytta på en ammunisjonspakke, som veide en del kilo da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og ikke nok med det, oppåfor den her grøfta da.

Så fløy troppsbealet rundt, og sprengte knallskudd, osv., for å få det til å ligne på en krig da.

Og sersjant Dybvig, han visste nok det, at jeg nettopp hadde mista den nevnte jobben, for han ropte til meg, (husker jeg), mens vi krøyp i gjørma der, at 'kom igjen Ribsskog, dette er mye bedre enn EDB'.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da Paulsen skulle dytte den ammunisjonsboksen, så somla han litt, (må man vel si).

Så jeg ble hengende foran de andre, på laget.

(For jeg hadde vært den første som dytta da).

Og jeg lurte litt på hva Dybvig mente, med den her ropinga si.

Så jeg klatra faktisk opp av den grøfta, (og opp til Dybvig og dem da), og så litt ned på de andre på laget, mens jeg venta på at de skulle ta meg igjen da.

For jeg var så langt foran dem plutselig da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da vi kom tilbake til HV-leieren, så måtte vi nok bytte alt av tøy da.

Og vi hadde jo bare lagstelt der, men det tørka vel.

Men det kjedeligste, (syntes jeg), det var å pusse AG3-en, i HV-leieren der.

For da måtte vi sitte inne på noen do/bad-brakker, husker jeg, og pusse.

Og da pussa jeg ikke så utrolig bra da, for jeg syntes kanskje at det var nesten som at vi var på øvelse, når vi var i HV-leieren der.

Men Paulsen, som satt ved siden av meg, og pussa våpen, på do/bade-brakka, i HV-leieren der.

Han pussa AG3-en bedre vel.

Men jeg sa det vel sånn, at jeg tok det litt slappere.

Jeg var kanskje sliten og lei, etter å ha mista den jobben og etter stridsløypa da, og siden vi måtte bo i telt, i HV-leieren, istedet for på brakkene våre.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og sersjant Dybvig, han klagde på våpenpussen min, husker jeg.

Men jeg husker at jeg var sliten da, av en eller annen grunn.

Jeg var nok sliten allerede før jeg begynte i Geværkompaniet, etter to års ganske slitsom jobbing, på

OBS Triaden.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På slutten av rekrutten, (var vel det her), så skulle vi liksom søke på stillinger.

De fleste søkte vel på sin egen stilling.

Ihvertfall gjorde jeg det.

Jeg søkte på Geværman 2, i lag 2.

Men det viste seg det, at Paulsen, (fra Kløfta), han hadde søkt på _min_ stilling.

Han var vel Geværman 1, (tror jeg), men han ville heller være Geværman 2 da, (tror jeg).

Og min søknad var vel kanskje ikke så overbevisende, for jeg ville jo egentlig helst ha datajobb.

Og min våpenpuss etter stridsløypa, den hadde ikke vært så bra da.

(Noe sånt).

Så Paulsen fikk faktisk min stilling, som Geværman 2, i lag 2 da.

Og jeg selv, jeg måtte over på reservelaget da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Reservelaget, de holdt til på det første rommet, som jeg hadde vært på, cirka vel.

Og de på reservelaget, de var helt gærne.

Det var Årnes, (tror jeg), Frisell, Andresen, Pålhaugen, Skjærbekk, Staff, Torp og meg selv vel.

(Noe sånt).

Stoler ble kasta rundt omkring der.

Folk røyka og drakk, (mener jeg å huske, ihverfall).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, så lå jeg og sov, i senga mi, mens de gærningene der, dreiv og tulla da.

De tok bort sengebunnen, i senga til Torp.

(Som lå over meg).

Så det var nesten at Torp falt oppå meg.

Men han klarte å holde seg fast, i overkøya, sånn at han ikke falt 'gjennom' senga da.

Hvis jeg husker det riktig.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker også at jeg satt på med Årnes, (var det vel), og noen andre på reservelaget, inn til Hamar, (må det vel ha vært), og at Årnes satt på Red Hot Chili Peppers-kassetten vel, (nemlig 'Blood Sugar Sex Magik'), som var så populær, på den her tiden.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etterhvert, så skulle vi ha en patrulje-øvelse, (eller hva man skal kalle det), like ved en kraftgate, (heter det vel), inne på leirområdet.

Jeg husker at Odd Sundheim og meg, var med.

Og patruljen var ledet av sersjant Johansen.

Dette var folk fra forskjellige lag, mener jeg, og jeg var så forfjamset, når jeg ble henta, for å være med på den her nattpatruljen.

Jeg skulle ta en drill, som het 'tøm våpen kontroller'.

Men folka venta ikke på meg, så jeg ble stressa, og klarte å fyre av en rødfis, (i lufta da).

(Dette var vel den eneste gangen jeg klarte det, for å si det sånn).

Jeg var den bakerste personen, i denne nattpatruljen da.

Odd Sundheim, (fra Valdres), han var nest bakerst.

Han var litt tjukk, så han ble fort andpusten da, (husker jeg).

Når vi skulle ha en chat, i skogen der, om natta, om patruljen da, så kunne vi nesten ikke høre sersjant Johansen, (husker jeg), for Sundheim pusta og pesa så fælt da.

(Siden han var andpusten da, av den her raske gåinga, i skogen, midt på natta).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Siden Sundheim var så andpusten, så var jeg ekstra våken, som bakerste mann da.

Og en gang, som Sundheim mista de andre i patruljen, av syne.

Så pekte jeg, og sa at 'dem er der', (eller noe).

Og Sundheim sa en gang til meg seinere, (etter jul, når vi var på samme lag, nemlig lag 2), at han under denne patruljen, tenkte sånn, at han som gikk bak han, måtte ha vært en god/dyktig soldat da.

(Siden jeg klarte det, å se hvor patruljen var, når Sundheim mista kontakten da, antagelig).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Denne patruljen gikk dårligere og dårligere.

Sersjant Johansen mista all kontroll, og visste ikke hvor vi var hen.

(Vi gikk oss bort da).

Jeg husker at vi satt i kraftgata der, på leirområdet, midt på natta, etter å ha susa rundt, i en time eller to, i skogen, i øvelsesområdet, (i høyt tempo), da.

Jeg husker at jeg var våt på beina, og at jeg tok av meg feltstøvlene, og vridde opp sokkene mine.

For de var gjennomvåte da.

Jeg husker at det var stjerneklart, og at jeg så stjerneskudd.

Og vi var utslitte, siden sersjant Johansen ikke fant fram da.

Og da jeg så stjerneskudd, så husker jeg den gangen, på 80-tallet, (som jeg har skrevet om, i Min Bok), som Christell og jeg, gikk opp, fra deres hus, til min leilighet, på Bergeråsen.

For da så jeg nemlig et stjerneskudd.

Og spurte Christell om hu så det, (men det gjorde hu ikke da).

Og da virka dette, som en mye bedre verden, enn det helvete vi var i, på denne patrulja, hvor vi hadde gått oss bort da, og satt og frøys, i kraftgata der.

(Husker jeg).

For hodet mitt, på den her tida, det var nesten bare fylt av militær-ting.

For det var såpass tøft, innimellom, i Geværkompaniet.

Så man kutta nesten bort alt det sivile, og tenkte bare på hvordan man skulle komme seg gjennom dagen der da.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter at patruljen vår hadde gått rundt i blinde, i et par timer kanskje vel.

Så slo troppsjef Frøshaug alarm.

(Var det vel).

Biler stod og tuta fælt, ikke så langt unna der vi var.

Og vi så vel nødbluss og muligens, (uten at jeg husker dette helt sikkert).

Men sersjant Johansen, han gikk ikke bort, til den bilen, som stod og tuta.

Nei, han drøyde det da.

Så den bilen stod vel og tuta der, i en halvtime, eller noe.

Før Johansen dro oss med bort dit da.

Jeg var jo bakerste mann, og kjente ikke de andre, i den her patrulja, så jeg måtte bare henge på liksom.

Og jeg prøvde å passa på at ingen mistet kontakten med patruljen da.

(For tempoet var ganske raskt og, sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da patruljen endelig kom tilbake, til leieren.

Så var jeg jo våt og utslitt.

Men jeg fikk ikke lov til å varme meg i teltet.

For da måtte jeg ha vakt da, sa nestlagfører Henriksveen, på lag 3 da, (som jeg var avgitt til, som reserve).

Og da jeg var ferdig med vakta, så skulle jeg prøve å få meg litt søvn, i teltet.

Men de på lag 3, de var så storvokste, så det var ingen steder, hvor det var plass til meg.

Så jeg måtte legge meg på et liggeunderlag, som lå utafør teltet.

For jeg var så sliten og trøtt, etter den her tøffe patrulja da.

Så jeg måtte liksom legge meg ned da.

Og jeg husker at jeg frøys veldig.

Og så slutta jeg plutselig å fryse, (husker jeg).

Også husker jeg at jeg våkna, og at da var det lyst igjen.

For Andresen, (fra Vinstra), han hadde sparka i feltstøvelen min da.

For å sjekke om jeg hadde fryst ihjel, antagelig.

Og da våkna jeg da.

Men jeg kunne nok like gjerne ha fryst ihjel, tror jeg.

Så jeg husker at jeg var glad, og nesten ikke kunne tro, at jeg fortsatt levde da.

Da jeg våkna av at Andresen hadde sparka meg i feltstøvelen da.

For jeg hadde bekymra meg for, om jeg kom til å fryse ihjel, der jeg lå, husker jeg.

Men jeg var så sliten, og det var ikke noen andre steder jeg kunne gjøre av meg liksom.

Folk, (spesielt nestlagfører Henriksveen, som 'alltid' satt meg på vakt først), var så uvennlige der.

Og Frøshaug var sur, på grunn av problemene med patrulja da.

Og Johansen var jo helt sinnsyk nesten, (må man vel si), siden han tulla så fælt, under den her patrulja da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som hendte, dette året, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 11: Ukehavende soldat

En av de første helgene, på Terningmoen, så var jeg satt opp til å være, noe som het, ukehavende soldat.

Jeg fikk mitt eget rom, i en kontorbrakke, hvor også adm. off, (administrerende offiser), holdt til, (mener jeg å huske).

Det ble så min jobb, å vekke hele leieren, hver morgen, i to-tre dager.

Jeg gikk rundt med en greie man slo på, som lagde en høy og fæl lyd da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Som ukehavende soldat, så skulle jeg også avlevere vakta, til daghavende offiser.

Jeg husker at Ove Grønvold, (fra Son vel), fortalte, til de andre vaktsoldatene, (sånn at jeg også hørte det), at han hadde smurt inn sin AG3, med veldig mye olje, sånn at daghavende offiser, ikke skulle gidde, å inspisere hans våpen, da.

(For Grønvold regna med, (forklarte han), at daghavende offiser ikke ønsket å få masse oljesøl på seg da).

Men daghavende offiser, han inspiserte Grønvold sitt våpen likevel, og Grønvold fikk kjeft, for å ha smurt inn sin AG3, med alt for mye olje da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Som ukehavende soldat, så måtte jeg også skrelle et par sekker med poteter, i messa, på Terningmoen.

Jeg skrelte først en 15-20 kilos-sekk, i en potetskrellemaskin da.

Og jeg måtte gå over potetene, med en vanlig potetskreller, for å få de helt skrelt da.

Det var ikke nok at jeg skrelte en sekk, med poteter, fortalte folka som var ansvarlige der.

Neida, jeg måtte ned i kjelleren der, og bære opp en 15-20 kilos sekk til, med poteter da.

Som jeg også måtte skrelle alle potetene i.

Så jeg satt der i et par timer da, (må det vel ha vært), for å si det sånn.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg leste også i instruksen, for ukehavende soldat.

Og den instruksen, den var jo helt dumt skrevet, (må man vel si).

For det stod at ukehavende soldat, han skulle sjekke at alle lyspærene/lysrørene i leiren virka, og sånn.

Og at det var dopapir, på alle toalettene, i leiren.

(Sånne ting).

Så dette var vel egentlig bare noe tull, tror jeg.

Men denne instruksen, den distrahererte meg litt, sånn at jeg ble litt stressa da, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Som ukehavende soldat, så skulle jeg også låse velferdsbygningen, mener jeg.

(Dette var i helgen da).

Der satt det noen vaktsoolder, og så på video vel.

(Jeg lurte på om det var Frisell, Grønvold og Vik).

De sa til meg, at det var litt igjen, av filmen.

Så de lurte på om jeg kunne komme tilbake litt seinere, for å låse der.

Jeg sa at det var greit.

Men uka etter, så gikk det vel rykter om at det hadde vært innbrudd, i en spilleautomat, i

velferdsbygningen.

Så det er mulig at dette var noen som Grønvold, Frisell og/eller Vik hadde gjort da.

Men det tørr jeg ikke å si helt sikkert, hvem det kan ha vært.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På rommet til ukehavende soldat.

Så lå det også et par pornoblader, husker jeg.

(Noe han forrige ukehavende nevnte såvidt vel).

Og plutselig, på lørdagskvelden, (eller om det var fredagskvelden), så dukka Vik, (mener jeg at det var, selv om jeg ikke tørr å si dette helt sikkert nå), opp på døra mi, og ville låne et pornoblad da.

Jeg sa at det var greit, bare for å bli kvitt han liksom.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Dette var forresten den samme helgen, som sersjant Johansen, hadde leid ei hytte, i leieren.

For han hadde fått besøk, av to vakre kusiner, i slutten av tenårene vel.

Og disse tre, de gikk forbi messa, (husker jeg), under middagen, på fredagen, (var det vel).

For jeg hørte at folk kommenterte høyt om de her kusinene hans da.

Og de var også inne i den brakka, som ukehavende soldat sitt kontor var i, om kvelden, enten fredag eller lørdag, (husker jeg), disse tre folka, (sersjant Johansen og ei brunette og ei blondine vel).

(Uten at jeg vel forstod nøyaktig hva dem gjorde der).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg fikk også litt tyn, (av medsoldater), etter at jeg var ferdig som ukehavende, fordi at jeg hadde fått han neste ukehavende, til å begynne å vekke leieren, for tidlig, den neste dagen.

Og også fordi at jeg gikk inn på et par rom, med den her 'helvetes-maskinen', hvis noen ropte noe

etter meg, når jeg vekte rommet dems da.

(For jeg var litt trøtt selv da.

Og lurte på hva dem spurte om da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så jeg husker at den neste helgen.

Da var jeg veldig glad, for å få helgeperm, og komme ut i friheten igjen liksom.

Etter å ha vært to uker i leieren, og etter at det var mye rart som hadde skjedd, mens jeg var ukehavende da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Den helgen, som jeg var ukehavende, så hadde det også vært noen bryllupsgjester, i leieren, (av en eller annen grunn), forresten, (hvis jeg husker det riktig).

Og derfor holdt messa åpent, også i helgen, (sånn som jeg husker det).

(For seinere så fikk vaktssoldatene lov til å spise i offisersmessa, (hvor det var mye bedre mat, må man vel si), i helgene, mener jeg å huske).

Og etter middagen på søndagen, så var det min jobb, å sjekke, at ingen kasta noe mat vel.

(Noe sånt.

For det var vel ukehavende sin jobb da, mener jeg).

Og en av disse bryllupsgjestene da, han kom bort til meg, og spurte hvordan mat det var, som dem hadde fått, for det smakte så vondt da.

Jeg var litt vant med, at maten i messa der, ikke hadde så god smak/kvalitet.

Så jeg syntes ikke at det var noe uvanlig ved det, liksom.

Men jeg noterte meg det han bryllupsgjesten sa da, og fortalte dette seinere videre til kokken.

Kokken sa det, at han hadde bare tatt noe kjøtt, som han hadde funnet i en fryser der vel, og laget noe ragu da.

(Så Mattilsynet ville vel kanskje ikke ha vært så fornøyd da.

For maten skal vel være merket vel.

Men det er kanskje andre regler, for militærleire, enn for butikker, osv.

Det tørr jeg ikke å si helt sikkert, hvordan dette er).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og det at messa på Terningmoen, hadde dårlig rykte, det var ikke noe jeg hadde funnet på.

Jeg husker at det ble sagt, av folk i leieren, at den avdelingen av Statens Kantiner, som var på Terningmoen, det var den avdelingen, av Statens Kantiner, i landet, som hadde høyest overskudd/mest omsetning da.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Den helgen, som jeg var ukehavende.

Så ble jeg ringt til, at vaktstyrken, i vaktbygningen, (ved hovedinngangen, til Terningmoen).

De hadde fått problemer med at callinga, mellom vaktbygningen og vaktbua, ikke virket.

Så de ringte til meg da.

Også måtte jeg, (som hadde hatt elektronikk, som hobby, som tenåring, for min onkel Håkon Mogan Olsen og kamerat Kjetil Holshagen, dreiv med det), fikse callinga deres da.

Og da måtte jeg ta av isoleringa, på noen ledninger og sånn, mener jeg.

Så jeg er ikke sikker på at dette egentlig var en ukehavende-jobb.

Så hvorfor vaktkommandøren ropte på meg, for å få fikset dette, når dette vel egentlig ikke var en åpenbar ukehavende-jobb.

Det veit jeg ikke.

Dette hadde det vel kanskje vært mer naturlig å tatt med for eksempel daghavende offiser, vel?

Men jeg fikk nå den callinga i vakta der til å virke da.

Men det var nesten som at de i vaktbygningen, visste at jeg hadde ferdigheter innen elektronikk,

(må man vel si).

Siden de tok det for gitt, (må man vel si), at jeg klarte å fikse ødelagte callinger da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg fikk også tyn, av sersjant Johansen, mens jeg var ukehavende, forresten.

Fordi jeg hadde lånt en sykkel der, når jeg vekte leieren, mandag morgen.

For jeg trodde at syklene som stod der, var militæret sine.

Og at jeg som ukehavende, kunne låne disse syklene da.

Men den sykkelen jeg hadde lånt, det var visst en privat sykkel da, (tror jeg ihvertfall).

For sersjant Johansen spurte meg om den sykkelen var min, da.

Noe jeg måtte svare nei på da, innimellom vekkingen.

Men jeg skjønnte ikke det, at noen av de syklene var private.

Så jeg var kanskje litt dum da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som hendte, det året, som jeg avtjente førstegangstjenesten.

Så jeg får se om jeg klarer å få skrevet mer om dette, en av de neste dagene.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

PS.

Det stod også, på et skriv, at man skulle melde seg til adm. off., når man skulle tre på, som ukehavende da.

Så jeg banka på adm. off. sitt kontor, og prøvde å melde meg, på en sånn militær måte, som vi hadde lært da.

Men da sa bare adm. off., til en annen kar, som var der, at, 'hva er det der?'.

(Noe sånt).

Da ville han ikke snakke til meg da.

For da syntes han vel, at jeg var for militær da.

Mens hvis vi skulle inn på troppskontoret, så ville nok troppsbefalet ha bedt oss om å banke på, på nytt, hvis vi var for lite militære/formelle da.

Så det var ikke så lett å få det riktig alltid, synes jeg, i militæret.

Men men.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Kapittel 12: Parade i Karl Johan

Ved åpningen av Stortinget, høsten 1992, så skulle vi i Geværkompaniet være med, å stå parade i Karl Johan, når Kongen og Kronprinsen kjørte forbi, i limousinen sin.

Vi tok busser ned til Oslo, fra Elverum, og parkerte ved Akershus Festning der.

Så marsjerte vi bort til gågate-delen, av Karl Johan, på rekke, etter en del andre avdelinger, (fra andre steder i landet da).

Geværkompaniet 'dreit seg ut', fordi vi marsjerte i passgang, i gågate-delen av Karl Johan, (husker jeg).

Oslofolka, i troppen min, (tropp 1), de syntes at dette var flaut, og tok det opp, i ettertid, i troppens time, (hvis jeg husker det riktig, ihvertfall).

Sånn som jeg husker det, (og sånn som det ble nevnt i ettertid, på Terningmoen også vel), så begynte denne passgangen helt foran, hos de befalene/offiserene som egentlig skulle holde takten, da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi i Geværkompaniet, vi hadde plassene våre nærmere Stortinget enn Slottet, (hvis jeg skal prøve å forklare).

Jeg mener at jeg stod litt nærmere Slottet, enn Lille Grensen der.

(Ovenfor Saras Telt der cirka vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Han soldaten som stod rett ovenfor meg, han ba om å bli bytta ut, husker jeg.

Og en slags gatesanger, satt på bakken, på fortauet, ikke så langt unna meg der jeg stod, og sang en sang som gikk sånn her, 'hei, lille venn, har du lenge igjen. Har du ni eller ti, det driter jeg i', (husker jeg), en sang som handler om mobbing av folk som nettopp har kommet inn i militæret da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg var heller ikke så god i slutta orden, så jeg var litt i utakt, når vi skulle ta 'bajonett på', 'presenter gevær' og disse drillene da.

Men jeg mista ihvertfall ikke AG3-en i bakken, som noen hadde klart å gjøre en gang, mens han stod parade, i Karl Johan, (var det vel noen som sa, på Terningmoen, før vi dro på denne paraden da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi ble vel stående der, i bortimot et par timer vel.

Mens Kongen og Kronprinsen var inne og åpnet Stortinget da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi skulle egentlig se rett fram.

Men jeg var litt nysgjerrig.

Så da limousinen til Kongen og Kronprinsen dukka opp.

(På vei tilbake til Slottet igjen).

Så så jeg litt til venstre, (må jeg innrømme), og så nysgjerrig inn i limousinen til Kongen og Kronprinsen, da den kjørte forbi da.

(Siden jeg kjeda meg litt da).

Og når jeg så inn i limousinen, så så jeg rett inn i øya til Kongen faktisk.

(Det vil si Kong Harald da).

Kong Harald hadde et fast/strengt blick, syntes jeg, som han så tilbake på meg med da.

Han likte kanskje ikke det, at vaktssoldatene så inn i bilen hans.

Det er mulig.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kronprins Haakon, han så ikke tilbake på meg, forresten.

Han satt bare og så rett fram, og så ikke ut av vinduene, (sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Så Kronprins Haakon, han var kanskje ikke så streng/våken som Kongen da, (hvis jeg skulle gjette, ihvertfall).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter paraden, så fikk vi som bodde i Oslo, lov til å sende med geværene våre, med bussen, tilbake til Terningmoen.

Også fikk vi lov til å ta helgeperm, i Oslo da.

Sånn at vi kunne rekke å være hjemme, mange timer tidligere, enn på en vanlig fredag da.

Siden vi vanligvis tok 13-toget, (eller noe), fra Elverum vel.

Men denne fredagen, (var det vel), så fikk vi perm, på rundt det samme tidspunktet, i Oslo da.

(Så vi var i Oslo, og hadde helgeperm, ihvertfall to-tre timer før vi vanligvis hadde det, på en vanlig fredag da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Pia hadde fortalt meg det, at Christell hadde flytta til Oslo, og gikk på Bjørknes.

(Var det vel).

Bjørknes var en privat skole, for elever, som ikke hadde klart videregående da.

Så Christell hadde vel antagelig strøket på noen fag, på allmenn da.

Jeg visste ikke hvor Christell bodde.

(Så det var ikke sånn at jeg pleide å besøke Christell ofte, den tida hu bodde i Oslo, akkurat.

Ikke det første året, ihvertfall.

Og hu besøkte ikke meg på Ungbo heller.

Selv om hu var der et par-tre ganger, etter at Pia flytta inn der også, på Ungbo, i Skansen Terrasse 23).

Men jeg tenkte at Christell kanskje syntes at det hadde vært morsomt, å se meg i permuniform, og høre om Kongen, osv.

Og om det at jeg hadde stått parade i Karl Johan da, selvfølgelig.

(Og siden ingen i slekta mi, hadde vært der for å se på meg, mens jeg stod parade, i Karl Johan, da).

Så jeg ringte Bjørknes da, og fikk høre når Christell slutta.

For det sa ei kontordame til meg, uten at jeg behøvde å presentere meg vel.

(Men jeg var i litt militært 'humør' da sikkert.

Og kanskje litt stressa på grunn av det med Kongen, osv).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg rakk å gå på McDonalds, (i Nedre Slottsgate der vel), før Christell slutta på skolen vel.

Og så gikk jeg bort til skolen til Christell da, som lå ikke så langt unna Steen og Strøm der vel, i Kvadraturen da, (heter det vel).

Men jeg syntes at de folka, som gikk ut fra Bjørknes, så litt flau ut.

(De fleste av dem hadde vel strøket, på videregående, tenkte jeg).

Og jeg var litt usikker på om permuniformen min lukta vondt.

(Noe den noen ganger kunne gjøre.

Siden vi ble drevet rimelig hardt, i Geværkompaniet da).

Så jeg stod bare på hjørnet, av en bygning, som lå ovenfor der skolen til Christell lå da.

(Jeg tror at det var Bjørknes, den skolen het, hvis jeg ikke husker helt feil).

Jeg tenkte vel at jeg ville kjenne igjen Christell, på lang avstand, med hennes lange, lyse hår.

Men jeg stod der, i 10-15 minutter vel.

Og jeg så ikke noe til Christell.

Men jeg så noen som så ut av et vindu der, (i andre etasje der), eller noe, vel.

(Hvis jeg husker det riktig).

Så det er mulig at det var Christell, og at hu ikke ville treffe meg da.

(Noe sånt).

Så etterhvert, så dro jeg bare hjem.

Jeg handla noe mat på Rimi vel.

Og dro hjem til Ungbo, i Skansen Terrasse 23, da.

(Hvis det ikke var etter at jeg prøvde å finne Christell, at jeg kjøpte burger på McDonalds da.

Det er mulig).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt en del mer som hendte, dette året, som jeg var i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 13: Osloløpet

Magne Winnem, på Rimi, han ville at jeg skulle bli med på et mosjonsløp, ved navn Osloløpet, våren 1993.

Winnem hadde hjulpet meg med å få byttet vakter, når jeg var på vinterøvelse, osv., så jeg syntes at det var vanskelig å si nei.

Jeg hadde vakt den helgen, men Paulsen, på lag 2, (som jeg også var på, etter nyttår), han hadde vakt på 17. mai, og dette var en vakt, som han gjerne ville bytte bort da.

Og jeg hadde ikke noe særlig bra forhold til slekta mi.

Jeg fikk for eksempel ikke et eneste brev eller en eneste telefon, den tida, som jeg var, på Terningmoen.

(Men da jeg var ukehavende, så måtte jeg ta imot beskjeder, til medsoldater, fra kjærester og slekt da, husker jeg).

Så jeg hadde ikke noe spesielt ønske, om å ha fri, på 17. mai.

For da måtte jeg bare ha sittet hjemme, på Ungbo, aleine, uansett.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men vaktskiftesøknaden, til Paulsen og meg, den ble avvist.

Uten at noen av oss skjønnte noe vel.

Så vi søkte på nytt da, (var det vel).

Og når den søknaden også ble avvist vel, (av kompanisjef Isefjær vel), så 'dreit' vi bare i det, og bytta vakt likevel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så jeg var med på Osloløpet da, på Ekeberg, våren 1993, sammen med Magne Winnem, Ihne fra Robinson-ekspedisjonen og Anna Lene Ness vel.

Og Winnem hadde også fått med to fotballspillere, (som jeg ikke visste hvem var), til å løpe, for vårt lag.

Jeg var i bra form, etter nesten et år, i Geværkompaniet.

Så jeg tok faktisk igjen de to fotballspillerne, (som Winnem kjente), på slutten, av det fem kilometer lange løpet da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg fikk en pin, for å ha vært med i det her løpet, og den ligger sammen med tingene mine, hos City Self Storage, i Oslo.

Og det ble tatt et bilde, (av blant annet meg vel), som Thomas Kvehaugen, som jeg jobba sammen med, på Rimi Bjørndal, fra 1996/97 til 1997/98, seinere fortalte meg, at hang på spiserommet, på Rimi Munkelia ennå, (rundt 1997 eller 98 kanskje vel. Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og så skulle jeg ha vakt, på 17. mai da, husker jeg.

Jeg husker at jeg fikk haik, med et eldre ektepar, fra Hamar til Elverum.

Jeg hadde en rosa bag, mens jeg var i militæret.

(En rosa bag med grå håndtak vel).

Og den bag-en, den hadde Magne Winnem lånt meg, siden jeg ikke hadde noe bag selv da.

(Nike-bagen min, den hadde jo blitt stjålet, mens jeg bodde på Abildsø, (som jeg skreiv om, i Min Bok 2).

Og jeg hadde ikke hatt bruk for noen bag, etter dette, så jeg hadde ikke noen bag, da jeg skulle i militæret da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

17. mai, det var en spesiell dag, (fant jeg ut), for vakta, på Terningmoen.

Russejenter, dukka opp der, og ville kline.

Sånn at de skulle få en slags spesiell knute, i russelua da.

Ei pen, mørkhåra russedame, dukka opp, når jeg satt i bua, og sa at jeg var 'kjempekjekk', eller noe, (til tre andre russ, som hu var der sammen med da).

Og hu ville inn i vaktbua, for å kline da.

Det ville ikke jeg, at hu skulle.

For i vaktbua, så hadde jeg en AG3, og noen skarpe skudd da.

Så jeg ville ikke at rødrussen skulle tulle med det liksom.

Så jeg sa at hu ikke fikk komme inn.

Og da ville hu kline i luka der da, (husker jeg).

Så jeg fikk et kyss av hu pene russedame da.

Hu hadde med en kavaler, (eller mannlig medruss), som stod like ved siden av, og så på da.

Og han sa til meg at jeg var veldig heldig da, som fikk kline med hu fine russedama da, osv.

Også ei dame, som satt i passasjerstet, på en bil der, ville kline da, husker jeg.

Noe vaktkommandanten kommenterte, (mener jeg å huske).

Og det lå også masse russekort, fra Elverums-russedamer, i vaktbua da.

(Hvis jeg husker det riktig, ihvertfall).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var vel kvelden før 17. mai, at de fleste russedamene, dukka opp der, mener jeg.

På selve 17. mai, så skulle vi heise det største flagget, (mener jeg å huske).

Det var tre slag av det norske flagget, (mener jeg), inne i vaktbygningen der da.

Et stormflagg, et vanlig flagg og så et festflagg vel.

(Og kanskje et kongeflagg og?)

Det ble ihvertfall dekt på til kongen, i offisersmessa, mener jeg, i tilfelle han kom til å dukke opp, hver dag vel.

Eller om dette bare var hver søndag?

Jeg mener at det var noe i den duren, ihvertfall).

Ihvertfall så skulle vi heise festflagget da, på 17. mai.

Og dette var et veldig stort flagg da.

Og det var ikke uten spenning, at det flagget, ble heist.

For hvis flagget rørte bakken, så sa regelen, at da måtte det flagget brennes.

For da var det flagget vanæret da, (eller noe).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde en god del ansvar, når vi heiste flagget, på 17. mai, mener jeg å huske.

Jeg husker ikke nøyaktig hva jeg gjorde, men jeg var med på å heise det, ihvertfall.

(Det husker jeg).

Og det gikk greit, flagget berørte ikke bakken.

(Sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Og en offiser, (eller noe), stod og inspiserer flaggheisingen, sammen med kona si da, (husker jeg).

Men flaggheisingen gikk greit da, heldigvis.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som hendte, dette året, som jeg var i Geværkompaniet.

Så jeg får se om jeg klarer å få skrevet mer om dette, en av de neste dagene.

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 14: Sommeren 1993

Sommeren 1993, så ble bofelleskapet til Pia, Monica Lyngstad, og Siv, (Hansen vel), fra Røyken, i Christies gate, lagt ned.

Storebroren til Monica Lyngstad, kjørte oss, ned til Christell og dem, (blant annet), mener jeg.

De kjente også ei annen Christell, (som jeg aldri så), og hu hadde visst blitt sprøytenarkoman, hørte jeg at broren til Monica Lyngstad sa, mens vi satt i bilen vel.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi havna nede hos Christell, mener jeg, som viste seg å bo, ved Terningen Matcafe der, (hvor hu også jobba), nederst i Maridalsveien.

(Eller om det var i Møllergata).

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Pia viste meg noen fotograf-fotografier av Christell, hvor hu så litt sånn 'budeie-aktig' ut vel, (husker jeg at jeg syntes).

Og Christell viste fram puppa sine, når hu kasta ut nøkla, (eller noe), husker jeg.

Christell bodde der sammen med Hege, (Lund vel, seinere Snoghøj), fra Rødgata, i Drammen, (mener jeg).

Jeg var på besøk der, tre-fire ganger vel, sommeren 1993.

En gang, så hadde Christell sagt til Pia, at Pia og jeg, kunne få låne leiligheten hennes, en helg.

Og vi kunne få se på en film som het 'De elskende på Pont Neuf', (en bro i Paris), eller noe.

Om et fransk uteligger-par.

(En film som Christell sa var bra da, da jeg spurte henne, hvorfor hun liksom 'hypet' den filmen).

Jeg dro også med Pia til en videobutikk, og leide 'Twin Peaks - Fire Walk With Me', husker jeg.

(Eller om jeg gikk aleine dit).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En annen gang jeg var der, så hadde Christell en veldig rar, (hvit), kakadue der.

(Som søstera mi Pia seinere fortalte at hadde blitt sinnsyk).

Den fuglen var visst verdt mange, mange tusen, (sa Christell).

Og Christell passa den for en sjef av henne, (eller noe), som hadde ferie vel.

Den fuglen, syntes visst, at jeg var veldig morsom, for jeg holdt den opp/ned, når den ble for

innpåsliten da.

Og den begynte å hakke i beltet mitt, mens jeg satt der, husker jeg.

(Mange av Christells venner satt der og).

Og jeg trodde ikke at det var noe farlig, at den fuglen hakket på beltet mitt.

Men plutselig så så jeg det, at den kakadua, nesten hadde hakket av hele beltet mitt da.

(Og fikk litt sjokk, må jeg innrømme).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Christell hadde også ei pen venninne, som Pia sa, etter en stund, at hadde flytta tilbake til Nord-Norge, (eller noe).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Christell fortalte også, at hu hadde hatt sex med en kar, på salongbordet der, sånn at glassplata ble ødelagt.

Han sex-partneren hennes, hadde skåret seg, men han ville ikke på legevakta da.

Så det ble blod overalt i senga hennes da, fortalte hu.

'Har du hørt om seng eller', sa jeg, når jeg hørte det, at hu pleide å ha sex på stuebordet der da.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

De bodde litt oppe i etasjene, (i tredje etasje kanskje der), og de hadde hatt det morsomt, på en fest, (eller noe), og tømte et pulver-brannslukningsapparat, i trappa der.

Og like før de flyttet ut, så var jeg der, når Christell og Hege og en ung mann de kjente, også var der.

Han unge mannen spurte meg, om jeg kunne vaska trappa deres.

Noe jeg ikke syntes at var noe særlig fristende, å vaske etter min yngre stesøster, (eller hva man skal kalle henne).

Når hu hadde vært så uansvarlig og umoden, og grisa det til sånn, så fikk hu vaske selv, mente jeg.

Så det tilbudet, det sa jeg rimelig bestemt nei til, (for å si det sånn).

(Mens jeg nesten lo litt vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Pia hadde ikke noe sted å bo, når bofelleskapet hennes, i Christies gate, ble nedlagt.

Så jeg lot Pia flytte inn, på rommet mitt, på Ungbo.

For de andre folka som bodde, på Ungbo, de hadde flytta ut, når jeg var ferdig, i militæret.

Så det var bare jeg som bodde der, sommeren 1993.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg fikk bare 5-6.000 i dimmepenger.

Likevel så ville Pia at jeg skulle bli med ned, på visning, i leiligheten til Christell.

For Christell og venninna skulle flytte ut derfra da.

Og jeg mente det, at dette ble som noe meningsløst, (siden nesten ikke hadde noe penger), men Pia ville at vi skulle dra ned dit likevel da.

Jeg bodde jo på Ungbo, så jeg trengte jo egentlig ikke å flytte.

Men Pia dro meg med da.

(Pia overtalte meg, ved etter en del masing, å fortelle meg, at vi behøvde ikke å leie det, selv om vi var på visningen.

Vi kunne bare dra på visningen, som noe sosialt nærmest, sånn som jeg skjønte det, på Pia da.

Så sånn var det).

På noe som ble en litt flau forestilling.

For jeg måtte jo forklare for Christell sin tidligere husvert, at Pia og jeg ikke hadde 9.000 kroner, til depositum.

Og husverten klagde på at dem hadde tømt brannslukningsapparatet, i trappa.

Jeg vet ikke hvorfor han klagde på det til meg.

For jeg var nok antagelig på Terningmoen, (eller noe), da dette skjedde.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg fikk ikke helt med meg, hvor Christell skulle flytte hen, etter det her.

Christell klagde forresten på nabodama, som bodde i leiligheten under henne, (husker jeg).

Dette var ei innvandrer dame, som stønna, sånn at Christell hørte det, når hu hadde sex da, fortalte Christell, til Pia og meg, (en gang, som vi var på besøk der, sommeren 1993).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som hendte, det året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og det tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 15: Jula 1992

Etter julepermen, 1992, så skulle jeg, som den nest siste reserven vel, (Skjærbekk var vel den siste), overføres tilbake igjen, til et vanlig lag, (nemlig lag 2).

Den siste tiden, som reserve, så var vi så få reserver, at vi måtte bo, på samme rom, som staben.

Staben, det var troppsassistent Øverland, 12/7-ener Løvenskiold og 12/7-toer Staff.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Pluss vel også san-mann, (sanitetsmann), muligens, som var en lav kar, som jeg ikke husker navnet på nå vel.

Løvenskiold, han var nok fra den adelslekten, som jeg har skrevet om på blogg, at min mormor, Ingeborg Ribsskog, sa at ikke var så fin, som Gjedde-slekten, som hennes oldemor, Maren Gjedde, var fra da.

Men dette, at min mormor syntes det, det visste jeg ikke noe om, da jeg var i militæret da.

Jeg var vel ikke helt klar over, at min mormor, var fra adel.

Jeg trodde at hun var fra generaler og sånn.

Men min mor hadde jo sagt en gang, at hun var veldig fin, (på 70-tallet, da vi bodde i Jegersborggate).

Så jeg tenkte vel ikke så mye over det her, med adelsnavn, (og sånn), skal jeg være ærlig.

(På Gjerdes videregående, så hadde vi jo hatt en sånn greve, (eller noe), fra Hemsedal, i markedsføringsdelen, av klassen, for eksempel).

Men Løvenskiold, det var visst en tysk slekt, (sa min mormor, på telefon, fra Nevlunghavn, da jeg ringte henne der, i 2007 eller 2008).

Og det kunne man kanskje merke litt, på det stabsrommet.

For det var vel det eneste rommet, som jeg bodde på, på Terningmoen, hvor de ikke hadde vinduet oppe, om natta.

Og det mener jeg å huske, at var fordi, at Løvenskiold ikke ville ha vinduet oppe da.

Så sånn var vel det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og Løvenskiold hadde kanskje også litt homofile tendenser, vil jeg kanskje si.

For en dag, så smalt det fra han, (til meg), at Staff og meg, begge hadde ligget, med rumpa i været, i sengene våre.

(Og at han da ikke hadde klart å se bort, eller noe).

Noe jeg syntes at hørtes rart ut.

Men på dette rommet, så hadde jeg jo også overkøye.

(Noe jeg ikke hadde på de andre rommene, som jeg bodde på, på Terningmoen).

Så jeg innrømmer at det var veldig varmt der, (siden varmen jo går oppover, som vi jo lærte, på nettopp Terningmoen), og litt dårlig luft, (må man vel si).

Så det er mulig at kroppen min prøvde å heve seg opp da, fra madrassen, (i søvne), siden det var så

varmt inne på det rommet da.

Det er mulig.

Hva vet jeg.

Jeg sa ihvertfall til Løvenskiold, at 'se en annen vei da vel', (eller noe), og at han altså ikke burde se på rumpa, til Staff og/eller meg, (hvis det plaga han da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Han bryteren fra Sarpsborg, (Grønning het han vel, mener jeg), han skulle over i HV, (eller noe), etter jul.

Men den siste dagen før jul, så hadde ikke jeg noen seng der, for noen skulle ha min seng, på grunn av noen omrokeringer da, (sa sersjant Dybvig vel).

Jeg kunne nesten ikke kaste ut Grønning, fra senga si, den siste dagen hans der, syntes jeg.

Og troppsbealet, de tok vel egentlig ikke ansvar.

For kabalen gikk ikke opp, da.

Men mange soldater hadde jo dratt hjem, på grunn av de hadde fått fritak da, siden inntaket i juli.

Så nabokaserna, til vår kaserne, den stod tom da.

Så jeg bare la meg på et rom, som stod helt tomt der da, i nabokaserna.

Den siste kvelden før julepermen da.

Mer eller mindre med troppsbealets samtykke vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Den siste dagen, før juleferien, så fikk vi servert oksesteik, (var det vel), i en mer eller mindre høytidelig 'seanse' da, i messa.

Men vi fikk bare en liten flaske brus hver, til middagen da.

Istedet for at vi fikk forsyne oss med vann eller saft, i så mange glass vi ville, (som vi vanligvis fikk lov til da).

Så jeg fikk jo den verste forstoppelsen, (husker jeg).

Siden den oksesteika vel ble nesten som sement, eller noe, i tarmene mine da.

Siden jeg ikke fikk nok drikke da.

Og jeg skulle også jobbe, på Rimi da, i denne juleferien.

Så jeg fikk jo nesten panikk, siden jeg ikke klarte å gå på do da.

Så jeg dro på Jernbanetorget Apotek, og kjøpte mye klyster og sånn da.

Som jeg brukte, på Ungbo og også på en do, på Oslo S., vel.

Og på Oslo S., så merka en dovakt, hva som var galt.

(Mer eller mindre, ihvertfall vel).

Og han mente at jeg burde ta noe paracept, mot forstoppelsen da.

(Noe jeg vel også prøvde).

Så uansett hva som virka, så fikk jeg sånn rimelig orden, på fordøyelsen min etterhvert da.

Men jeg hadde visst lukta dritt da, overhørte jeg, at en medarbeider, på Claes Ohlson, (hvor jeg vel muligens dro til, etter apoteket og doen på Oslo S.), sa, når jeg kjøpte en bordklokke, som julegave, til Haldis og dem da, (en bordklokke med en sånn pendel under, (eller noe vel), som snurra da).

Men jeg hadde altså hatt skikkelig problem, med forstoppelse og sånn da.

(Og vel også feber, tror jeg).

Selv om jeg ikke veit, om det er noen unnskyldning, (til at jeg lukta sånn da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På selve julaften, så tror jeg, at jeg var hos Ågot.

Men at vi skulle feire hver for oss.

Jeg skulle vel feire borte hos Haldis, (var det vel bestemt).

Mens Ågot vel skulle feire hos onkel Håkon da, (et stykke lenger opp i Havnehagen).

Så sånn var vel det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Haldis og dem, de begynte å prate om at dem ikke hadde fått tatt julevask.

Så jeg, som var i Geværkompaniet, (hvor vi vaska hver morgen), jeg ville jo hjelpe til med å vaske da.

Og døra over doen, til Haldis og dem, den var så møkkete, (husker jeg), at den nok ikke hadde vært vaska, siden huset ble bygget, (på begynnelsen av 70-tallet), eller noe.

Men men.

Så sånn var kanskje det.

Bare noe jeg tenkte på.

Faren min, han sa det, at militærfolk, de vaska feil, for de brukte så mye vann, når de vaska, (husker jeg).

(Når jeg dreiv og vaska gulvet der da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Ellers så husker jeg ikke så mye, fra denne jula.

Bortsett fra at Christell, hu nevnte det, at et par mannlige bekjente av henne, de var i militæret, og der ble de så feite.

Men da var dem nok ikke i Geværkompaniet.

For vi fikk kjørt oss veldig bra der da, og løp og krøp og bar, fra morgen til kveld nærmest, i et år da.

Så jeg var ikke sikker på om Christell skjønnte så mye av, hva militæret egentlig var.

Jeg tenkte på det, (husker jeg), at hennes to eldre halvbrødre, Viggo og Jan Snoghøj, jo begge hadde sluppet unna militæret, siden de vel var danske statsborgere, (var det vel).

Men Christell angrep ikke meg direkte da, for å være et sted, i militæret, hvor man ble feit.

Hu prata om to folk fra Drammen, eller noe, da.

På en litt sånn hatsk/aggressiv måte vel.

Og vel også henvendt til sin eldre halvbror Jan Snoghøj, mener jeg.

Så sånn var det, (hvis jeg husker det riktig).

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som hendte, dette året, som jeg var i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 16: Nyttårsaften 1992

Nyttårsaften 1992, så husker jeg det, at jeg var i Avstikkeren, på Bergkrystallen, (ved Lambertseter), på fest da.

Det var vel hos Magne Winnem, tror jeg.

Ihvertfall så var han og hans seinere kone Elin der.

Men det kan også ha vært hos Morten Jenker, siden han var både naboen til Winnem og hans kollega i Rimi da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Winnems storvokste kamerater, fra Røyken vel, var også der.

(Jeg lurer på om en av dem het Kalle?).

Det ble drama, da en av de plutselig kjørte avgårde derfra, i fylla, av en eller annen grunn.

Mens blant annet Elin vel, stod utafør og skreik, at han ikke skulle gjøre det da.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hele festen endte opp, på utestedet Scotchman, i Karl Johan.

(Et sted som egentlig Winnem og meg pleide å se på som å være ganske harry vel).

Jeg var ikke helt på topp, husker jeg.

Like før tolvslaget, så stod jeg utafør der vel, (for å se etter raketter sikkert), og da spurte en gubbe, (som gikk oppover gågate-delen, av Karl Johan), om jeg skulle kjøpe hasj, (husker jeg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det som Andre Willassen sa, et par år før det her, da han selv var i militæret, og han, Magne Winnem og jeg, dro på en dansketur, med Petter Wessel, (eller om det var Magne Winnem, som sa det her).

(Da vi satt på toget, på Vestfoldbanen).

Om at man ble så kåt, av å være i militæret.

Det viste seg å stemme ganske bra da, (må jeg vel si).

Så jeg var fornøyd, når jeg fant meg ei helt flatbrysta dame, (som vel antagelig må ha vært anorektisk), inne på Scotchman der da, (husker jeg).

For jeg var ikke så kresen da, (husker jeg), siden jeg var i militæret og sånn da.

Og selskapet vårt, det bestod vel bare av masse karer, og Elin fra Skarnes vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Venninna til hu flatbrysta, hu hadde vel vanlige pupper og sånn vel, (mener jeg å huske).

Men hu klarte jeg ikke å få så bra kontakt med.

Kanskje jeg reagerte for sterkt, på puppene hennes, (eller noe).

(Det er mulig).

Eller om det var det, at jeg traff hu flatbrysta først.

Vi endte opp i en taxikø ihvertfall, ovenfor Hotel Royal Christiania der, (hvis det hotellet var bygget, på den her tiden).

Det var meg og de to damene da, (som var fra Alnabru vel).

Hu med puppene, hu klagde på at hu hadde vondt i ryggen, husker jeg.

Jeg fortalte om noen sånne strekkøvelser, som vi pleide å ta, i militæret, eller noe vel.

Og da hu begynte da å klage om, at det var noe lignende av 'trim for eldre', (et TV-program), eller noe.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En drita full kar, gikk forbi oss der.

Og hu med puppene, hu sa det, at sånne karer, det likte hu.

(Sånne 'her jeg jeg liksom'-karer, sa hu, at hu likte, da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En veldig storvokst kamerat, av Magne Winnem, han begynte å egle seg innpå oss tre, i drosjekøen der da.

Han fortalte meg det, at han ikke hadde noe sted å være, for natten da.

Så jeg måtte nesten si det, at han kunne bli med meg, hjem til Ungbo da, (husker jeg).

(Hva annet kunne jeg si liksom.

Jeg var full også, forresten, (for man skulle jo egentlig si fra, på forhånd, hvis man skulle ha overnattingsgjester, på Ungbo).

Men hva skulle jeg gjøre liksom da.

Hm.

For han kameraten til Winnem, han var vel fra Røyken og, tror jeg.

Så det var vel ikke så lett for han, å komme seg noe sted.

Men men).

Så vi ble fire folk i taxien da.

De damene, de ville ikke være med, til Ungbo, (hvor jeg bodde), på Ellingsrudåsen.

Så de gikk av nede ved Alnabru, (eller om det var Alfaset), et sted, vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og han kameraten til Winnem, han sa jeg at kunne ligge, på sofaen, i stua der, på Ungbo.

(Det hvor hu døve venninna, (og typen hennes), til Inger Lise, hadde liggi, et år eller noe, før det her, vel).

Og jeg tror at han storbygde karen, såvidt kom i prat, med Inger Lise, (var det vel), første nyttårsdag, på Ungbo da.

(Hvis jeg skjønnte det riktig da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter militæret, så begynte jeg jo å jobbe i Rimi.

Og en gang, så ble jeg invitert, på fest, hos Morten Jenker, i Avstikkeren.

(Av Magne Winnem da).

Jeg jobba hele lørdagen, på Rimi Nylænde, (på Ellingsrudåsen), og så dro hjem, og dusja, og tok på meg 'sivile' klær da.

Før jeg dro tilbake til Lambertseter/Bergkrystallen da.

Og da, så stod jeg og ringte på lenge, på dørklokka, til Morten Jenker da.

Men ingen åpna.

Jeg gikk rundt blokka.

Og jeg hadde jo nettopp vært i Geværkompaniet, og var i veldig bra form da.

Så jeg fant ut det, at jeg kunne klatre, fra en terrasse, og opp til den neste, på utsiden av bygget der da.

(Uten at dette var noe særlig farlig, sånn som jeg skjønnte det).

For jeg skjønnte jo hvilken leilighet, som festen var i.

Siden det kom prat og musikk ut, fra den terrassen da.

(Jeg syntes at det ble litt dumt å bare stå utafør der liksom.

Jeg var jo invitert, og de visste jo cirka når jeg ville dukke opp der, liksom).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jenker og kameratene til Winnem, de likte ikke det, at jeg hadde klatra opp der, (siden dem dem ikke hadde åpna døra, da jeg ringte på).

Så de begynte å spørre meg om masse rare ting da.

Som om jeg var for eller imot EU.

Og hvorfor.

Jeg svarte at jeg var for, fordi at matprisene ville bli lavere, blant annet.

Og da nesten skreik han som spurte, og sa 'matprisene?', (eller noe).

(Hvis jeg husker det riktig, ihvertfall).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og han storvokste karen, som hadde ligget over, hos meg, på Ungbo, nyttårsaften, i 1992.

Han spurte meg det, om hvorfor de to damene, fra Scotchman, den kvelden, ikke endte opp på Ungbo der, (hvor vi havna da).

Jeg svarte, (jeg trodde at han måtte ha vært full, og glemte det her), at det var fordi at dem gikk av drosjen, på Alfaset, (eller om det var Alnabru).

'Men hvorfor det?', spurte han storvokste karen, (et par ganger vel), med høy, (og nesten aggressiv stemme), og på en vel bebreidende måte vel.

Men jeg forstod ikke helt hvor han ville hen.

Så jeg svarte ikke noe da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var også mye mer som hendte, dette året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 17: Mer om Nina Monsen

I militæret, så fikk jeg en del tyn, på grunn av barbermaskinen min.

(Vel, jeg fikk ihvertfall en kommentar).

Dette var den barbermaskinen, som jeg kjøpte, i en elbutikk, i Gågata, i Drammen, det året, som jeg gikk på Gjerdes Videregående.

En rød og grå elektrisk Philips barbermaskin, var det vel.

Denne barbermaskinen, den var veldig bra, (og den hadde kosta fire-fem hundre, ihvertfall, mener jeg å huske), men kun et av hjulene virket på den da.

(Den var jo da cirka fire år gammel, denne barbermaskinen, da jeg var i Geværkompaniet.

Og jeg hadde kanskje klart å miste den i gulvet, mens jeg var fyllesyk en gang, eller noe.

Ettersom kun et av de to barberhodene virket da.

(Hvem vet).

Noe sånt).

Så sann var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Dette var en helg, som jeg haika, med et par karer, tilbake til Oslo.

For vi ikke rakk det vanlige toget, (eller noe sånt).

Han siste, han tror jeg at jeg haika med, cirka fra Ilseng, (eller hva det heter igjen), der dem spikrer paller da.

(Hvis jeg skjønte det riktig da).

Og vi kranpla om EU, nesten hele veien, ned til Oslo.

Jeg var for EU, og han jeg haika med var mot da.

Jeg spurte om hvorfor 'hu Gro', var for EU, hvis det var så fælt da.

Men det kunne han ikke svare på da.

Men vi ble likevel ikke enige.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Han karen skulle til et sted, i Groruddalen, (på Stovner-sida vel), og jeg gikk av der da, og tok T-banen hjem, etter såvidt ha kikka på en ICA-butikk, oppi der et sted vel.

Så dro jeg på Stovner Senter, dagen etter.

For jeg tenkte at der hadde de sikkert barbermaskiner.

For jeg syntes egentlig at Drammen var bedre på el-butikker, enn Oslo, men jeg regna med at de burde ha en brukbar el-butikk, på Stovner Senter da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Dette var våren 1993, husker jeg.

Og jeg hadde frihelg, fra både Geværkompaniet og Rimi Munkelia, da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På Stovner Senter, så gikk jeg nesten rett inn i Nina Monsen, (som jeg da ikke hadde sett, siden 1988 vel), og typen hennes.

De dro meg med ned på en cafe, som lå i kjelleren, på Stovner Senter der.

(Nina Monsen bodde tydeligvis ikke på Lillehammer lenger.

Sånn som Christell hadde fortalt meg, da jeg ringte henne, høsten 1989, da jeg bodde et par uker, i Uelands gate, (som jeg har skrevet om i Min Bok 2)).

Det endte med at Nina Monsen sin kjæreste, (som prata dialekt vel), og jeg, satt og diskuterte EU, høyrøstet, i en time, eller noe, (ihvertfall), vel.

Kjæresten til Nina Monsen, han var også mot EU, da.

(Sånn som han jeg hadde haika med dagen før).

Og jeg var fortsatt for EU da.

Så diskusjonen var omtrent som dagen før, med han karen som jeg hadde haika med da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi satt der så lenge at senteret begynte å nærme seg stengetid vel.

Og jeg visste ikke egentlig ikke hvor el-butikken var der.

(For jeg bodde et stykke unna, så jeg var ikke på Stovner Senter så ofte da).

Og jeg hadde avtalt, med Nina Monsen, og typen hennes, om at vi tre skulle gå ut på byen, den kvelden.

Så jeg dro bare tilbake til Ellingsrudåsen, (og Ungbo), uten å ha fått ordnet, med å kjøpe meg barbermaskin da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Seinere den kvelden, (eller dagen etter, var det muligens).

Så dro jeg ned til Oslo City, (husker jeg).

Også ringte jeg Nina Monsen, fra den 'engelske' telefonkiosken, som var i tredje etasje der.

Ei kone stod der lenge.

Og jeg maste vel litt på henne, tror jeg.

Jeg fortalte henne at hu burde passa på veska si, for noen hadde knust et lite vindu, i døra der, så kriminelle kunne bare stikke hånda si inn der, og rappe veska da.

(Noe jeg vel hadde overhørt der en gang vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg ringte Nina Monsen da, på telefonnummeret, som jeg hadde fått av henne.

Men hu sa det, at de hadde ombestemt seg da, og ikke ville gå ut på byen likevel.

(Uten å gi meg noen nærmere forklaring da.

Men hu hørtes vel ikke uvennlig ut, sånn som jeg husker det, ihvertfall.

Men kanskje typen hennes var sur på meg da.

Det er mulig.

Hvem vet).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter dette, så så jeg aldri noe mer, til Nina Monsen.

Min søster, Pia, fortalte meg et par ganger, på 90-tallet, at Nina Monsen hadde flytta tilbake til Bergeråsen, (med unger vel).

Men jeg var aldri på Bergeråsen, (faren min solgte jo leiligheten 'min' der, i 1989, og Haldis og dem hadde slutta å feire jul, på Bergeråsen, da Nina Monsen flytta tilbake dit).

Men da Pia hadde fått meg til, å kjøre henne og hennes sønn med Keyton fra Somalia, (nemlig Daniel), til Gol, sommeren år 2000, for å dra i bryllupet, til Hege og Jan Snoghøj.

Så fortalte Pia meg det, (like ved Vassfaret der vel, på vei opp mot Geilo, (eller om det var Gol)), at Nina Monsen hadde tatt selvmord da.

Jeg ble litt sjokkert vel, for hu var vel ikke 30 år gammel engang.

Og hu hadde ikke virka som for meg, som en person som lett ga opp.

'Kjente du henne så bra da', sa Pia.

(Noe sånt).

Jeg sa ikke noe om at jeg hadde hatt sex med Nina Monsen, like før søstera mi flytta opp til 'meg', i Leirfaret 4B, på Bergeråsen, like før jul, i 1989 vel.

Men søstera mi ga meg jo da, et julekort, fra Nina Monsen.

Som lå i gangen min, eller noe, vel.

Så hu måtte vel ha skjønt at jeg kjente henne.

Jeg ble jo også invitert, av Christell, opp til Nina Monsen sin onkel sitt hus, i Ulvikveien, den kvelden, som Nina Monsen seinere ble med hjem til meg, og hadde sex da.

Og da var jo Pia også på besøk der, (i Ulvikveien da).

Så Pia må jo ha visst at jeg kjente henne liksom.

Hvorfor ble jeg ellers bedt opp dit liksom?

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som hendte, det året, som jeg var i Geværkompaniet.

Og det tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, en av de neste dagene.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 18: Boksekonkurransen

Da jeg kom tilbake, til lag 2, etter nyttår, i Geværkompaniet, så sleit jeg litt.

Jeg ble liksom lagets mobbeoffer da, siden jeg liksom var 'ny' der da, (når jeg kom tilbake).

Lagfører Bricen heiv en skistav i hue på meg, husker jeg.

(Med baksiden først da).

Og jeg ble eller mindre tvunget til å være med på en boksekonkurransen.

Jeg måtte slåss mot Skjellum og Nybø, husker jeg.

I noen slåsskamper på rommet.

De hadde bare to boksehansker, (mener jeg).

Og kampen mellom Skjellum og meg, den endte uavgjort.

(Selv om det kanskje ikke virka som om Skjellum prøvde sitt beste.

Hva vet jeg.

Hm).

Og Nybø, (fra Lier), han skulle liksom psyke meg ut da, ved å vise meg trynet sitt, og sånn.

Og da tok jeg det karatetrikket, som jeg hadde lest om, i karateboka til Axel, da jeg bodde på Furuset.

(Når han leste til gult belte, eller noe).

Jeg tok en kombinasjon da.

Det vil si at jeg slo to finte-slag.

Et mot kroppen med høyre, og så et mot kroppen til venstre og så med høyre rett i knollen, til Nybø da.

Så selv om Nybø kom sterkt tilbake, på slutten av kampen, så ble jeg dømt som vinner da, av Paulsen og Bricen vel.

Så sånn var det.

Warming han ble lurt, i sportssalen der, til å slåss mot en som hadde trent boksing lenge, og som knokket han ut da, forresten.

(Mener jeg at jeg overhørte).

Warming, det var en svær kar fra Gardermoen, som ble lagfører, på lag 3.

Han ble senere bryggevakt, (eller noe), på Oslo Havn, (husker jeg), for jeg møtte han på Burger King, nederst i Karl Johan, et par ganger, på slutten av 90-tallet.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker det at Øystein Andersen og Glenn Hesler, de ville at jeg skulle lage et dataprogram for dem, til spilleautomatfirmaet deres.

Dette var i påskeferien, at de ville at jeg skulle gjøre det.

Og jeg visste ikke hvor lang tid, som det ville ta.

Så jeg søkte om et par dagers ekstra påskeferie da, fra militæret.

Og jeg fikk en dags ekstra perm, husker jeg.

Da jeg satt hos velferdsoffiseren, med søknaden min, så satt Warming der og, husker jeg.

Det var noe med at huset deres måtte rives, på grunn av den nye hovedflyplassen.

Og at han ikke fikk dekket husleie, for seg og dama si, av militæret, (fortalte Warming da).

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det dataprogrammet, det lagde jeg, på rommet mitt, på Ungbo.

Jeg fikk låne Glenn Hesler sin PC vel.

Og siden det var et regnskapsprogram, så syntes jeg at det var greit å lage det i DataEase, (som jeg hadde lært om, på Gjerdes Videregående vel).

Jeg hadde jo lært på NHI, hvordan det var meningen at prosjektarbeid skulle gjennomføres.

Man skulle liksom prate med de som skulle bruke systemet, gjennom hele utviklingsfasen da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men Øystein Andersen, han var alltid opptatt, og var motvillig, (vil jeg si), til å ta en preik, om programmet da.

(Mens jeg dreiv og lagde det da).

Han ville ikke ha noe møte om programmet, før det var ferdig.

Og da, så fant han en stor feil da.

Programmet mitt måtte kunne regne ut skatt, (eller noe).

Men da måtte jeg jo forandre mye på programmet.

Noe som kunne ha vært unngått, hvis Andersen hadde deltatt på møte om programmet, mens jeg lagde det.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Mens jeg dreiv og jobba, med det regnskapsprogrammet.

Så dro Glenn Helser og Øystein Andersen meg med, på the Gathering, 1993, i Skedsmohallen, forresten.

Andersen hadde noe med kinoen der å gjøre, mener jeg.

Og han fortalte at noen der hadde tjuvkobla seg til en av Televerkets/Telenor sine bokser utenfor, og ringte til andre datamaskiner da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

TG 93, de hadde sitt eget nettverk der og, som var koblet opp mot internett, mener jeg.

Jeg kom inn gratis der, siden jeg var med Glenn og Øystein.

Men jeg hadde jo ikke noe login, til internettet.

Og det var bare 5-10 PC-er som var kobla opp mot internett der.

(Og muligens irc vel).

Men en kar, han gikk fra en PC uten å huske å logge seg av.

Så jeg prøvde å taste noen ord da, på den PC-en han karen hadde brukt da.

(Mens jeg prøvde å skjønne hva det her var for noe).

Og da sa en annen kar der, på chatte-programmet, at det ikke var han som hadde nicked, som skreiv da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men dette var første gang jeg prøvde internett, ihvertfall.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Jeg møtte også Glenn fra OBS Triaden der, som var der med sin egen PC da.

Og sa såvidt hei til han vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg fikk en t-skjorte, av Øystein Andersen, (av en eller annen grunn), etter TG 93 da.

Og det var en hvit t-skjorte, med svart trykk.

Det var vel en offisiell TG 93 t-skjorte, tror jeg.

Som jeg begynte å bruke da, siden jeg ikke hadde hatt så god råd, som student.

Og siden at sentrifugen, i vaskekjelleren, i Skansen Terrasse 23, hadde 'tygd istykker', for eksempel 'A Clockwork Orange' t-skjorta mi, (en film som en venninne ,(Von Der Lippe?), av tante Ellen, hadde 'hypet', i Sveits, sommeren 1987, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

I betaling, for det regnskapsprogrammet.

(Som Glenn og Øystein ikke egentlig trengte, sa de.

Men de ville ha det, i reserve, i tilfelle firmaet plutselig vokste seg veldig stort da).

Så skulle jeg få 3000 kroner, var avtalen.

Men etterhvert, så ble det til, at jeg måtte vente, med å få pengene, til firmaet gikk bedre.

Så avtalen forandret seg litt da.

(Sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Og til slutt, så skulle jeg på en av de siste øvelsene, i Geværkompaniet.

Og jeg røyka da, og pleide å kjøpe varmeposer på Top Secret, (en butikk i Oslo), og masse sjokolade og sånn, før øvelsene.

Så jeg maste på Øystein og Glenn om jeg kunne få pengene, for det dataprogrammet da.

Og da så kom de tilbake, noen timer seinere, med 3000 kroner i mynter da, fra automater, som de hadde tømt.

Så dette var rimelig useriøst, vil jeg si, fra Glenn Hesler og Øystein Andersen da.

Og man kan lure på nå, (synes jeg), om dette her bare var en tullejobb, som de fant på, for å tulle med meg, (eller noe).

Hvem vet.

Så sånn var muligens det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som hendte, dette året, som jeg var i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 19: Ny troppsjef

Etter jul en gang, så ble sersjant Frøshaug, forfremmet, til å bli ny adm. off.

Ryktet gikk i troppen, (fra troppsass. Øverland, med flere vel), at Frøshaug var sur/lei, fordi han hadde vært troppsjef så lenge.

Frøshaug hadde nemlig også vært troppsjef i Garden, og han sa noen ganger at det var ingen i Geværkompaniet som ikke kunne ha vært gardister.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Frøshaug var også en kjent konkurranseskytter, forresten.

Og ryktet gikk, om at da Frøshaug var troppsjef i Garden, så hadde han hatt Alex Rosen, i troppen.

Og han hadde visst vært så gæern da.

Rosen hadde visst putta 'snabben', (som var møkkete, etter mange dagers øvelse), oppi kjeften, på en medsoldat, fordi han hadde snorka så fælt da.

(Fortalte en i en annen tropp meg, (en som kom inn i teltet vårt), da blant annet Torp og meg, var på en langvarig patrulje, på en øvelse, og ikke hadde soveposer.

Mens jeg hadde cirka den siste fyringsvakta, før det ble morgen, husker jeg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Den nye troppsjefen, han husker jeg ikke navnet på nå.

Men han het Bjørn til fornavn, det husker jeg.

Det husker jeg fordi, at Stig Ragnhildsløkken, (fra Elverum), han sa det til oss på lag 2, at han nye troppsjefen, ble kalt for 'kalesj-Bjørn', i Elverum, fordi at han hadde stjålet kalesjen til en bil en gang.

Det syntes jeg at var rart, at en 'kalesj-tyv', ble troppsjef.

(Og det var også en litt morsom historie da).

Så jeg føyk ut av rommet, til lag 2, og bort til døra, til lag 1, og fortalte folka på lag 1, om det her, som Ragnhildsløkken hadde sagt da.

Men folka på lag 1, de ble så rare i maska liksom, over å høre det her da.

Så jeg fortsatte _ikke_ til lag 3 da.

Så jeg sa det bare til lag 1 da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Bricen, han brukte fritida der, til å jobbe i nærradioen, som holdt til i velferdsbygningen der.

Jeg fortalte det, at jeg syntes at det hørtes kult ut, å holde på med nærradio da.

Så jeg ble med Bricen, en gang, for å prøve å skjønne noe av det da.

Men det var så mange knotter og sånn, i det studioet, så jeg syntes ikke at det virka noe artig, likevel.

Så jeg blei bare med Bricen dit en gang da.

Og det var vel ikke under sending, tror jeg.

Men en gang, så hørte vi på lag 2, på nærradioen, som Bricen var programleder for da.

(Jeg lurer på om dette var før jeg ble overført til reservelaget.

Altså i løpet av den første perioden, som jeg var på lag 2).

Og da hadde Bricen spilt 'Boom Boom', med DumDumBoys, husker jeg.

For det var en sang, som ble spilt mye, i tropp 1 da, husker jeg.

Eller hele det albumet, Splitter Pine, ble ofte spilt der.

(Ihvertfall på de rommene jeg var på).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter at jeg kom tilbake på lag 2, etter jul.

Så var lag 2, det eneste laget, som ikke hadde kassettpiller.

Men jeg syntes at det var kjedelig da.

Så jeg fikk låne en kassettpiller, (av Randen, på lag 3, var det vel), som jeg plasserte på bordet, i rommet, til lag 2, da.

Også spilte jeg noen opptakskassetter, som jeg hadde laget da.

Men kassettpilleren til Randen, den slutta plutselig å virke, en dag.

Så jeg måtte betale 300 kroner, til Randen, (for den kassettpilleren, den var ikke så ny da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Berget, (på lag 3), han tok opp det siste Metallica-albumet, ('The Black Album', med sanger som 'Unforgiven', 'Sad but True', 'Enter Sandman', med flere), for meg, (husker jeg).

(Jeg digga egentlig ikke heavy, men jeg hadde litt sansen for de første singlene, fra det albumet da).

Men Berget tok ikke opp sangene, i samme rekkefølge, som på albumet, (sa han).

(Av en eller annen grunn).

Det syntes jeg ikke at var så nøye.

Og den kassetten, den var litt kul, å høre på, på walkman, når vi måtte gå på milelange marsjer, i distriktet, rundt Terningmoen der da, høsten 1992, (var det vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter at kassettpilleren til Randen, ble ødelagt.

Så snakka jeg vel om å få tak i en ny kassettpiller, til folka på lag 2.

Men da sa Skjellum det, at han syntes at det var bra, å ha et sted, i militæret, hvor det ikke var masse lyd og bråk da.

Så derfor ble det ikke noe av, at vi fikk tak i noe ny kassettpiller, etter dette, da.

Så lag 2, det var vel det eneste laget, som ikke hadde stereoanlegg/kassettpiller, tror jeg.

(Et lag i kompanistaben, eller noe, de hadde vel til og med TV, tror jeg).

Men men.

Men det var kanskje litt sant det Skjellum sa og, at det var greit å ha et sted, hvor det var stille, i militæret.

Så etter dette, så begynte jeg vel å lese mer tegneserier og sånn, (som fløyt på brakka da), på fritiden.

(Og jeg leste vel også bøker av Bjørneboe, ('Haiene'), og Hamsun, (noen bøker fra 'August'-triologien vel), mens jeg var i militæret.

Bøker som jeg lånte på biblioteket der muligens vel.

Og Nybø, fra Lier, han kommenterte at jeg leste den boka, som het Haiene vel, mener jeg.

Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg likte også, et par ganger, å gå inn til Elverum, (husker jeg), for å få litt variasjon, fra militæret.

Og jeg pleide da å kjøpe med potetgull og sånn, for folka på laget da.

Siden det var billigere, på Rema og Rimi, enn i leieren da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På torsdagene, så ble det plutselig festdag, i leieren.

Da skulle nesten alle på byen, i Elverum.

Diskoteket Alexis var samlingsstedet.

Folk drakk på rommet, og Furuset, (fra Brumundal), og Berget, (på lag 3), de stod og drakk under ei bru, (som gikk over Glomma vel), en gang, husker jeg.

Og en gang, en torsdagskveld, på Alexis.

Så var det faktisk DumDumBoys-konsert.

Og dette må vel ha vært høsten 1992, (vil jeg vel tippe på).

Og singelen 'Splitter Pine', den var vel 'russe-sangen', da jeg var russ, våren 1989.

Så dette var jo over tre år seinere.

Og jeg hadde jo drevet med så mye, inne i Oslo, på disse tre-fire årene.

Så det ble som noe litt surrealistisk nesten, for meg, å høre dette albumet, Splitter Pine, hele tida, må jeg vel si.

Og spesielt det at DumDumBoys fortsatt holdt konserter, hvor de vel kun spilte disse sangene, fra Splitter Pine.

Det var litt spesielt, syntes jeg.

Selv om disse sangene, fra Splitter Pine-albumet, de var veldig bra, og de satt som et skudd, (må man vel si), da DumDumBoys spilte dem, inne på Alexis der da.

(Men litt rart var det, må jeg si, at 'Geværkompaniet-sangen', fra 1992/93, var den samme sangen, som russesangen, fra 1988/89.

For å overdrive litt da, (for det var jo mer albumet Splitter Pine, som ble spilt der, og ikke bare singelen)).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En opptakskassett, som jeg hadde tatt opp, med kul musikk, (som Ride, Teenage Fanclub, Psychedelic Furs og Stone Roses og sånn vel).

Den kassetten, den havna etterhvert, inne hos lag 1.

(På en eller annen måte).

Og Thomassen, (fra Bøler), han hadde vel begynt, å påstå, at det var hans kassett vel.

Så en gang, som jeg satt på gangen og røyka.

(For det var ikke lov å røyke, inne hos lag 2).

Så kjefta jeg på lag 1 da, og sa at det var min kassett da.

Og da fikk jeg tilbake den kassetten da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som hendte, dette året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg, at jeg skulle skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 20: Mer fra reservelaget

Reservelaget, det var veldig spesielt.

Jeg fikk klage en gang, (av Frisell vel), fordi han mente at jeg hadde organisert knepping av telt, for bra.

(Vi fikk vel ti minutter på oss, til å kneppe en sju-duker, og da skulle også primusen være oppe å kjøre.

Noe sånt).

For Frisell mente, at de fleste på reservelaget, de ville gjøre det dårlig, for å få lov til å dra hjem da.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter en stund på reservelaget, så fikk troppen vår plutselig en USK.

USK, det står for Utskrevet Sersjant Kurs.

Så det var nesten som en sersjant da, men ikke helt.

Og han USK-en, han var rosa, pga. solbrenthet vel.

Og da lo Andresen, (fra Vinstra), sånn at han nesten grein, (husker jeg), og gjentok mange ganger, at 'vi har fått en rosa USK', (inne på reservelaget sitt rom da).

(Eller om han sa 'øs har fått en rosa USK'.

Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Andresen han overhørte jeg også, at prata om Titano-festivalen, (på Vinstra), en gang.

En annen soldat prata om noen som var skikkelig gærne der, og noe med en campingvogn.

Og da svarte Andresen, at 'ja, det var oss, det'.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Sersjant Johansen, han babla noen ganger, om 'hvor er de to døla-guttene?'.
Så han var nok ikke så glad i Andresen og Pålhaugen da, (som var fra Gudbrandsdalen).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg overhørte også, at Johansen snakka om en gang, (på en nesten hatsk måte vel), om en spesiell type folk, som var sånn og sånn, også kjørte de Opel da.

(Så han dreit tydeligvis ut noen da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hvis man spurte sersjant Johansen om noe.

(For eksempel at man ikke hadde blyant, eller noe, under en undervisningstime, hvor vi ofte satt utendørs, på bakken).

Så ville han ofte svare, 'har du noe problem med det?'.
Og da visste ingen hva de skulle svare.

Men da kopierte jeg hu Anne Lise, (eller hva hu het), fra Abildsø-gjengen, en gang.

Også svarte jeg at, 'det er ikke det det er snakk om. Det det er snakk om er ..'.
Og da svarte ikke Johansen da.

Så det er mulig at han ble sur på meg da.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Johansen, han fortalte også en gang, at han en helg, hadde vært nede i Fredrikstad, og møtt Pettersen der.

Pettersen hadde visst sagt noe sånt, som at 'det er sjanten min', (i fylla da).

Og Pettersen hadde visst hatt ei fjortisdame der og, sa Johansen, (til hele troppen), da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, så hadde troppen permoppstilling, på en oppstillingsplass, oppe ved fotballbanen eller HV-leieren der, (eller noe sånt vel).

Og da tulla Johansen skikkelig, (husker jeg).

Han sa, at nå var det helg, så nå skulle vi få noen ting inn her oppe, og pekte på hue, (og tenkte på alkohol vel), og også noen ting ut, her nede, (fortsatte han), og pekte på balla vel.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter bortimot et halvt år, (var det vel kanskje), så ble troppen vår 'kvitt' Johansen, for han skulle på noe militærutdannelse, i Skottland, (og muligens Edinburgh vel), husker jeg, at det ble sagt, på en kompanioppstilling vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

De første ukene, av rekrutt-tida, så hadde vi også en sersjant, som het Breian, (og som ble kalt Breial, vel, av noen som mente at han var litt for tøff/kjekkas kanskje da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det eneste jeg husker av Breian omtrent, (som var en ganske lav, men krafing kar, med mørkt hår vel), det var at han fikk Henriksveen, (fra Elverum), til å begynne å grine, på oppstillingsplassen en gang, en av de første dagene.

For Henriksveen, han sa at han ikke ville klippe håret i nakken, sånn som Breian, som inspiserte oss, sa at han måtte.

For Henriksveen sa at han var modell, og derfor ikke behøvde å klippe håret sitt så kort da, (mens han grein litt da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Henriksveen, han ble jo nestlagfører, på lag 3.

Men han hadde også en tvillingbror, i leieren, som var lagfører, på et geværlag, i en annen tropp da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker det, at en gang, som jeg var reserve, og var avgitt, til lag 3, på en øvelse, (muligens Øvelse Elg 92, i Kongsvinger-traktene).

Så skjedde det, at troppen gikk på noen stier, på sida av et fjell, eller noe, (midt på natta vel).

Og da husker jeg det, at Henriksveen, plutselig begynte å dytte til meg, med AG3-en, omtrent som om han var en tysk Gestapo-soldat, (eller noe), og sa 'gå da', til meg.

(Enda jeg gikk normalt fra før av, vil jeg si).

Og dette klagde jeg også til Staff om, i kantina, på Terningmoen, etter øvelsen da, (husker jeg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Noen av kara i troppen, som Furuset, Warming og Berget, (mener jeg å huske), de barberte av seg håret helt, i begynnelsen, av førstegangstjenesten.

Men jeg selv, jeg gikk bare til frisøren, på vanlig måte, og sa at jeg skulle ha det 'kort' da, mens jeg

var i militæret.

(For jeg jobba jo på OBS Triaden og på Rimi Munkelia, mens jeg var i militæret.

Og jeg hadde ikke lyst til å ha håret helt kort heller).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Som student, (og nesten japp vel), i Oslo, så var jeg vant til å fikse på sveisen, og sånn, før jeg gikk ut på byen, osv., da.

En gang da jeg var reserve, så spurte Andresen, om vi skulle stikke bort på velferden, og spille biljard.

Og da stakk jeg, (av gammel vane), inn på badet da, og fiksa på sveisen, før jeg liksom skulle 'gå ut' da.

Men da gadd ikke Andresen å dra å spille biljard likevel, (husker jeg).

For da ble han kanskje flau over meg, (tror jeg).

(Siden jeg kanskje da så for sossete ut da, eller noe).

Det er mulig.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som hendte, dette året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 21: Mer fra Terningmoen

Den siste tida, før jul, så var det bare Skjærbekk og meg, som fortsatt var igjen, på reservelaget, (husker jeg).

Og en dag, så fikk vi i jobb, å av-ise trappene, til brakkene våre.

For Elverum, det stedet, det blir noen ganger kaldt et 'kuldehøl', (mener jeg å huske, ihvertfall).

Det er mange grader kaldere, vanligvis, i Elverum enn i nabobyen Hamar.

(Det kunne vi se, på et termometer, som man kunne se fra veien, ikke langt fra Hamar der vel, når vi kjørte forbi, i en buss, som gikk fra Galleri Oslo, når vi skulle tilbake igjen til Terningmoen, etter å ha hatt helgeperm).

Noe vi i Geværkompaniet fikk merke, hver dag, fra vi stilte opp på kompanioppstilling, om morgenen, og når vi var på skytebaner og dreiv med alt mulig annet forskjellig rart, utendørs da.

Så det var fullt av is på trappene, allerede i desember der da.

Og Skjærbekk og jeg, vi helte på varmtvann og hakka med spader, var det vel, for å få bort isen da.

(Men jeg kan ikke huske at vi hadde noe salt der, til å strø på isen.

For det lærte jeg seinere, når jeg jobba på Rimi Nylænde, at salt, det fikk isen til å smelte da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Skjærbekk og jeg, vi hadde visst dumma oss ut da.

For vi hadde visst også av-iset en trapp, som egentlig tilhørte en annen tropp.

For kanonlaget, på troppen vår, de delte visst brakke, med en annen tropp da.

(Noe sånt).

Så da hadde vel jeg misforstått da.

For vi av-iset begge trappene, til den brakka da.

Men det var visst bare meninga, at vi skulle ha av-iset en av dem.

Så da fikk vi vel litt tyn, mener jeg å huske.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Mens Skjærbekk og jeg, stod der, og av-iset de trappene da.

Så dukka det opp en kar, fra en annen tropp der vel.

Han forklarte det, at dronning Sonja, hu var visst ikke noe kul, mot soldatene, som var i Garden.

En soldat hadde visst bare sagt 'hei' til henne, en gang, (på Skaugum vel), og hu hadde visst da blitt

skikkelig sint og gæern.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Brun på kanonlaget, han dukka vel også opp der, (mener jeg å huske).

Ihvertfall så husker jeg at han prata om damer, med Skjærbekk, (de to hedmarkingene da, var det vel), en gang, som jeg stod like ved siden av, siden Skjærbekk og jeg vel jobba med noe da.

Og da gikk praten dems i, at lillesøstera, til Tine Tollan, (eller om det var en annen stuperske), fra Hamar, visstnok var så fin da.

Og praten gikk også i det, (eller om det var en annen gang), at de to var enige om det, at norske damer, ikke var så fine.

Det var noe med midjen på dem, eller noe, som dem ikke likte da.

(Disse to som begge hadde mørkt hår da).

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, så gadd jeg ikke vente, på et tog, som gikk via Hamar.

For et annet tog, gikk via Lillehammer.

Og da kom jeg litt tidligere til Oslo da.

Men ingen av de andre soldatene, ville ta det Lillehammer-toget, sammen med meg da.

Så jeg havna på det aleine da.

Og på det toget, så satt det en hel 'bøling' på 20-30-40 soldater kanskje, som var fra en annen militærleir da.

(Uten at jeg vet hvilken militærleir det kan ha vært).

Og de lurte fælt på hvem jeg var da.

(Overhørte jeg, gjennom togvogna).

Men så så dem birkebeiner-merket, på skulderen, på permuniform-skjorta mi da.

Og da ble dem litt stillere, (mener jeg å huske).

(Pluss at jeg hadde masse skyttermerker og sånn da, som man også skulle ha på permuniform-skjorta da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

I Lillehammer, så gikk jeg rundt i gågata der, (var det vel), i en time, eller noe, kanskje.

(Mens jeg venta på at toget til Oslo skulle gå da).

Og så i en plateforretning, og sånn der da, (var det vel).

Jeg møtte også Beckstrøm, (eller hva han het igjen), fra kanonlaget.

(Han gikk i sivil, så det er mulig at jeg hadde hatt vakt da).

Han var i Lillehammer, sammen med ei sprek, ung brunette, (husker jeg).

Og de sa hei til meg da, som gikk rundt i hovedgata, i Lillehammer der, i perm-uniform da.

(Og sikkert med den rosa bagen, som jeg hadde fått låne, av Magne Winnem da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Seinere, så sa Bakke, (som var nestlagfører vel, på kanonlaget), til meg, at Beckstrøm og hu hotte, unge brunetta, de hadde hatt sex sammen, søtten ganger, (eller noe), på en helg, på en hyttetur da.

(Utenom 'sammenhengen', sa Bakke det her til meg da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg fikk også mange fler merker etterhvert forresten, ettersom tida gikk, i Geværkompaniet.

Marsjmerkene, de ble litt for tøffe for meg, som var så tynn, siden vi da måtte gå med mange kilo tung pakning.

Men de fleste andre merkene, de klarte jeg å få med meg.

Det var to skyttermerker til, (som jeg klarte), nemlig dugleiksmerket i bronse, og NAIS-merket.

(Selv om det NAIS-merket forsvant, så det lurer jeg på om noen på lag 2, kan ha rappa.

Men det tørr jeg ikke å si helt sikkert da).

Jeg klarte også feltidrettsmerke, (selv om jeg var sliten på slutten, og hang meg på Bø, (fra Skotbu vel, og lag 1), på en del av orienteringa der, (husker jeg)).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men noe av det mest overraskende, det var vel det, at jeg faktisk også klarte å ta skiskyttermerket.

Jeg som pleide å gjøre alt for å slippe unna skidagene, mens jeg gikk på ungdomsskolen.

For jeg hadde noe gule glassfiberski, som var så tråe da.

Men skiskyttermerket, det klarte jeg i et slags oppsamlingsheat da.

Siden jeg hadde hatt vakt kanskje, da den første konkurransen gikk av stabelen.

Og jeg gikk vel ikke så utrolig fort på de tre-skiene til Forsvaret vel, (som ble kalt for 'NATO-planker', og som ikke skulle smøres, (mener jeg å huske), forresten).

Men jeg skøyt vel ned halvparten av blinkene ihvertfall, (noe som var over snittet, for man ble vel litt kald, når man gikk rundt på ski der kanskje, ihvertfall så ble vel kanskje geværet litt kaldt.

Også var man kanskje andpusten og da, etter skigåinga.

Noe som gjorde det vanskeligere å treffe blinkene da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så jeg klarte såvidt skiskyttermerket og da.

Og det hadde jeg egentlig ikke håpet på, engang.

Så da ble jeg litt overraska, husker jeg.

(Da trodde jeg nesten at jeg drømte, da jeg så den resultatlista, hvor det stod at jeg hadde klart det skiskyttermerket, da).

Og da hadde jeg tilsammen klart syv merker da.

Noe som jeg lurer på om var mest i troppe.

(Men det tørr jeg ikke å si sikkert da).

Jeg husker ihvertfall at Davidsen, som var lagfører, på kanonlaget, han kom med noen syrlige kommentarer vel.

Den gangen, da jeg fikk det skiskyttermerket utdelt, på troppens oppstillingsplass, da.

Han sa at det var urettferdig, at den konkurransen som den utdelingen var for da, hadde hatt lavere standard, på deltagerne da, enn den første konkurransen, (som han sikkert hadde vært med på selv da, og han hadde kanskje ikke klart å ta det merket da, siden han kom med noe sånn 'oppgulp', (eller hva man skal kalle det), da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som hendte, dette året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 22: Vinterøvelse

I Februar, (eller om det var i mars), i 1993, så skulle vi i tropp 1, på vinterøvelse.

Det ble sagt, før vi dro på øvelsen, at dette var en sivil øvelse, så vi behøvde ikke å ta med gassmaske, for eksempel.

Inni 'gassmaske-veska' så kunne vi bare ha godteri, (eller noe), var det en fra en annen tropp, som sa, inne på rommet vårt, (rommet til lag 2), var det vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi skulle ha vinterøvelse, på fjellet, ved Lillehammer, (husker jeg).

Cirka halvparten, av en annen tropp, skulle vel også være med oss, (mener jeg).

Da vi kom fram, til der vi skulle starte, så så vi den andre halvdel, av Geværkompaniet, (som skulle med de samme bussene tilbake til Terningmoen vel), utafør bussen, (husker jeg).

Disse hadde allerede hatt øvelse, i 10-14 dager vel, og de så gamle ut, eller noe, (var det vel noen som sa, på bussen).

For disse hadde visst hatt et tøft vær da, under øvelsen.

Så de så rimelig bleike og medtatte ut da, må man vel si.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde ikke gått så mye på ski, de årene, som jeg bodde, hos faren min, (på Bergeråsen).

Og jeg var også den tynneste på laget, må man vel si.

For Paulsen, han slapp unna øvelsen, ved å ta en preik med sersjant Dybvig, før vi skulle dra avgårde med bussen da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så jeg hadde grua meg, til den her øvelsen da.

Og spurt Bricen, (i forkant av øvelsen), om det var greit, at jeg slapp å trekke pulken så ofte, siden jeg var så dårlig på ski da.

For vi hadde vært på en busstur, til et sted, hvor vi gikk og trakk pulk, og da hadde jeg hatt hjelpedraget, (husker jeg), for jeg gikk foran nestlagfører Frydenlund, og da hadde jeg blitt nesten utrolig svett og sliten da, (husker jeg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Bricen svarte vel ikke noe, da jeg spurte, om det her, (på rommet til lag 2), i forkant, av øvelsen.

Men jeg spurte nå ihvertfall da.

(Mens nesten hele laget hørte det vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi gikk i en veldig bratt oppoverbakke, den første dagen, på vinterøvelsen.

Og da var jeg glad, over at jeg slapp å trekke pulken, (som teltet vårt blant annet lå i), husker jeg.

Og folka i troppen vår, de begynte også plutselig å synge denne sangen:

'Hvem er denne karen med sekk og lue på.

Han ligner litt på nissen igrunn.

Det er ikke han det er Jon Blund.

Han besøker store og små'.

Og da sangen var ferdig.

Så fortsatte Skjellum, (var det vel), med å si høyt, 'alle barn har rett til'.

Som på TV-serien 'Jul i skomakergata', da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og etter øvelsen, så fikk troppen vår kjeft, fra en annen tropp, på grunn av denne synginga da.

Dette ble tatt opp, av troppsbealet vårt, i troppens time, en gang da, (husker jeg).

(For den andre troppen hadde ikke skjønt noe, men blitt forvirret, (eller noe da), av den her plutselige synginga da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde vært litt døsig, den første dagen, og gått med en parafinflaske, for mye, i sekken, husker jeg.

(Hvis det ikke var den andre dagen da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Den første kvelden, (var det vel), så skulle vi ligge i snøhule.

Bricen, han jobba som en gal, og bygde nesten hele snøhula selv, husker jeg.

Det var kaldt, og vi hadde en slags tjukk pysjamasbukse, som ble kalt 'Anda', eller 'Anna', eller noe, og som jeg ikke hadde tatt med, for å få plass til andre ting da.

Men jeg hadde masse varmeposer da, fra Top Secret, i Oslo, som jeg brukte, for å holde varmen.

(Etter tips fra noen andre soldater i troppen vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi hadde forresten vært hos en landhandel, på fjellet, på Lillehammer, før vi skulle sove i snøhule.

Og da hadde Nybø bedt meg, (som var omtrent den eneste på laget, som hadde tatt med seg penger), om å kjøpe en pakke, med Toro gryterett, (sånn pulver-basis da), en rett han hadde erfaring, i å lage, fra speideren vel.

Til RSP da, (stridsprovianten, som folk spøkte med og sa at betydde 'Rester av Sprengt Personell', og som andre igjen kalte for 'død mann på boks').

Så da kjøpte jeg det, og noe brus og appelsinjuice, og andre matvarer da, fra ei kone, som liksom måtte hente hver ting jeg spurte om da, i noen hyller bak seg, siden dette var en veldig gammeldags landhandel da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi hadde forresten en plass, for teltet vårt, nedenfor fjellet, (som vel var Kvitfjell, muligens, tror jeg), ved Lillehammer da.

Så vi hadde holdt til der, i knappetelt, i et par dager vel, før vi begynte å gå, oppe på fjellet da.

I disse knappteltene, så måtte man ha en kuldegrop, husker jeg.

Varmen gikk nemlig oppover, så man måtte ha en grop, sånn at man liksom gikk litt nedover, når man gikk ut av teltet, for å få varmen, fra primusen, til å holde seg i teltet da.

Og man sov med klær på seg der, for ellers ble det for kaldt, og på vanlige øvelser, så kunne det bli alarm, når som helst, så man kunne ikke ta av seg mer en feltstøvlene og feltjakka vanligvis, når man sov, i knappetelt, på øvelser da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg delte det jeg kjøpte i den landhandelen, med de andre, på laget da.

(Ihvertfall en del av det).

Men appelsinjuicen, den sa jeg fra om, at den ville jeg ha selv da, husker jeg.

Og Odd Sundheim, fra Valdres, han hadde glemt å ta med røyk, på øvelsen.

Men jeg hadde grua meg, så mye, for den her øvelsen.

Så jeg hadde en halv tobakkspakke, i reserve, (i tillegg til en 20-pakning sigaretter cirka, for hver dag vel), så jeg lot Sundheim få den tobakkspakka mi da.

(Selv om man vel må si, at det var litt rart, at noen kunne klare å glemme å ta med røyk, på en så langvarig øvelse).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Det å sove i den snøhula, det var rimelig kaldt.

(For vi fyrte ikke med primus der, sånn som jeg husker det).

Vi lå på en slags hylle, som var en halv meter høy kanskje, inne i snøhula da.

Og man skulle ha en skistav, som stakk opp gjennom taket, av snøhula.

(Av en eller annen grunn).

Og når vi våkna, så hadde taket, i snøhula, falt med 20-30-40 centimeter, eller noe.

Så det var jo nesten sånn, at vi fikk taket i trynet da, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og den kvelden, som vi sov i snøhule, så hadde jeg, (som var fast primus-mann, på laget), slitt med primusen da, husker jeg.

(Etter at vi var ferdige, med å bygge snøhula).

For hvis det var opp mot 15 kuldegrader, (noe det var, denne kvelden da), så holdt det ikke å varme opp primusen, med rødsprit, kun en gang.

Neida, da måtte man, (som noen, (muligens kompanisjefen), sa), varme opp primusen _to_ ganger, med rødsprit da.

(Noe vi vel ikke hadde lært, sånn som jeg kan huske det, ihvertfall).

Noe jeg ikke hadde vært borti før da.

Så da fikk jeg først en negativ kommentar, av troppsjeff 'Kalesj-Bjørn' da, (siden jeg ikke husker etternavnet hans).

Men dette hadde visst likt for alle laga da, at de hadde slitt med primusen, (grunnet kulda), denne kvelden da.

For det var første gang, som vi var på øvelse, og det var så mange kuldegrader da, (mener jeg å huske).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og det var vel etter at jeg til slutt fikk fyr på primusen der.

(Ved snøhula der da).

At Nybø lagde den her gryteretten sin da.

Fra Toro da.

Mens han hadde oppi RSP-en, som vi egentlig hadde som middag, den dagen da.

Og den gryteretten, den lukta godt, husker jeg.

Så det var en god ide, av Nybø, må man vel si, å be meg kjøpe en sånn gryterett-pose, i den landhandelen da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kompanisjef Isefjær, han var ikke med, på å ligge, i noen snøhule, husker jeg.

Han lå under åpen himmel, litt nedafor alle snøhulene, (husker jeg).

Med en teltduk over seg vel.

Mens han testa noen nye soveposer, (eller noe sånt), tror jeg, (for Forsvaret da).

Og det så ut som om han hadde hatt en tøff natt, (mener jeg å huske), morgenen etter da.

(For jeg mener at jeg gikk forbi kaptein Isefjær, når jeg skulle et eller annet, den morgenen da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Resten av øvelsen, var kanskje ikke like spektakulær, som den natta, som vi lå over, i snøhule.

Men vi gikk rundt på fjellet der da.

Og en dag, så var det skikkelig snøføyke/storm, mens vi gikk, husker jeg.

Og vi måtte stå bak en hyttevegg, (eller noe), når vi hadde pause da.

Vi hadde fått beskjed, om å drikke mye vann.

Og vi hadde vannflaskene, rundt halsen.

Og vi hadde fått beskjed, om å putte snø, oppi vannflaskene, når vi drakk en slurk, sånn at vannreservene våre skulle holde lengre da.

(Eller, vi hadde vel ikke med vann, tror jeg.

Vi smelta vel bare snø, mener jeg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men noen dager seinere, så ble det skikkelig påskevær, med sol osv., husker jeg.

På tilbakeveien, til der 'basen' vår lå da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men de første dagene, så var det veldig kaldt, husker jeg.

Vi skulle ha opplæring, i å finne folk, som var tatt av ras, en dag der, husker jeg.

Dette var ved en skråning, på fjellet, og temperaturen var vel minus femten kuldegrader cirka vel.

Jeg fikk utdelt en sånn søkestav, av et befal, som jeg ikke visste hvem var.

(Så han var vel fra den andre troppen sikkert da).

Og så skulle jeg og noen fler, liksom søke etter noen folk, som hadde blitt tatt av ras da.

Mens en hel gjeng så på oss da.

Men vi hadde ikke fått beskjed, om at det faktisk var noe gravd ned der.

Så da søkestokken min, støtte mot noe der, så sa ikke jeg fra, til noen, om det.

For jeg ville ikke at den 'seansen' skulle ta lengre tid, enn nødvendig da.

(Siden det var så kaldt da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så vi måtte søke en gang til da.

Siden vi ikke hadde funnet en stor platdukke, som han befalet tydeligvis hadde gravd ned der da.

(Noe jeg ikke hadde fått beskjed om da.

For han var rimelig ordknapp, han befalet da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og da husker jeg det, at lagfører Warming, (fra lag 3), som var en av de, som stod og så på denne søkingen vår da.

Han sa til meg det, like etter det her, at det var min feil, at alle folka hadde måttet stå der så lenge, i sprengkulda da.

(Siden jeg ikke hadde sagt fra da, da søkestokken min, støtte mot den dukka da).

Men jeg hadde ikke fått beskjed, om å si fra, hvis jeg fant noe.

Jeg hadde bare fått beskjed om å gå der og søke da.

Men jeg visste ikke at noe var gravd ned der, (for å si det sånn).

(Jeg trodde at poenget bare var, at vi skulle vise hvordan man skulle søke, med søkestokkene da.

For han befalet forklarte, at hvis folk gikk med så og så langt mellomrom, mellom seg, og søkte, så

kom de til å finne dem som lå begravet, under snøen da.

Og det må jeg innrømme, at stemte.

For jeg fant jo noe, under snøen.

Men jeg trodde at det var en stein, eller noe da.

Jeg visste ikke at vi faktisk leita etter noe spesielt der).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På veien tilbake til basen, så var det mye nedoverbakker, (husker jeg).

Jeg måtte faktisk trekke pulken jeg og.

Men ikke så mye som mange av de andre på laget da.

Men jeg trakk pulken til like før vi skulle ned en nedoverbakke der.

Og nederst i den bakken, så var det en bru.

Og denne bakken så farlig ut, syntes jeg.

For man måtte liksom svinge, nederst i bakken, og prøve å treffe den her brua da.

Men jeg var ikke så stødig på ski.

Og jeg hadde jo på meg pakning, osv.

Så når jeg så den brua, nedi der.

Så bare la jeg meg ned, for å bremse da.

Og jeg stoppa like før elva der da, som gikk under brua da.

(For hvis man bomma på brua, så havna man i elva da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Sersjant Dybvig, nevnte like etter, at han hadde trodd, at det var 'slutten for Ribsskog', (var det vel han sa), når jeg kjørte ned den bakken.

Men det syntes jeg at ble dumt.

For man døde vel ikke av å havne uti en ganske grunn elv.

Men jeg måtte kanskje ha lånt noe klær og sånn da, hvis jeg ikke hadde klart å bremse, før jeg havna i elva da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og etter dette igjen, så måtte vi ned en veldig bratt bakke, etter at det hadde begynt å bli mørkt da.

Så jeg datt vel 10-20 ganger, på vei ned den bakken vel.

Og tre ganger på en meter cirka vel, mens sersjant Dybvig stod like ved da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da vi kom fram til basen vår, så begynte jeg å fyre opp primusen da.

Men av en eller annen grunn, så dro jeg med den, bort til lag 3, (som hadde telt like ved siden av oss da).

(Kanskje fordi at de hadde lommelykt der, eller noe).

Og mens jeg fyrte opp primusen, så klarte jeg å rote bort vottene mine da.

Og da, så hadde vår tidligere troppsjef, løytnant Frøshaug, sagt til oss, at vi burde ha et eget depot, i troppen, med militærutstyr, sånn at vi ikke skulle få så mange TS-, (Tap/Skade), skjemaer da.

Så jeg gikk ikke bort til troppsbefalet, og klagde, på at jeg hadde mista vottene mine.

(Kanskje på grunn av sersjant Dybvig.

Som hadde kommentert at det nesten var slutten for meg, bare fordi jeg holdt på å havne uti en ganske grunn elv.

Og som hadde stått like ved siden av meg, når jeg falt mange ganger, ned den bratte bakken, på slutten da.

Og som vel også hadde tulla fælt, like før vi skulle kjøre ned den bakken, med den skumle svingen, (og elva), nederst i da.

For noen på lag 3, (eller om det var på lag 1), hadde vitset om, at de skulle dra på et høyfjellshotell, som vi kunne se, noen hundre meter, fra skiløypa da.

'Her kommer en som har draget', (for det man dro pulken i, ble kalt draget da), sa sersjant Dybvig, at dem ville ha sagt, inne på diskoteket, på høyfjellshotellet da, (hvis han soldaten hadde gått inn der da).

'Hva hvis jeg hadde gått inn der da', sa han som gikk foran og dro da.

(Eller noe sånt).

Til sersjant Dybvig vel.

'Her kommer en som har hjelpedraget', sa Dybvig da, (at dem ville ha sagt, inne på hotellet der da).

(Dem dreiv og vitsa da, for den som gikk foran og dro pulken, han dro i noe som ble kalt for hjelpedraget da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så jeg gikk bare bort til lag 3 igjen, og spurte, om noen av dem, hadde noen ekstra votter.

Og Frisell, han hadde noen ekstra votter, som jeg fikk låne da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og den natta, (må det vel ha vært), så skjedde det rare, at vår nye troppsjef, Kalesj-Bjørn.

Han kom bare plutselig inn i teltet vårt, og la seg, ved siden av meg, (som lå ytterst), og veggen på teltet da.

Som en slags 'tetningslist', som man kalte han som lå helt ytterst da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg tenkte at dette kanskje var noe lignende, av det kompanisjef Isefjær hadde gjort.

For han måtte jo ligge i en bivuaakk, (heter det vel), når vi andre, lå i snøhule da.

Så jeg tenkte at Kalesj-Bjørn kanskje ikke hadde noe annet sted å ligge da.

Og han lå med ansiktet vekk fra oss andre også.

Så det var ikke sånn, at jeg fikk spurt han, om hvorfor han lå der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det hadde jo vært en kar, inne på rommet vårt, (på lag 2), på Terningmoen, og sagt det, at vinterøvelsen, var en sivil øvelse, så vi kunne ha godteri, i 'gassmaske-veska', osv.

Men dette hadde visst ikke kompanisjef Isefjær fått med seg.

Han hadde en oppstilling, av alle folka, den siste dagen der da.

Og han spurte meg, om 'har du lært å gå på ski nå da Ribsskog?'.
(Uten at jeg vet hvem som hadde fortalt han, at jeg ikke var så god til å gå på ski).

Jeg tenkte på alle de fallene, som jeg hadde hatt, i den siste bakken, ned til ved teltplassen der, kvelden før.

Så jeg måtte svare 'nei', syntes jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og Isefjær kjente så på 'gassmaske-veska', som jeg hadde festa rundt uniformen, (som vanlig). da.

Men der lå det noe regntøy, (eller noe), vel.

Så Isefjær ble sur da, og skreiv meg opp på en liste, over soldater, som skulle straffes da.

For de andre soldatene, de skulle tilbake igjen, til Terningmoen, for å skyte med våpnene sine.

For å vise, at de virka, selv etter 10-14 dager, på fjellet, da.

Mens vi andre, (deriblant lagfører Bricen og lagfører Warming, husker jeg).

Vi måtte gå en ekstra straffe-skitur, oppe på fjellet der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Når vi gikk sånn på rad og rekke, så hendte det, at meldinger, ble sendt fram og tilbake.

Noen hadde vel spurt, om hvor lenge vi skulle gå.

Og meldingen tilbake, fra han befalet, (fra en annen tropp vel), var noe uklar da, (syntes visst noen).

Så en melding, kom tilbake igjen, til han.

Og det var, 'hvor langt er et tau?'

Og det likte ikke han befalet.

Så han stoppa hele gjengen av oss da.

Og stilte oss opp på rekke.

Og så spurte han meg, om jeg hadde sendt den meldingen.

'Nei', svarte jeg.

(Mener jeg å huske, ihvertfall.

Jeg var ihvertfall ærlig da).

Og da sa lagfører Warming, (på lag 3), som gikk foran meg vel, på den rekka, at det var han som hadde sendt den meldingen da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi skulle selvfølgelig ned en sånn 'helvetesbakke', på den straffeskituren og.

Og da spurte lagfører Bricen, (av en eller annen grunn), om han skulle ta AG-en min, for meg, ned den bakken.

Jeg sa vel at det var greit, selv om jeg undret meg litt, over at Bricen spurte om det her da.

Men det var alt som skulle til egentlig.

Når jeg slapp å bære de ekstra 4-5 kiloene, som AG3-en veide da.

Så klarte jeg å svinge og holde balansen osv., ned den bratte bakken da.

Så da var det nesten morsomt, å stå på ski, husker jeg, (at jeg syntes).

Selv om jeg selvfølgelig klarte å kræsje, med en i en annen tropp, midt nedi den bakken da.

(Selv om det var litt flaut, at Bricen måtte bære AG-en min da, må jeg innrømme).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Bricen han hadde også sagt til meg, at jeg var rød på øret, (eller noe), mens vi lå i telt-leieren der, før vi dro opp på fjellet vel.

Jeg hadde kjent en kul i øret der, men jeg trodde at det var en kvise.

For jeg hadde fått kvise i nesa før, (tror jeg at det var), så jeg trodde at dette var en kvise i øret da.

(Selv om jeg vel ikke hadde hatt det før vel).

Så jeg svarte bare til Bricen, at det var en kvise da.

Og Bricen sa ikke noe mer vel.

Men da vi kom ned til Terningmoen, så så jeg det, at en bit av øret mitt, hadde blitt borte.

For jeg hadde fått en frostskade da.

Og en bit, på tuppen av øret mitt, hadde forsvunnet da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som hendte, dette året, som vi var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 23: Etter vinterøvelsen

Den dagen vi kom hjem fra vinterøvelsen, så dro jeg med de på laget, som ville, på pizzarestaurant, i Elverum.

Jeg hadde dårlig samvittighet, siden jeg ikke hadde dratt pulken, like mye, som de andre på laget, (siden jeg var så pinglete og hadde rustne skiferdigheter da).

Men bare Skjellum og Sundheim takket ja til tilbudet mitt om gratis pizza da.

(Noe jeg hadde lovet, allerede mens vi var på vinterøvelsen vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På pizzarestauranten, så hørte jeg at troppsass. Øverland, (eller om det var lagfører Quigstad, på lag 1), prata dritt om meg, og sa sånn at, 'jeg har aldri skjønt folk som liksom har en bok, inni lommeboka'.

(Noe sånt).

Siden jeg hadde en sånn syvende sans, liggende inni en sånn 'gammeldags', stor lommebok da.

(De folka satt ved et annet bord der da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Lagfører Bricen, han ville absolutt, at jeg skulle bli med han, i badstua.

Han dro meg med inn i offisersbadstua, og mente at vi kunne sitte der da.

Og en kar, (som jeg ikke så hvem var, men som var eldre og kraftigere enn oss vel), kom inn der.

Men når han så Bricen og meg der, så bare snudde han og gikk han ut igjen, (husker jeg).

(Uten at jeg skjønnte hvorfor men).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg dro til 'Dr. Mengele', (som han ble kalt), med frostskaden min da.

Dr. Mengele, han ga meg en salve, mot frostskade da.

Og da jeg viste fram den, til Sundheim, på laget, så sa han det, at den salven, den burde jeg ikke bruke.

For den inneholdt vann, noe som ville gjøre frostskaden min verre da.

Så da mista jeg tilliten, til legene.

Og brukte istedet sånn vaselin, (som ikke inneholdt vann), på øret mitt da.

(Sånn at jeg ikke skulle miste mer av øret liksom).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg gikk og surva litt, (etter øvelsen), siden jeg hadde mista en bit av det venste øret mitt da.

Men Paulsen, på laget, han nevnte øra til Grønning.

(Han bryteren fra Sarpsborg, som hadde blitt overført til HV, rundt juletider da).

Og spurte meg om jeg huska ørene hans.

Og det gjorde jeg faktisk.

For de så skikkelig skada ut, etter at han hadde fått hue sitt gnidd rundt i bryteringen, (på en eller annen måte da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Uka etter vinterøvelsen, så hadde vi for det meste rolige dager, hvor vi var inne på brakkene, og ble undervist i våpenet M72, (en panserbrytende rakett, som ble kalt 'bruk og kast-våpen'), husker jeg.

Vi fikk blant annet et lurespørsmål, som vi ble stilt, av et befall, fra en annen tropp vel.

Han spurte sånn, 'hvilken farge har våpenet i strid'.

Og da svarte jeg bare 'grønn', for det var jo den fargen, som våpenet hadde, til vanlig da.

Og det var riktig da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Resten av vinteren, så gikk jeg mye med den BF-en, ('bjønn-fitta'), på hue, (husker jeg).

(Det vil altså si 'lue, vinter, felt', som den lua vel mer formelt ble kalt, i Forsvaret).

Siden jeg hadde fått frostskaade på øret, så prøvde jeg å holde ørene mine varme da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og jeg husker at på den på skiskytterkonkurransen, (hvor jeg klarte skiskyttermerket), så gikk jeg faktisk med den BF-en på meg, under hele løpet vel, (siden jeg hadde blitt vant til å ha på meg den lua da), noe vel folka i de andre troppene, syntes at var litt morsomt, tror jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som hendte, dette året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg får til det.

Vi får se.

Kapittel 24: Mer fra Terningmoen

Mer jeg husker fra Terningmoen, det er at jeg overhørte det, at lagfører Quigstad, (fra Oslo), på lag 1, prata om det, at han og noen kamerater, pleide å gå rundt i Oslo, og banke opp folk, i helgene.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Lagfører Warming, på lag 3, han prøvde å bli marinejeger, (eller noe sånt).

Og da babla 10 Torp, (fra Romerike muligens vel), om han, og sa at han ikke trodde at Warming hadde psyken, til å klare den opptaksprøven.

(Som vel inkluderte en helvetesuke, osv.).

Og Torp fikk ihvertfall rett i at Warming, (og også muligens Furuset og Andersen på lag 3 vel), kom tilbake igjen, uten å klare det, å bli jeger da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Randen, han slutta plutselig i Geværkompaniet, da han hadde igjen to-tre måneder, av tjenesten sin kanskje.

Og Warming, (lagføreren til Randen), fortalte meg det, at han trodde at Randen hadde hatt fått noen problemer med psyken, (eller noe).

Og jeg husker også at Randen oppførte seg litt rart der, like før han dimma.

For han sa til meg at det lukta sæd, på doen, på brakka vår, husker jeg, en gang som jeg skulle på do der, (må det vel ha vært).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, så spurte Øverland, Løvenskiold, Frydenlund, og noen andre Oslo-gutter vel, om jeg ville sitte på med dem, i en ganske liten bil, tilbake igjen til Oslo, (etter endt tjeneste, en fredag da).

Jeg kunne ikke takke nei til det, syntes jeg.

Men jeg hadde ikke lyst til å handle mat, i den litt kjedelige Prix-butikken, på Ellingsrudåsen da.

Så jeg ba dem om å slippe meg av, ved Furuset-senteret, sånn at jeg kunne handle noe mat, (Pizza Grandiosa osv. da, som jeg var glad i da, når det var helgeperm osv.), på Rema-butikken der da.

(Hvor Helene og Carmen, fra OBS Triaden, jobba, blant annet).

'Bor du her altså Ribsskog', sa Løvenskiold til meg, da jeg gikk ut av bilen, ved Furuset Senter der.

Jeg svarte 'ja', for jeg syntes ikke at jeg kunne svare nei, siden jeg jo bodde på Ellingsrudåsen, like ved, og siden jeg hadde bodd i Høybråtenveien, og tatt T-banen fra ved Furuset Senteret der, når jeg jobba i Norsk Hagetidend, osv., da.

(Men Løvenskiold var skikkelig nedlatende da, (må man vel si), siden jeg bodde i Oslo Øst da.

Han trodde kanskje at jeg var derfra og.

Jeg tror ikke han visste at jeg bare hadde bodd i Oslo, i tre år, som student, og at jeg egentlig var fra Larvik og Berger da).

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Sundheim, Skjellum og meg, vi begynte å henge litt sammen, på fritida, de siste par månedene, på Terningmoen.

Dem dro meg med på kino, for å se 'Bram Stoker's Dracula', (var det vel), i Hamar.

(For kinoen i Elverum hadde brent ned, var det vel).

Og vi dro også for å sole oss, ved et tjern, (som var en kjent bade plass da), i Elverum.

(Hvor vi også dro litt for å se litt på damene og sånn vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, mens vi tre, kjørte rundt i Elverum, i bilen til Sundheim eller Skjellum vel.

Så spurte noen engelske folk oss, om veien, til hotellet, i byen.

Og jeg, (som satt i baksetet), jeg måtte svare da, for det klarte ikke Sundheim eller Skjellum å gjøre, på engelsk da, (virka det som).

Og Skjellum måtte vel litt, (tror jeg), når han hørte engelsken min da.

(Hvis jeg ikke misforstod da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Min tremenning, Øystein Andersen, han hadde jo fått meg til å begynne å digge sånne skrekkfilmer og zombie-filmer, og sånn, på slutten av 80-tallet.

(Selv om jeg hadde sansen får skrekkfilmer før det og.

Jan Snoghøy pleide å ta med skrekkfilmer og actionfilmer, opp til meg, i Leirfaret 4B, noen ganger, tidligere på 80-tallet.

Og da ville ofte Christell, (og Pia etter at hu flytta dit), og noen kamerater av Snoghøy, også sitte i stua mi og se de filmene da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og høsten 1992, (var det kanskje), så skulle filmen Evil Dead 3, (eller noe), bli vist, på Rockefeller.

Og Øystein Andersen, han spurte om jeg skulle være med, (siden vi hadde pleid å se på de tidligere Evil Dead-filmene da, og Øystein Andersen var en stor fan av Evil Dead 2, blant annet da).

Og Kjetil Holshagen, (fra Sande), var vel også med, (mener jeg å huske).

Og muligens fler av Øystein Andersen sine kamerater da.

Og på kinoen der, på Rockefeller, så traff vi faktisk Berget, fra lag 3, i troppe min, på Terningmoen, husker jeg.

(Og dette var vel en av de siste gangene forresten, som jeg fant på noe, sammen med Øystein Andersen og dem da.

Som jeg skal skrive mer om, i Min Bok 4).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, når jeg hadde vakt, på Terningmoen, etter jul engang vel.

Så måtte jeg plutselig ha vakt, to dager på rad.

For nettopp Berget, han hadde plutselig tatt tyvperm, (må man vel kalle det), og dratt inn til Oslo, (av en eller annen grunn da).

Og jeg var også oppført som reserve, på vaktlistene, for den neste dagen.

Så jeg måtte ha vakt 48 timer i strekk da.

Og fikk liksom ikke sovet ut da.

For når man hadde vakt, så ble man vekket, hver fjerde time, (eller noe), for da måtte man gå streifvakt eller sitte i vaktbua da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og etter at jeg var ferdig med å ha vakt, (i to dager i strekk da), så hadde jeg en 'kræsje' med sersjant Dybvig, husker jeg.

Og sa noe sånt som at, 'det skjønner kanskje du og, hvis du tenker deg om'.

At jeg ble sur, siden jeg måtte ha vakt, to dager på rad da.

(Jeg var i litt dårlig humør da, for å si det sånn).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som hendte, dette året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 25: Enda mer fra Terningmoen

Lagfører Bricen, han jobbadimma, en måned før førstegangstjenesten var ferdig cirka, sommeren 1993 da.

Og like før Bricen jobbdimma, så skjedde det noe spesielt.

Dette var en torsdagskveld, (husker jeg), så det var vel natta før Bricen dimma da.

Jeg hadde vært på Alexis og drukket meg stup full da, (som jeg noen ganger gjorde, på torsdager, hvis jeg hadde penger, osv.).

Da jeg kom tilbake til Terningmoen, så begynte Furuset, (som var norsk mester, i karate, eller noe, fra Brumundal), å dra med meg med rundt i leiren.

Han skulle gi Bricen vannseng, sa han.

Noe jeg, som 'fyllick', syntes at var ganske morsomt da.

Vannseng, det var at man heiv en bøtte med vann, oppi senga, til noen som sov da.

Som sagt så gjort, Furuset ga Bricen vannseng da, (han heiv en bøtte med kaldt vann på han, mens Bricen lå og sov, i senga si), med meg på slep da.

Så dro Furuset meg med, til et tomt rom, i den brakka som stod tom, like ved vår kaserne da.

Og så venta vi litt der, (av en eller annen grunn).

Også gikk jeg tilbake til rommet mitt.

Og da hadde noen tatt ut bunnen, av senga mi.

Sånn at madrassen datt ned på gulvet da.

(Sånn som reservene gjorde med senga til Torp, et drøyt halvår før det her vel).

Men jeg hadde underkøye, (og ikke overkøye da, sånn som Torp).

Men jeg var litt full da.

Så jeg bare lå på gulvet, den natta da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og den siste dagen, som Bricen var der, (var det vel), så tok han og begynte å slåss med meg, inne på rommet.

Jeg var ikke helt med, men jeg skjønnte plutselig det, at Bricen prøvde å ta et kast på meg.

Så jeg måtte holde rundt halsen, på Bricen da, for å unngå å bli slengt hardt i gulvet da.

Og da kommenterte nestlagfører Frydenlund, (husker jeg), og sa det, at det var 'flaks for Ribsskog', (eller noe), at jeg hadde holdt rundt halsen på Bricen, da.

For ellers så kunne jeg ha blitt alvorlig skada da.

Så Bricen prøvde omtrent å drepe meg, den siste dagen hans der, må jeg nok si.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, noen måneder før det her.

Så gikk jeg av perm-toget, fra Elverum, på Oslo S., da.

Og når jeg kom ut av Oslo S. der, så var søstera mi Pia der.

Hu skulle noe ærend, inne på Oslo S. der, og jeg hang meg på henne da.

Mens vi gikk oppover, ved siden av rulletrappene der, inne på Oslo S., da.

Så kom Bricen rullende, ned rulletrappa der da.

Også sa han 'stjerna Ribsskog', til meg.

(Antagelig fordi at jeg var der sammen med en dame da.

Han skjønnte vel ikke at det var søstera mi kanskje.

Og jeg bare hilste eller gliste tilbake vel.

Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og seinere, den dagen vel, (må det vel ha vært), så sa søstera mi, til meg, at han i rulletrappa, (Bricen), han burde jeg ikke ha noe med å gjøre.

Men Pia forklarte ikke da, hvorfor hu sa det her.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mer, som hendte, den tida, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 26: Problemer med verneombud

Jeg overhørte forresten at Bricen, prata med en kar, på lagsrommet, en gang.

Han karen sa det, at det hadde jo vært en neger, i Oslo, som hadde blitt forfulgt, av en bil, med folk inni, som slo etter han negeren, med kjetting da.

'Det var meg, det', sa Bricen.

(Bricen mente at det var han, som var han negeren da).

Og da svarte vel ikke han andre karen så mye vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Bricen hadde også radioprogram om hasj en gang, husker jeg.

Bricen ville intervju meg, i døra til lagsrommet der cirka vel.

Og han spurte om jeg hadde sett hasj da.

Jeg måtte innrømme, at det hadde jeg ikke.

Og da syntes nok Bricen at jeg var litt kjedelig, tror jeg.

Men jeg nevnte ikke noe om at jeg hadde en tante, (tante Ellen i Sveits), og en søster, (Pia), som var 'de hasjisene', da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Bricen pleide forresten også å ta seg en joint, på søndagskveldene, etter at vi hadde kommet til leiren, med toget, (sånn som jeg skjønte det, ihvertfall).

Og jeg tror at han røyka sammen med Vik.

For jeg husker at de pleide å snike seg litt unna vel, (noen ganger ihvertfall), når en gjeng av oss, hadde gått fra togstasjonen, etter å ha kommet til Elverum, med det siste toget, på søndagene da, (fra Oslo).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Dette kapittelet skulle egentlig være om tillitsmann.

10 Torp ble valg til tillitsmann, i begynnelsen av året.

Det var vel ikke så mange andre som ville være tillitsmann, så han ble valgt da.

(Sånn som jeg husker det).

Så hendte det en episode, når 10 Torp hadde sagt fra, hos Adm. Off., (eller noe), om at han selv ikke skulle ha en vakt, men at Bekklund, (på lag 1), skulle ha den vakta.

Men det hadde visst ikke Bekklund godtkjent da.

Så da ble 10 Torp avsatt i en Troppens Time, som verneombud.

Og Bakke, (nestlagføreren på kanonlaget), ble valgt, istedet.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og jeg var faktisk den i troppen, som hadde flest vaktpoeng, (tror jeg).

(Jeg var ihvertfall en av de, som hadde flest vaktpoeng da).

Likevel så satt Bakke meg opp, på mange vakter da.

Så jeg prøvde å ta noe som nesten var en alvorsprat med han, og lurte på hvorfor han tulla med vaktlista da.

Men da svarte han ikke noe.

Og unnskyldningen som ble presentert i Troppens Time seinere, (eller hvordan det var igjen), det var vel at det var umulig å få det helt likt.

Men altså, det virka som at Bakke ikke prøvde engang.

Det ble jo sånn at noen hadde mange fler vaktpoeng, enn andre da.

Men hvor vanskelig kunne det være liksom?

Nei, her var det nok noen ugler i mosen, mistenker nesten jeg, den dag i dag.

(Siden jeg måtte ha så mange vakter da, enda jeg hadde, (mer eller mindre), flest vaktpoeng).

Så jeg var mer misfornøyd, med det nye verneombudet, siden han tulla sånn, og satt meg opp på for mange vakter da.

Enn jeg var med det forrige.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Bakke, han sang/ropte også, 'the Workaholic', (fra en kjent sang, på den tiden), mens han stod like ved meg, på troppens oppstillingsplass, en gang.

(Og jeg var den eneste som var i nærheten der, unntatt en annen kar, på kanonlaget vel).

Så hva det var om, det veit jeg ikke.

Men de kanonlag-folka, de var kanskje litt umodne hele gjengen da.

Det er mulig.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var kanskje det.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som hendte, dette året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Så jeg får se om jeg klarer å få skrevet mer om dette, en av de neste dagene.

Vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 27: Mer fra Terningmoen

Etter jul, (var det vel kanskje), så fikk troppen vår, en ny, svær sersjant, som het Bredesen.

Jeg hadde lyst til å få briller, (av militæret da), fordi jeg kjeda meg så fælt, i militærleiren, og likte bedre å dra inn til Elverum, for å gjøre sivile ting, (som å dra til øyenlegen da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og da spurte Bredesen meg, husker jeg, om jeg kunne ta med Swatch-klokka hans, (var det vel), til urmakeren, i Elverum, (for den hadde stoppa da).

(Noe sånt).

Og det gjorde jeg, men urmakeren klarte ikke å fikse klokka til Bredesen da, (eller hvordan det var igjen).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Bredesen fikk også tyn av Ragnhildsløkken, fra Elverum, en gang, husker jeg.

Bredesen hadde nemlig et gammelt vrak av en bil, som så ut som at den var klar for skraphaugen, omtrent.

Og Ragnhildsløkken sa til Bredesen, (husker jeg), at, 'er det noe fittemagnet den bilen der da Bredesen?'.
Bredesen?'

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg møtte også ei lyshåra Elverums-dame, seint en torsdagskveld, på Alexis en gang, husker jeg.

Og Ragnhildsløkken, han var jo fra Elverum, så han visste hvem hu dama var da.

Og Ragnhildsløkken syntes at hu var ganske fin da.

(Sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Men det var ikke sånn, at Ragnhildsløkken spurte om han skulle høre med henne, om hu ville bli med meg ut og spise middag, eller noe.

Nei, det var ikke sånn at Ragnhildsløkken tilbydde seg å gjøre noe sånt.

Men nå var det kanskje ikke så mye, å finne på, i Elverum, heller.

Kinoen hadde jo brent ned så.

Hvis ikke så kunne jeg kanskje ha bedt med hu dama ut på kino.

(Hu som jeg traff på Alexis).

Men det var liksom nesten bare på Alexis, at det skjedde noe, i Elverum.

Og Alexis, det var jo et diskotek da, hvor det kanskje var litt vanskelig, å få noe særlig bra kontakt, med damene.

Så sånn var vel, (mer eller mindre), det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg traff vel også ei annen russe-dame, et par uker før 17. mai vel, som jeg fikk russekort av, (ei brunette vel), når jeg satt i vaktbua, på Terningmoen da.

Og en gang, som Bricen og jeg, var ute på byen, i Elverum.

Så prata vi med noen lokale damer da.

(I en pub, eller hva det var).

Og da spurte jeg etter hu russedama, da husker jeg.

Og da gikk Bricen kledd i Forsvarets hvite undertrøye, (vinter, over, lang, ble den vel kalt), på overkroppen, (husker jeg), av en eller annen grunn.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En annen gang, så var det ei ungjente, som var med ungdomsskolen, (eller noe), på besøk, på Terningmoen.

(Hu var vel kanskje 15-16 år gammel da).

Dette var ei pen, og veldig ung brunette, som satt i gangen, på brakka vår, og pussa noe våpen da.

Og et eller annet befal, (fra en annen tropp vel), hjalp henne da.

Men plutselig så stakk han befalet, og hu unge jenta, hu ble sittende igjen der aleine, sammen med mange soldater, som hu ikke kjente da.

Og hu spurte plutselig om noen ville ha resten av twisten da, (som det ble kalt, pussegarnet, som vi pussa våpen med).

Og ingen sa noe til henne.

Men da tenkte jeg, at noen måtte jo svare henne, ellers så ble kanskje hu jenta redd.

Så jeg sa at jeg kunne ta det da.

Også la jeg den twisten, inn i fellesskapet, på lagsrommet vår, (lag 2), da.

Sånn at vi hadde masse twist, til å pusse våpen med, noe ofte befalet kunne være litt lite rause med, å gi oss, når det var tid for å pusse våpen, etter at vi hadde vært på skytterbanen, osv., da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og det var også noen karer, i kompanistaben, som hadde blitt kjent med ei ungjente, på 14-15-16 år vel, som de smugla inn i leiren, mener jeg å huske at Skjellum og Sundheim, (var det vel), snakka om.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Når jeg var i militæret, så hadde jeg fortsatt den Casio-klokka mi, (husker jeg), som jeg ringte, (fra huset til bestemor Ågot), og bestilte, fra Dixsons, i Weymouth, etter at jeg hadde vært der, på språkreise, sommeren 1986.

(Som jeg har skrevet om, i Min Bok).

Men den klokka, den var jo da, over seks år gammel.

Og reima, den pleide å ryke, sånn cirka en gang i året, (eller en gang annenhvert år, kanskje).

Og da pleide jeg å gå til en urmaker, ved Jernbanetorget, (ovenfor Plata der, må man vel si, at den butikken ligger nå), for å bytte reim da, (og andre ganger batteri vel).

Men det var ikke så lett for meg, å komme meg til den urmakeren, mens jeg var i militæret da.

Så jeg gikk en stund, med den klokka, i lomma da.

Og en gang, så hadde sersjant Johansen, funnet et armbåndsur da.

Også svarte jeg, at jeg hadde mista klokka mi da.

Og da spurte sersjant Johansen, hvilket merke det var da.

Og da svarte jeg 'Casio'.

Også fikk jeg klokka mi tilbake da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Frisell, han hadde visst hatt en dyr klokke, som han visstnok knuste, med en stein.

For å få penger i erstatning, fra Forsvaret.

Men da ble Frisell nekta penger, fordi Forsvaret hadde svart det, at det var bare lagførere, som hadde behov, for å ha klokke.

Så menige som fikk ødelagt klokka si, under førstegangstjenesten, de fikk ingen erstatning da.

Så Frisell hadde driti seg ut, (og prøvd å jukse), da.

(Sånn som historien lød, ihvertfall).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som hendte, den tida, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 28: Østre Æra

En gang, mens jeg var i Geværkompaniet, (dette var vel høsten 1992 vel, hvis jeg skulle tippe).

Så dro tropp 1, på ekskursjon, til Østre Æra.

Østra Æra, det var et av de få stedene, i Norge, hvor tyskerne hadde blitt holdt i sjakk litt, under krigen.

Nordmennene hadde bygd noen flotte forsvarsverker der, i tre, som fortsatt stod der, i 1992.

Og en veteran, fra krigens dager, han viste oss rundt der, og forklare hvordan det var å skyte tyskere da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Han krigsveteranen, han forklarte oss det, at det ikke var bare bare å skyte en tysk soldat da.

Han lå liksom og vrei på seg, inni uniformen, etter at man hadde truffet han.

Så man måtte liksom skyte dem flere ganger, for at dem skulle dø da, (forklarte han veteranen).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Østre Æra, det lå midt ute i skogen, i Hedmark liksom, (vil jeg si).

Og det var vel en kafe eller kiosk der vel.

Men ellers ikke så mye da.

Bortsett fra de ganske solide forsvarsverkene, i tre, som hadde blitt laget, under krigens dager vel.

(På noen få dager, mens de venta på at tyskerne skulle dukke opp vel.

Etter at kongen og regjeringen hadde tatt toget lenger nordover vel).

Så sånn var vel det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som hendte, dette året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Så jeg skal prøve å få skrevet mer om dette, iløpet av de neste dagene.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 29: Junior-NM på ski

Nå høres jeg kanskje litt ut som 10 Torp, (for å tulle litt).

Men da jeg var i militæret, så redda jeg faktisk junior-NM på ski.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hvordan kunne dette ha seg, at en vanlig menig, redda junior-NM på ski, lurar kanskje folk.

Jo, det var sånn, at meg selv, og 8-10 andre soldater, (muligens de som hadde gått handel og kontor, mistenker jeg), vi ble satt til å være i målområdet, under junior-NM, i langrenn, hvor det var med mange hundre deltagere da.

Og alle deltagerne, de hadde en bærepose, som de la fra seg, i startområdet, med tørt tøy oppi da.

Og disse posene, de ble fraktet, på snøscooter vel, (av Skjellum blant annet vel), og så måtte vi i målområdet, vi måtte henge opp disse bæreposene da, på noen knagger, eller egentlig spikre, som var spikret opp der da.

For junior-NM ble arrangert, av en ganske liten Hedmark-klubb, (tror jeg at de vel var), og Geværkompaniet skulle hjelpe til da.

Og det var ingen befal, i målområdet der.

Men en litt tafatt, (må man vel nesten kalle han), kar, fra arrangørklubben, var der da.

Han begynte å bable om at vi måtte slå inn 160 spikre, (eller noe), også måtte vi skrive 1 - 160 på de, og så 161 - 320, og sånn da.

(Noe sånt).

Men jeg stoppa det.

For jeg mente det, at det beste var å skrive 1 - 100.

Også bare hang vi for eksempel pose 342, på spiker nummer 42 da.

Så ble det et oversiktlig system.

Som funka effektivt da.

Og det trengte vi å ha, i målområdet der, for det dukka plutselig opp titalls skiløpere av gangen da, som ville ha de tørre klærne sine.

Og det var kanskje 700-800 skiløpere tilsammen, som dukka opp, i målområdet der, i løpet av en time eller to da.

Så vi hvis vi hadde hatt det systemet, som han fra arrangørklubben, ville ha der, når det gjaldt nummereringen, av de spikrene, så hadde det nok blitt totalt kaos, i målområdet der, er jeg redd.

For det var var såvidt at vi klarte å få unna de posene, når vi brukte mitt, enkle system der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men noen poser ble borte da, og da hendte det, at for eksempel Skjellum kapret de slitne, små, (og ofte lyshårede), tenåringsjentene, som ikke hadde noe tørt tøy da.

Og lot dem låne feltjakka si, og kjørte av avgårde med dem, på snøscooteren da.

Uten at jeg vet hva som ble gjort, for å holde de her jentene varme.

(Men jeg har lurt på om det ble litt sex på noen av de her 'snøscooter-samene', i troppen da, eller hva man skal kalle dem).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Ei mørkhåret tenåringsjente, som var litt over snittet stor vel.

Og som posen til var borte da.

Hu var det ingen som hjalp, av disse 'kavalerene' da.

Men hu stod der, ved siden av faren sin, (som var en svær og myndig kar), da.

(Hvis det ikke var treneren hennes da).

I 15-20 minutter kanskje.

Men faren bare stod der, og lot dattera fryse da, (må man vel si).

Han burde vel ha latt henne få låne jakka si, eller noe, kanskje.

Men så ikke.

Faren bare stod der, og så stygt på meg, (vil jeg vel si).

Mens han 'gnomen', fra arrangørklubben, han satt bare og gjemte seg, bakerst i målområdet der da,

(må man vel si).

Og ingen troppsbefal var i nærheten heller.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og før langrennsløperne dukka opp der da.

(Eller om det var innimellom konkurransene).

Så husker jeg det, at Bricen og de, de gikk for å varme seg, men skulte på meg vel.

(Noe sånt).

Så jeg ble bare stående der da.

Og fikk ikke varma meg da.

Så det er mulig at det var under junior-NM på ski, at jeg egentlig fikk den frostskađen, på øret, har jeg tenkt seinere.

Så sånn var kanskje det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

I starten, på jente-stafetten.

Så var jeg med, og holdt skiløperne tilbake, i startområdet.

Før starten gikk da.

Og jeg holdt liksom hu fra Kjelsås da, (husker jeg).

Noe jeg syntes var artig, siden jeg jo hadde gått på NHI, som lå like ved Kjelsås da, (det første året, som jeg gikk der).

Men jeg misforstod, for vi fikk beskjed, om å holde hånda på dem, (eller noe).

Og da begynte hu fra Kjelsås å skli litt bakover, i skisporet der da, (husker jeg).

For hu hadde så bra smørning, på skiene sine da.

Så hu fikk en dårlig start, på grunn av meg da, (må jeg si).

Og jeg husker at jeg så hu fra Kjelsås igjen, (hvis jeg husker det riktig), i målområdet der og.

Og hu kom ganske langt bak da.

Så det var vel litt min feil, hvis Kjelsås gjorde det dårlig, det året der da.

(Siden jeg misforstod litt, hvor mye trykk man skulle holde igjen skiløperne med, i starten der da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var forresten en gammel 'ulk', i arrangørklubben der, som sa til oss, at 'det er lov å se, men ikke røre', når det gjaldt de kvinnelige juniorløperne da, (før vi skulle gi de posene sine, i målområdet der vel).

Som de fleste av, var ganske slanke og spreke da, (må man vel si).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Under de første dagene der, så var det bare trening, tror jeg.

Ihvertfall så husker jeg det, at Furuset, Berget og meg.

Vi hadde fått beskjed om å sitte, midt i løypa der, (av en eller annen grunn da).

Og vi lagde bål og sånn da, husker jeg.

(For det var ikke så mye vi skulle gjøre der egentlig da, tror jeg).

Og så hadde vi smurt oss brødkiver, med hvitost, i matpakkene våre.

(Var det vel).

Og så tok vi ut en magasinbjør, fra et av magasinene, til AG3-en.

Også grilla vi ostesmørbrød, over bålet da, (som vi klarte å lage der).

Så det var nesten som å være på skiløp, tror jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og jeg lærte vel også å fyre opp bål, blant annet denne dagen, når jeg satt, langs skiløypa der, i junior-NM på ski, da.

For hvis man setter noen litt høye fliser, på ti centimeter kanskje.

Opp mot hverandre, som en indianer-tipi cirka.

Også legger noe papir og trefliser, under dene 'tipi'-en liksom.

Og så tar noen større, tørre greiner og sånn, utafør den tipi-en igjen da.

Så kan det noen ganger hende, at det blir bål av det da, (tror jeg ihvertfall).

Så jeg tror jeg skulle klare å lagd bål, den dag i dag kanskje, ute i naturen, hvis jeg hadde hatt en lighter, (eller fyrstikker), og kanskje noe avispapir, eller matpapir, eller lignende da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På torsdagen, så var det Alexis igjen, og jeg ble veldig full, (mener jeg å huske).

Og på fredagen der, på junior-NM, på ski.

Så husker jeg at jeg var fyllesjuk da, og satt inni en sånn kafeteria der, og prøvde å få i meg noe mat eller noe sjokolade vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som hendte, dette året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

PS.

Jeg søkte litt på nettet nå, og fant ut det, at hu jeg tulla med, i den stafetten, (som var en fylkestafett, så jeg nå, det var sannsynligvis ei ved navn Monica Raaen-Iversen, fra Kjelsås, (som jeg sendte en Facebook-melding til, angående dette).

Og klubben(e), som arrangerte junior-NM på ski, i 1993, det var Rena/Hernes, så jeg et sted, på nettet.

Kapittel 30: Trøndelag

På seinhøsten, i 1992, (må det vel ha vært), så skulle Geværkompaniet opp på en ganske stor øvelse, (hvor det også var med rep.-soldater, osv.), oppe på Fosen-halvøya da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Fosen og Bjugn, hvor øvelsen skulle være, hadde jo vært mye i media, i årene før det her, på grunn av noen pedofile barnehageonkler, osv.

Og det var vel også på grunn av den saken, at jeg reagerte så sterkt, i Kristiansand, (som jeg har skrevet om, i Min Bok), da Christell og Pia fortalte meg, på en restaurant der, at faren min hadde misbrukt Pia, som lita jente da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Geværkompaniet kjørte Østerdalen nordover da, til Trøndelag, og vi tok en ferje, over til Fosen-halvøya.

Troppsjeff Frøshaug sa til oss, at vi skulle ta fra rep.-soldatene cola-en deres, osv.

(Og skikkelig koddde med dem da, under øvelsen).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg var på reservelaget, under denne øvelsen, og fire-fem av oss, vi var avgitt, til to jeger-befal.

Det var en ganske lav kar, med mørkt hår, og en sersjant, (eller noe), med et russisk navn, fra Sandefjord, (eller noe), vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Den første kvelden, så hadde vi bare satt opp teltene våre, i en leir, som kunne ha vært en campingplass, eller noe, nesten.

Vi hadde ikke ordentlig begynt på øvelsen da.

Men da jeg fikk fyringsvakt, så sleit jeg, siden dette ikke var et ordentlig geværslag da.

Jeger-befala, de hadde ikke lagt en lommelykt, ved primusen, sånn som geværlaga pleide å ha da.

Så jeg så ingenting, når jeg fylte opp primusen, og jeg var også trøtt da.

Så jeg hadde klart å hele noe rødsprit, ut på bakken, i teltet da.

Og jeg måtte trampe som en gal, med feltstøvlene mine, som jeg ikke hadde fått knytt igjen da, siden det var så mørkt der.

Og jeg ropte også 'våk opp' da, flere ganger.

Og han laveste, av jeger-befalene, han dro ut to teltplugger, sånn at flammene ikke skulle brenne gjennom toppduken, (siden primusen, (og den brennende rødspriten, på bakken), da liksom havna utafor teltet, da).

Og jeg fikk slukket flammene, ved å trampe på bakken da, med feltstøvlene mine.

For det lå heller ikke noe vann, ved primusen der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etterpå, så måtte jeg ta skolisser, av to liggeunderlag, (hvert liggeunderlag, hadde to skolisser da, for å binde rundt liggeunderlaget, når det var rullet sammen. Men det holdt egentlig med en sånn skolis, for å få rullet sammen liggeunderlaget da).

For mine egne skolisser, de hadde begge halvveis brent opp da.

Siden skolissene mine ikke var knytt, når jeg trampa på flammene, siden det hadde vært så mørkt der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etterpå så husker jeg det, at en av de jeger-befala, han liksom herma etter meg, i teltet da, og peip 'våk opp', til han andre da.

Og at en eller annen på laget mitt, han sa det, at det var nesten at han hadde tatt bajonetten, og skjært seg gjennom teltduken.

Jeg lurer på om dette kan ha vært Sundheim, men isåfall så var jeg nok på lag 2, under denne øvelsen.

Hm.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi var vel som jegere, under denne øvelsen, tror jeg.

Vi satte opp et telt, nedenunder et fjell.

Og det teltet, det var en slags lyttepost, tror jeg.

Vi hadde en ekstra toppduk, på teltet, og også en plastduk, (som var litt lys grønn nesten), over den igjen.

For været i Trøndelag, det var helt forferdelig da.

Det var hagl, sol, snø og regn, om hverandre.

Og det blåste ofte fælt da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi lå mye og lytta på radio, inne i det teltet da.

Men vi var også på ulike patruljer, oppå fjellet der.

En gang så ville han russeren at jeg skulle bli med han, på en patrulje, oppå fjellet der da.

Og oppå fjellet, så møtte vi en patrulje, på 4-5 mann vel, som bestod av rep.-soldater da.

Og vi liksom angrep dem da, og gikk gjennom tinga deres.

Og han ene, han hadde med masse snusbokser, i stridssekken sin da, (husker jeg).

Og da tenkte jeg det, at jeg kunne ta med, disse snusboksene, tilbake igjen, til teltet.

(For Frøshaug hadde jo sagt det, at vi skulle rappe cola-en dems, osv).

Men da, så ble han rep.-soldaten så sur da, og holdt på å gå til angrep på meg.

Men da bare så jeg litt stygt på han.

Og da sa han, at 'er det den her befalskolen?', (eller noe), til meg da.

Men jeg svarte ikke noe da.

(For det var jo han russeren som var sjefen, på 'vårt lag' der, da).

Og han russeren, han var fornærma, da vi gikk bort derfra, siden vi hadde fått høre det, at vi var fra befalskolen, da.

(Husker jeg, at han prata om.

For han sa liksom sånn 'befalskolen', mens han nesten spytta da, eller noe).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Han russeren, han hadde også store vanskeligheter med å orientere seg, (når det gjaldt hvor 'fi', (altså rep.-soldatene var), oppe på fjellet der da), husker jeg.

Så han spurte hele tida meg, om jeg klarte å høre, hvor de var, osv., da.

For det klarte han visst ikke å høre selv da.

For først så gikk vi vekk fra dem da, når vi hørte at dem nærma seg.

Og når de så gikk tilbake igjen.

Så fulgte vi etter dem, og tok liksom et overraskelsesangrep på dem da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Dagen før den her patrulja, som jeg var med på, på fjellet.

Så skulle de andre reservene, (eller om det var lag 2-folk), på en patrulje.

Men da slapp jeg, siden jeg heller ville gå uten pakning, (eller noe), dagen etter da.

Men da fikk jeg i jobb, å stramme den plastduken, som var over teltet vårt, sånn at snøen skulle skli rett av da.

Og det klarte jeg å få til, (mener jeg).

Så selv om det snødde og regna og hagla, og det som var.

Så var det helt tørt, inne i teltet vårt da, (sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En av de siste dagene, inne i det teltet, så begynte han russeren å prate om, om vi geværtropp-soldata, ikke hadde lyst til å bli grenaderer.

Det vil si at man jobba i Forsvaret vel.

(For vi hadde visst ikke noe framtid, i det sivile liv da, skjønnte jeg, på de her jeger-befala, at dem trodde, da).

Men da ble jeg rimelig fornærma.

For jeg hadde jo gått to år på NHI, jeg var jo økonom, markedsfører og data og informasjonsbehandler, (og hadde generell studiekompetanse), fra videregående.

Og jeg hadde også jobba i to år på OBS Triaden, et år på CC Storkjøp og noen måneder i Det Norske Hageselskap, mm.

Så det siste jeg ønsket ut av livet mitt, det var å jobbe som en grenader, i Forsvaret da.

(For å si det sånn).

Jeg var jo nesten som en japp, så jeg ville ha en bra jobb og et suksessfullt og bekymringsfritt liv, med masse penger og sånn, da.

Så når de her jeger-befala prøvde å få oss til å bli grenaderer, da ble jeg nesten kvalm, må jeg si.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og en morgen, da jeg våkna, i det her teltet, hvor vi lå og lytta da.

Så lå den her radioen, ved siden av meg, da jeg våkna, husker jeg.

Så da hadde noen nok gitt meg den, uten å vekke meg, da.

Så ingen hadde lytta, etter det vi liksom skulle lytte etter, (som var 'Alpha' kanskje, eller noe), den natta da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi i Geværkompaniet, vi bevegde oss etterhvert, i retning av Ørlandet flyplass, (var det vel), som lå nesten ytterst på Fosen-halvøya vel.

Dette var en gåtur, i mørket, på nesten to mil vel, (mener jeg å huske).

Og jeg, jeg kjeda meg litt, på denne øvelsen.

Så da et eller annet befal, i en annen tropp, ville ha to folk, som frivillige.

Som skulle lage gapahuk, (eller noe), istedet for å gå, i en klynge, gjennom Fosen-halvøya da.

Så meldte Frisell seg først som frivillig da, husker jeg.

Og jeg, jeg var så lei av troppsbealet, (eller noe), så jeg meldte meg også som frivillig da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men det ble ikke noe av, at vi skulle ligge i gapahuk, likevel.

Så Frisell, han befalet og jeg.

Vi gikk gjennom skogen da, i et par mil, eller noe.

Og Frisell, (som var dobbelt så stor, som meg, omtrent), han måtte bære på en tung radio da, i tillegg til pakningen sin.

Og Frisell klagde også fælt, og lagde nesten myteri, må man vel si.

Og han befalet, han sa etterhvert at vi kunne sitte bak et hus, (som jeg tror at var en barnehage), og røyke, (når vi kom til Bjugn, var det vel).

For da ville folk bare tro at dette var noen tenåringer, mente han.

Og dette var nok den beryktede barnehagen i Bjugn, som vi satt og røyka utafør, i en pause, på denne lange gåturen vår, i mørket, (mistenker jeg nå).

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Vi skulle ha en ny leir, like ved en travbane der, ved Ørlandet flyplass da.

Og der var det også en kafeteria, som vi kunne sitte i.

Og jeg fikk vel beskjed, om å ligge i det og det teltet vel, når vi kom fram til den leiren da.

Og så gikk jeg, og satt meg i kafeteriaen der da.

Og bestilte en vaffel, med brunost, som en lokal 'gubbe', dreiv og solgte der da.

Og mens jeg satt der, og venta på at vaffelen min, skulle bli ferdig.

Så kom Frisell også inn der da.

Og jeg hadde litt dårlig samvittighet, siden han Frisell, hadde måttet bære den tunge radioen, hele den veien, gjennom skogen, (og jeg hadde sluppet da).

Så jeg spurte Frisell om han også ville ha en vaffel da, (siden jeg hadde tatt med noen penger da).

Og det ville Frisell da.

Men da måtte han som lagde vaflene, han måtte da lage ny røre da, tror jeg at det var.

(Mener jeg, at han babla om).

Så hva som skjedde med den første vaffelen, som jeg bestilte, det veit jeg ikke.

Men dette var seint på kvelden da, så det var kanskje slutt på vaffelrøra.

Men vi fikk ihvertfall en vaffel hver, med brunost, til slutt, (det husker jeg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Mens vi hadde leir, ved travbanen, på Ørlandet, der.

Så fikk jeg i oppdrag, av troppsbealet, å legge en sambandsledning, fra tropps-ko, (tropps-hovedkvarteret), og opp til et lag, som holdt til, oppe på et fjell der da.

Dette var om natta, (eller noe), og like før vi ble angrepet, av alle de her rep.-soldatene, tror jeg.

Og når man la en sånn sambandsledning, så hadde vi lært det, at da måtte vi vikle rundt noen trær og sånn, for rundt hver meter omtrent da.

Hvis ikke, så ville ledningen bli nappet ut, av radioene, som den forbandt, når noe snublet i ledningen da.

(For det var nesten uungåelig, at noen snubla i ledningen, i mørket, under en sånn øvelse, hvor masse soldater, fløy fram og tilbake, hele tida da).

Og jeg hadde også med en kar.

(Sann.-mann., kanskje?).

Som hjalp meg, med å holde ledningsrullen da, mens jeg bestemte hvor ledningen skulle ligge da.

(Noe sånt).

Så sann var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og den ledningen, den gikk vel kanskje hundre meter, eller noe, opp på et fjell, hvor det gikk folk, hele tida.

Og jeg måtte vel ta av isolasjon, på ledningene, for å få radioen, til det laget, som lå oppå fjellet der, til å virke da.

(Noe sånt).

Men jeg fikk radioen til å virke.

Og ledningen ble ikke nappet ut heller, av folk som snubla.

(Ettersom det jeg fikk med meg, ihvertfall).

Siden jeg hadde festa den ledningen, mange steder, på veien da.

Så sann var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg var jo reserve, på den her øvelsen.

Så jeg ble blant annet brukt, til å stå vakt, foran veien, som førte inn til leiren da.

Og vi hadde jo lært det, at det kom til å komme 'spioner', som prøvde å finne ut ting om oss da.

Noe slags etterretningsavdelinger, (eller noe), var også med på øvelsen da.

Og vi på vårt 'lag' da, vi hadde oransje teip, på feltluene og bilene våre, (husker jeg).

Men når det dukka opp en lastebil der, (eller noe), full av folk.

(Og med en litt feil nyanse, på den oransje teipen vel).

Og begynte å spørre om dette var bil-verkstedet, (eller noe).

så ble jeg litt mistenksom da.

Så jeg vinka på lagfører Warming, på lag 3, som var oppå et fjell, like ved der jeg stod da.

For radioen, til kompani-ko, den virka ikke da.

Så jeg fikk Warming, til å passe på den bilen da, mens jeg selv, traska tilbake, til kompani-ko da.

For å melde om den her mistenkelige lastebilen da.

Men da jeg kom fram til kompani-ko, så var det han samme adm. off.-en, som var der, som hadde mobba meg, (må jeg vel si), da jeg var ukehavende da.

Og ingen av befala der, gadd å bli med meg tilbake, for å se på den her mistenkelige lastebilen da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og da jeg kom tilbake igjen, til vaktposten.

Så stod Warming der ennå vel.

Men den lastebilen, den hadde bare kjørt da, (fortalte Warming).

Så da ble jeg litt irritert, husker jeg.

Men det var vel heller ikke noe, som Warming kunne ha gjort, for å ha stoppa den her lastebilen akkurat.

Det var jo ikke sånn at vi skøyt med skarpe skudd heller, på den her øvelsen.

Og ikke skøyt vi med miles, (et laserstråle-øvelsessystem), heller.

Neida, vi skøyt bare med vanlige rødfis, som kun lagde et smell da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kvelden før, at vi begynte å bevege oss, over Fosen-Halvøya der, og til like ved den flyplassen da.

Så husker jeg det, at jeg stod utendørs, om natta da.

Og da så jeg det, at mange sånne BV-er, kjørte etter hverandre, på en vei, om natta da.

(Det må vel ha vært Geværkompaniet sine BV-er, mener jeg).

Og disse så jeg på litt avstand da.

Så det så ut som noe fra en science-fiction-film, husker jeg.

Og det var også stjerneklart den kvelden/natta, mener jeg.

Så jeg mener også at jeg så en del nordlys der faktisk, (den kvelden da).

(Som jeg hverken har sett før eller siden da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg lurer også på om dette var den øvelsen, hvor Bricen ble tatt til fange.

Av 'fi', (eller fienden da).

Og hvor Bricen sa, (mener jeg å huske), at han som avhørte han, hadde vært grei, og sånn, da.

Det er mulig.

Så sånn var muligens det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var også mye mas, mens vi satt i den kafeteriaen der, husker jeg.

Om å flytte noen miner, i full fart, eller noe.

Og jeg husker også, at en gang jeg satt i den kafeteriaen der, så sa noen på et annet lag, i troppen, (om meg, mens jeg overhørte det).

At jeg hadde klart meg bra, på den her øvelsen da.

(De syntes vel at jeg så ut til å være i fin form, eller noe, da).

Og i sånne baner, det hadde jeg ikke tenkt selv, (husker jeg).

Så da ble jeg litt satt ut, husker jeg.

Over at folka i troppen, prata sånn her om meg, og som om jeg ikke var der, omtrent.

(Det var vel kanskje Bakke, nestlagføreren i kanonlaget, som sa det her, mener jeg å huske.

Ihvertfall så var det nok noen på kanonlaget).

Så sånn var vel det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som hendte, dette året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

PS.

Da vi tok ferja, tilbake, over fra Fosen-halvøya igjen, etter øvelsen.

Så husker jeg at jeg spurte, han laveste, av de jeger-befala, (som vi hadde vært avgitt til, på begynnelsen, av øvelsen da), om han kunne låne meg noen penger, til vi var tilbake igjen, på Terningmoen, (for å handle for, i kafeteriaen, på ferja der da).

(For jeg så han tilfeldigvis, inne på ferja der da).

Men da var det slutt på den kameratslige tonen da, (skjønte jeg).

For han ville ikke låne meg noen penger, (enda han vel var sersjant, (eller noe), og tjente mye mer, enn oss vernepliktige da).

Han svarte bare 'nei' da, (når jeg spurte om å få låne penger).

Så det er mulig at han var blakk og.

Hva vet jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kapittel 31: Mer fra Terningmoen

Jeg hadde hatt problem, med 'Dr. Mengele', en av de første ukene, på Terningmoen, også.

Jeg fikk en hevelse, av akilles-scenen min, som var en ganske stor hevelse, mener jeg.

Men da sa Dr. Mengele, at det var en 'liten' hevelse.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Dr. Mengele, han hadde forresten ei pen, ung, lyshåret datter, som pleide å dukke opp, på Alexis der.

(Som noen i troppen viste meg vel).

Og hu mener jeg, at Thomassen, (på lag 1, og fra Bøler), prøvde seg på.

Men han hadde en gang, blitt forfulgt, på vei hjem igjen til leiren, fra Alexis.

(En natt til fredag da).

Av noen lokale folk, i en bil da.

Også hadde han fått den blåveisen da, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Pettersen, (fra Fredrikstad), han hadde en gang, blitt kjørt hjem, til leiren, (en natt til fredag, etter å ha vært på Alexis vel), av to hotte politidamer, i 20-årene, (ei lyshåra og ei mørkhåra vel), husker jeg, at folka i troppen, prata om.

Og når vi hadde vakt, så pleide vaktstyrken å heller handle godteri/snacks/aviser, på en bensinstasjon, som het Bast, istedet for å handle, i kantina, i leiren da.

(Kanskje for å få litt distanse, når vi gikk streifvakt, (og sånn), til de andre soldatene da.

Noe sånt vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og når vaktstyrken, gikk tilbake, fra Bast, til vaktbygningen.

Så stod det en politibil, på veien vår, like utafor Bast der da.

Og inne i den bilen, så satt de to hotte politidamene da.

Jeg spurte dem, om det var de, som hadde kjørt Pettersen hjem.

Og det sa dem at det var da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En annen gang, som jeg var på Alexis, så var det en i troppen min, (en som en gang sa til meg, da

jeg brukte noe Clerasil-greier, mot kviser, på badet der, at tannpasta, det tørka ut kvisene).

Han husker jeg ikke hva het, eller hvilket lag var på.

(Men jeg tror han var fra Oslo, muligens.

Og muligens fra lag 1 kanskje).

Og han karen, han var ekspert i judo, husker jeg.

Så da han ikke fant jakka si, (en skinnjakke vel), i garderoben, da han gikk ut av Alexis, en gang.

(En gang jeg var på vei ut av diskoteket der).

Så stod han utafør Alexis der, helt til han så en kar, som hadde to jakker da.

Også tok han noen judo-greier, på han da, og la han i bakken, eller litt roping da.

Men dette var jo litt risikabelt da, husker jeg at jeg syntes.

For noen kunne jo ha sparka han i hue, for eksempel, mens han lå oppå han tyven der da.

(Hvis han tyven hadde hatt en kamerat der, for eksempel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde litt dårlig plass i kjeften min, til alle visdomstennene, osv.

(Hadde min onkel Runar, sagt til meg, tidligere vel).

Og Magne Winnem, han hadde sagt til meg, før jeg dro i militæret, at i militæret så var alt gratis, så der burde jeg spise mye mat og liksom få alt man kunne få gratis da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så derfor sa jeg til tannlegen der, at jeg gjerne ville ha trukket en visdomstann da, (som ikke kom helt ut vel, eller noe).

Og da fikk jeg time da, for å trekke ut den her visdomstanna da.

Også fortalte jeg det, at jeg hadde en onkel, (onkel Runar), som var tannlege da.

Og da fant han tannlege plutselig fram et annet, og mindre 'brutalt', instrument da, (virka det som for meg, ihvertfall).

Så hos den leir-tannlegen, der var dem litt røffe, hvis man ikke hadde en onkel, som var tannlege, (tror jeg).

Sånn virka det for meg, ihvertfall.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg nevnte også, i forbifarten, en eller to ganger, på brakka, på Terningmoen der, at jeg hadde en tippoldefar, som var general, (nemlig Anders Gjedde Nyholm da), husker jeg.

Men dette var liksom bare i forbifarten, så det var vel ikke sånn, at jeg fikk forklart det, at det her var en dansk general vel, (sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Thomassen, han visste meg en gang ei lyshåra dame, i et pornoblad, som dem hadde inne på rommet til lag 1, en gang, som jeg var der inne, for å låne noen tegneserier, eller noe.

'Hva synes du om henne?', (eller noe), spurte Thomassen da.

'Du hadde gitt henne noen kilometer?'

(Noe sånt).

Jeg gliste vel bare for det meste vel, men måtte vel innrømme at du dama så ganske fin ut vel.

Jeg vet ikke hvorfor Thomassen spurte meg om det her.

Kanskje det var søstera hans, eller noe?

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var kanskje det.

Det var også en kar, med mørkt hår, fra Oslo, (som jeg ikke husker hva heter nå), på lag 1.

Han, han fortalte en gang en historie, som jeg overhørte, husker jeg.

Om at han hadde blitt slått ned, på diskoteket Marilyn, (var det vel).

Også hadde noen kommet og spurt han, om det gikk bra, også hadde de slått han ned en gang til,

(når han hadde svart, at det gikk bra da).

(Fortalte han fra Oslo, med det mørke håret, på lag 1 da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og han som fortalte den historien, fra Marilyn der.

Han pleide noen ganger å bli møtt, på Oslo S., av mora og lillesøstera si da, husker jeg.

(Når han kom tilbake fra Elverum, for å ha helgeperm da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, som jeg tok helgeperm-toget, tilbake til Oslo S., en fredag.

Så spurte Pettersen, (fra Fredrikstad), meg, om han kunne få avisa mi, (nemlig Dagbladet), for å lese på sitt neste tog, til Fredrikstad da.

'Eller du skal kanskje ha teletorg-sidene?', sa han da.

Også svarte jeg, at 'jeg kan jo bare rive ut de teletorg-sidene, da'.

For der var det masse sånne sex-telefoner, som man kunne ringe, og sånn da.

Noe som nok ikke var helt stuerent.

Så han Pettersen, han var egentlig litt uhøflig, når han spurte meg om det her.

Kanskje han trodde at jeg kjøpte Dagbladet, kun på grunn av teletorg-sidene?

Hva vet jeg.

Jeg hadde ihvertfall pleid, å kjøpe VG og Dagbladet, (i butikken på Sand), fra før jeg gikk på ungdomsskolen.,

Noe som var lenge før Dagbladet begynte med teletorg-annonser da.

Så det var kanskje noen moralistiske soldater, i Geværkompaniet, det er mulig.

Enda jeg syntes at sersjant Johansen, hadde sagt det, at Pettersen hadde ei fjortisdame, etter at han hadde festa i Fredrikstad, en helg og truffet Pettersen da.

Men dette som Pettersen sa, det var kanskje noe med det 'bygdedyret', som det skrives om, i aviser

osv., at det finnes, i deler av landet.

Hva vet jeg.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var kanskje det.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som hendte, dette året, som jeg var i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 32: Enda mer fra Terningmoen

En gang, som jeg satt i vaktbua, på Terningmoen.

Så tenkte jeg meg ikke om da.

Noen hadde skrevet, at den og den dama, var dritfin da.

Også hadde noen andre tulla, og skrevet hva med onkelen og bestefaren, osv.

Og dette var like etter, at jeg nesten hadde fryst ihjel, da jeg var avgitt til lag 3, etter denne 'gærning-patroljen', i kraftgata der, til han sersjant Johansen da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På den øvelsen, som jeg nesten hadde fryst ihjel på.

(Hvis ikke Andresen hadde sparka meg i foten, så tror jeg kanskje at jeg hadde fryst ihjel da).

Så så jeg jo stjerneskudd, mens vi var på den gærning-patroljen da.

(Mens vi satt og hvilte, i kraftgata der).

Og hele hue mitt, det var jo fullt av militær-ting, for det meste, på den her tida.

Siden denne tjenesten var så krevende da.

Men da, så ble jeg jo minnet på, noe fra mitt tidligere liv liksom.

Da jeg så det stjerneskuddet da.

Nemlig fra da Christell og jeg, gikk fra huset deres, i Havnehagen, til min leilighet, i Leirfaret 4B, og jeg så stjerneskudd da, (selv om vel ikke Christell så det).

(For Christell ville se på 'kontoret' mitt, for å lage avis/magasin i, som var i en av bodene, i gangen, i Leirfaret 4B der da, hvor faren min seinere satt vin vel.

Men der var det så kaldt og trangt, så det ble aldri til, at jeg lagde noe sånn avis der.

Jeg brukte istedet symaskinbordet, til Ågot, (som hu hadde sendt med faren min dit), som bord til å ha en TV nummer to på, (som jeg kjøpte mens jeg gikk på ungdomsskolen), inne på det største soverommet 'mitt' der da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg vet ikke hva det kom av.

Om det var fordi jeg nesten hadde fryst ihjel, (eller noe).

Men jeg ble ihvertfall, (mens jeg levde i den her militærverdenen da), litt avstandsforelska, i Christell da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Ihvertfall så skreiv jeg det, på skrivebordet, i vaktbua, på Terningmoen, at 'I love Christell Humblen'.

(For andre folk skribla ned navn på damer og sånn der da.

Så ville jeg skrible litt og da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter jul, så ble jeg jo overført, til lag 2.

Og der ble jeg med en gang et slags mobbeoffer, (som jeg har skrevet om, i et tidligere kapittel).

For jeg var ikke så god på ski, og sleit litt da, på et nytt lag.

Og Bricen kasta en skistav i hue på meg, og jeg måtte være med en rar bokseturnering, osv., på rommet.

Og ikke nok med det.

Neida, Skjellum skulle absolutt krangle med meg, om hvem som hadde pult flest damer, (eller noe).

Jeg ville ikke gå i detalj da.

Så jeg fortalte ikke navnene til Nina Monsen, Laila Johansen, Siri Rognli Olsen, Kari fra NHI, Ragnhild fra Stovner, eller noen av de andre damene, som jeg hadde hatt sex med da.

(Jeg hadde jo også blitt runka, av ei dame fra Larvik, på danskebåten en gang.

Og det er mulig at det var fler og, som jeg ikke kommer på nå).

Men jeg hadde ihvertfall hatt sex med minst seks damer da.

Så jeg fant meg vel ikke i det, hvis noen skulle ha det til, at jeg ikke hadde hatt noen damer, (eller noe sånt da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men etterhvert så begynte Skjellum å mobbe meg, fordi at jeg ikke hadde hatt sex med noe damer, mens jeg var i militæret.

For han selv, han hadde nettopp hatt sex med ei fin dame, sørfra, sa han, som egentlig hadde en annen type.

'Ho var fin ho', sa Skjellum.

Og i ettertid, så har jeg lurt på det, hvorfor Skjellum prata så i detalj til meg, om hu her dama.

Var det ei jeg kjente eller?

Var det Christell han hadde hatt sex med kanskje?

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var kanskje det.

Det var fortsatt mer som hendte, dette året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

PS.

Dessuten, så var det sånn, da jeg hang litt sammen med Skjellum og Sundheim, på fritida, de siste par månedene, av militæret.

At en gang, når Skjellum, Sundheim og meg, (var det vel), gikk fra Terningmoen, og i retning av Alexis vel, en torsdagskveld, (må det vel ha vært).

Så kommenterte Skjellum, (husker jeg), ei lyshåra dame, (var det vel), som vi møtte, på veien da.

Og som ikke hadde knept igjen jakka si, enda det var kaldt da.

At, 'hu der må ha vært kåt, siden hu går og viser fram puppa sine, enda det er kaldt'.

(Noe sånt).

Og det samme, den gangen vi var på stranda, (eller ved det tjernet, eller om man skal kalle det innsjøen), i Elverum der da.

Da kommenterte Skjellum, ei dame, som lå i bikini like ved oss der da.

At når hu bøyd seg, for å ta opp håndkleet sitt, så bøyd hu seg, sånn at hu stod med rumpa i været liksom da.

Istedet for å bøye knærne da.

Så Skjellum fulgte med nøye på damene, det er helt sikkert.

Mer nøye enn jeg selv gjorde, vil jeg si.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

PS 2.

Og som jeg vel skreiv om, i Min Bok.

Så satt jeg på med faren min, og en kamerat av han, til Trysil en gang, hvor faren min skulle se på noen hyttetomter.

Og da fikk jeg mast meg til, å få kjøpe en milkshake, i Elverum, husker jeg.

I Domus-bygget, (eller hva det heter), på torget der, da.

Og den milkshaken, den var laget av så gammel melk da.

At jeg spøy ved en bensinstasjon, nesten med en gang, som jeg hadde satt meg inn i bilen igjen, (husker jeg).

Og jeg lurer på om den bensinstasjonen kan ha vært Bast, og at jeg spøy ved Terningmoen da.

Hm.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Jeg var i det senteret, hvor jeg hadde kjøpt den milkshaken, 10-12 år tidligere kanskje, og kikka, også i 1992/93 da.

Men det var ikke sånn, at jeg kjøpte noe mer milkshake der, akkurat.

(For å si det sånn).

Men jeg mener at jeg enten kjøpte, (eller ihvertfall så på), Sports Illustrated, sitt badedrakt-nummer, med Vendella Kirsebom, på forsida vel.

I Narvensen-kiosken der da, som var cirka under den kafeterian, hvor jeg kjøpte den her 'råtne' milkshaken da, på begynnelsen av 80-tallet, en gang.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kapittel 33: Mer fra Terningmoen

Troppsjef Frøshaug, han kunne det være litt lett å lese, noen ganger, vil jeg kanskje si.

En gang så dukket sersjant Dybvig opp på troppens oppstillingsplass, med feltskjorte under arbeidsuniformen sin, (eller hvordan det var igjen).

Sersjant Dybvig hadde ihvertfall på seg mer klær, enn oss soldaten, husker jeg.

Og da ble løytnant Frøshaug skuffet/irritert, syntes jeg at det så ut som.

(Sersjant Dybvig var vel forkjølet kanskje da.

Det er mulig).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En av de første ukene, på Terningmoen.

Så husker jeg at jeg overhørte det, på troppens oppstillingsplass.

At troppsjef Frøshaug, prata til fenrik Brødreskift, om meg.

'Kan du ta deg av han der', (eller noe), sa Frøshaug, til Brødreskift, (sånn som jeg husker det).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og en av de neste dagene, så skjedde det, at fenrik Brødreskift, var ekstra streng, (vil jeg si), når jeg skulle melde av badet, for inspeksjon.

Fenrik Brødreskift, han fant da på en ny regel.

Som jeg etterpå spredde til resten av brakka.

Nemlig at bøttene, som stod på gulvet, ved vasken, de skulle sorteres, etter farge.

Sånn at bare for eksempel hvite bøtter skulle stå i en stabel da, og bare for eksempel røde bøtter, i en annen stabel.

Og dette var nytt for meg.

Og jeg lurer på om det, at fenrik Brødreskift, var ekstra streng, (og fant på nye regler), da jeg meldte av badet, for inspeksjon, hang sammen med det som troppsjef Frøshaug hadde sagt, på troppens oppstillingsplass, (noen dager før det her), om at fenrik Brødreskift skulle 'ta seg av' meg da, (hva nå de mente med det).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker den første gangen, som jeg gikk på ski, på Terningmoen.

Frøshaug, en annen soldat og meg, skulle gå litt, i skiløypa der.

(Opp til noen andre folk, noen få kilometer, oppi skytterbaneveien der vel, (eller noe)).

Og jeg hadde jo omtrent ikke gått på ski, siden jeg var guttunge.

Så jeg var litt nervøs for det her da, om hvordan dette skulle gå.

Så jeg tenkte at jeg kunne bare gå bakerst, etter de andre, og liksom bare henge på løytnant Frøshaug da, (siden jeg var så rusten, når det gjaldt skikunnskaper).

Men så ikke.

Løytnant Frøshaug, han fikk en slags reaksjon vel.

Og jeg fikk ikke lov å gå bakerst hele tida da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer, som hendte, den tida, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, iløpet av de neste dagene.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 34: Mer fra det året som jeg var i Geværkompaniet

En gang, som jeg var på besøk hos Pia og dem, i Christies gate, det året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Så lå jeg og sov på sofaen, i stua deres, husker jeg.

(Etter å ha vært på byen vel).

Og midt på natta, så dukka to av Pia sine venner, fra Jollys, opp i stua der.

Og han ene hadde ikke noe sted å sove, trodde jeg.

For han spurte om han kunne ligge på sofaen, osv.

Og jeg visste ikke hva jeg skulle svare, så jeg sa at det var greit.

(Siden jeg lå med klærna på og var vant til å ligge ved siden av folk, i militæret, osv).

Men han mørkhudede gutten turte ikke å ligge der likevel.

(Det var kanskje ikke plass heller.

Jeg var jo i ørska/halvsøvne, (og hadde sikkert drukket mye), så jeg husker ikke helt hvordan de her to gutta så ut engang).

Så de bare stakk av da.

Men dagen etter, så skjønnte jeg det, på hva de jentene som bodde der, prata om, på kjøkkenet, at de to gutta var homo, eller noe.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En annen gang, som jeg var på besøk, hos Pia og dem, mens jeg var i militæret.

Så våkna jeg, en søndag morgen, av at det gikk ei ganske fin brunette rundt der, i morgenkåpe.

(Som liksom visste meg litt av puppene og låra sine, (mener jeg sånn halvveis å huske, ihvertfall), der hu satt, i morgenkåpa si da.

Noe jeg ikke var vant med, fra militæret, akkurat).

Også spurte hu om jeg ville ha te.

Og om jeg ville ha melk og sukker i teen.

Jeg sa at jeg ville ha te, med sukker, men uten melk da.

Også var hu dama så surrete, at hu klarte å ha melk i teen min likevel, (selv om jeg hadde sagt, at jeg ikke ville ha det).

(Og da banna hu inne på kjøkkenet, husker jeg).

Så hu hadde nok ikke egnet seg til å være husmor, tror jeg.

Og dette tror jeg at var hu venninna til Pia, som flytta til Australia.

Nemlig Elisabeth noe, fra Drammen vel.

(Muligens Elisabeth Boyle).

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Den gangen, sommeren 1993, som jeg hjalp Pia og Monica Lyngstad å flytte ut.

(Siv Hansen hadde vel flyttet ut før de to siste, tror jeg).

Så var også hun Elisabeth Boyle der, husker jeg.

Sammen med ei nett og lav lyshåret venninne av henne.

Som var svensk vel.

Og de satt i kjøkkenet der da, husker jeg.

Og spurte om God Morgen Yoghurt, (som Bricen var fan av, husker jeg), var godt.

(Som jeg hadde kjøpt, som en slags frokost/lunsj da, i en butikk like ved).

Og om det var da, eller en annen gang.

Så sa Monica Lyngstad til meg, at jeg godt kunne være igjen der, etter at hu hadde gått.

Og Pia gikk så for å sole seg, i Birkelunden.

(Enda det ikke var noe særlig varmt.

Så dette var kanskje før militæret var ferdig, våren/sommeren 1993).

Og da var jeg igjen der, med hu Elisabeth Boyle da.

Og hu lille, pene svenske jenta.

Men det ble litt rart, syntes jeg.

Så jeg bare stakk etter søstera mi, som lå og solte seg, i Birkelunden da.

For jeg kjente jeg ikke de to her damene, (Elisabeth Boyle og hu svenske), i det hele tatt, (må jeg si).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Monica Lyngstad, hu fortalte også en historie, rundt den her tida vel.

Hu og foreldra hadde vært på Theaterkafeen.

Også hadde serveringsdama vært sur.

Også hadde faren til Monica Lyngstad sagt til serveringsdama, at 'her har du en femmer, så kan du kjøpe deg en sitron, i morgen også'.

Men da hadde familien Lyngstad blitt kastet ut.

Av en hovmester, eller noe.

For da hadde de vært uforskammet, ble de fortalt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, (en av de første månedene vel), mens jeg var i militæret, så dro jeg opp til søstera mi og dem, i Christies gate.

Også dro søstera mi meg med ut på byen, til det utestedet ved siden av Saga kino, hvor de spilte opera, osv.

Og jeg hadde ikke da hatt noen reine klær, å ha på meg.

Så da hadde Pia funnet en grønn t-skjorte, som var Monica Lyngstad sin, som jeg hadde på meg da, på byen.

(For jeg skjønnte jo ikke det, på den her tida, at t-skjorter for damer, muligens har en annen passform, enn t-skjorter for herrer vel har).

Så jeg var veldig tynn, på den tida, som jeg var i militæret.

For Monica Lyngstad er veldig tynn da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Monica Lyngstad, hu sa også det, til søstera mi, en gang.

(Som jeg var i samme rom som dem, i Christies gate).

At søstera mi burde skrive bok, om slektningene sine, osv.

Men da svarte vel ikke søstera mi noe.

Men nå skriver jeg bok da.

Så får Pia og/eller Monica Lyngstad også skrive sine bøker, hvis de vil det.

Så sånn er det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

De første månedene, som jeg var i militæret, så dro jeg ofte bare opp til Pia og dem, i Christies gate, når jeg hadde helgeperm.

For jeg trengte litt avveksling, fra militæret da.

Og en gang, som jeg dukka opp, hos dem, i Christies gate der.

Så var Monica Lyngstad og Pia på vei ut.

Og de ba meg om å bli med dem på kino.

For de skulle nemlig se den filmen med 'Mr. Pink', osv.

For den skulle være så bra da, sa de.

('Reservoir Dogs', het den filmen, så jeg nå, når jeg søkte på nettet).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Monica Lyngstad, hu fortalte meg også det.

(Mens jeg var i militæret, og på besøk hos dem, i Christies gate).

At da broren hennes var i militæret, så hadde noen lagt parafin, (var det vel), på feil side av teltet.

Sånn at det ble blandet med maten, og det kom parafin i maten da.

(For i sånne knappetelt, så har man en side, hvor maten skal ligge og på en andre siden av utgangen, så skal søppel og parafin til primusen, og sånn, ligge da).

Og så hadde alle i teltet fått magasjuka, (eller om det var diare), sa Lyngstad.

Men likevel så måtte de fortsette på øvelsen, sa hun.

Mens det var dritt overalt i teltet omtrent da.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Monica Lyngstad, hu hadde også en veldig sær musikksmak, (må man vel si).

Og hu 'hypet' band som Butthole Surfers og Primus, (mener jeg å huske), mens jeg var i militæret.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Den helgen, som mora mi var på besøk, hos søstera mi og dem, mens jeg var i militæret.

Så skulle de ha meg med på kino.

Og den filmen de ville se, det var den filmen om Kafka, som var ny, på den her tida, husker jeg.

(Og de ville vel også at jeg skulle møte dem i andre etasje, på Cafe Bacchus, ved Oslo Domkirke, (opp en smal spindeltrapp, (mener jeg).

Jeg gikk ihvertfall opp dit, mener jeg å huske.

Men der var de vel ikke.

De satt vel i første etasje.

Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En av de første ukene, som jeg var, i militæret.

Så dro Magne Winnem meg med, en søndag vel, til Cafe Fiasco, utafor Galleri Oslo der.

(Et sted vi ikke dro så ofte på, for det var ganske mye herry folk der, på lørdager vel).

Også dro Magne Winnem meg med, gjennom Oslo S., etter at vi hadde tatt et par halvliterer, inne på Cafe Fiasco der da.

Og inne på Oslo S., der så vi en scene som var fra en film nesten.

Jeg var jo i godt humør, etter å ha kommet meg gjennom de første ukene av militæret.

(Og jeg hadde jo også drukket noen halvliterer).

Men inne på Oslo S., så så vi min tremenning Øystein Andersen, (som så nedfor ut vel), og han var der med sine to adoptivforeldre, Reidun, (min fars kusine vel), og Kai Andersen.

Adoptivforeldrene liksom stod rundt han da.

Øystein skulle sikkert med toget til Stavanger, hvor han skulle til en leir som het Madla da, (husker jeg).

Jeg syntes at dette så ut som en for privat scene, til å avbryte.

Så jeg bare fulgte etter Magne Winnem, forbi dem da.

Jeg hadde jo også kranla med Øystein, noen uker før det her, (som jeg har skrevet om i Min Bok 2), om hvem av oss, som kom til å klare å holde ut lengst, i militæret.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det er mulig at det var på grunn av at jeg begynte å jobbe på Rimi, annenhver lørdag, fra juletider, i 1992.

Det ble ihvertfall etterhvert sånn, at jeg ikke dro like ofte, opp til søstera mi og dem, som jeg hadde gjort, i begynnelsen, mens jeg var i militæret da.

Men på fredagene, da jeg kom med toget, fra Elverum.

Så pleide jeg å dra innom en Rimi-butikk, som lå like ved Grev Wedels Plass der vel, (og Stortinget), for å handle inn noe mat, til helga.

Og en gang, så møtte jeg Siv Hansen, (fra bofelleskapet til søstera mi, i Christies gate), der.

(Som også handla der, av en eller annen grunn).

Og Siv, hu hadde så mye svart sminke, rundt øynene, at jeg nesten ble redd, husker jeg.

Men jeg prøvde å oppføre meg høflig da, og prata med henne, mens vi gikk ut av butikken der da.

Siv sa at det var dyrt der, husker jeg.

Men det var ikke sånn, at jeg ble med henne, opp til Christies gate, eller noe.

Neida, jeg var på vei hjem, så jeg tok T-banen hjem til Ellingsrudåsen da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mer som hendte, dette året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 35: Streifvakt på Terningmoen

Når man hadde vakt, på Terningmoen, så var man enten portvakt eller streifvakt.

Jeg husker jeg satt i porten der, en gang, som den troppen jeg var i, (tropp 1), hadde vært ute, på sin første marsj, langs riksveiene, i Elverums-distriktet der da.

Og da åpna jeg bilporten, husker jeg, for troppen, når de kom tilbake.

Siden de var så mange da.

(Og siden jeg hadde sluppet unna den slitsomme marsjen, siden jeg hadde hatt vakt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det gikk også en historie, om en portvakt, som hadde tatt instruksene sin, litt vel høytidelig vel.

(Det var vel en i en annen tropp, eller noe, som fortalte det her vel).

Og det var at en vaktsoldat, hadde skutt vaskedama, fordi hu ikke stoppa i porten, når hu kom på sykkelen sin, en morgen.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det gikk også en historie, om at noen soldater, hadde skutt i stykker låven til en bonde, i Elverum, med kanon, ved et uhell da.

Og da hadde dette blitt dyssa ned, siden bonden var en venn av Forsvaret da, (eller noe).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, som jeg var streifvakt.

Så var det masse garasjer og sånn, som stod åpent.

Og enda jeg ikke var den første streifvakta, (på langt nær vel).

Så fant jeg mye som stod ulåst da.

Og da hadde visst noen stjålet noen biler der, eller noe, den natta, som jeg hadde streifvakt da.

(Muligens Frisell og Grønvold og de vel.

Men det skal jeg ikke si helt sikkert.

Men jeg mener at dette enten lå litt i dagen, eller at noen babla om noe sånt her vel.

Men dette tørr jeg ikke å si helt sikkert.

For jeg ble kanskje litt døsig, av å ha disse vaktene, for man fikk så rart sovemønster.

(Man hadde to timer på, og så fire timer av, gjennom et døgn da).

Så jeg husker bare dette her vagt da.

Så om noen sa at det var Frisell og de.

Eller om dette bare var noe jeg lurte på selv.

Det tørr jeg ikke å si helt sikkert).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Selv om jeg ikke så ofte var den første streifvakta.

Så fant jeg ofte mye som stod ulåst der da.

En gang, så stod kontorbygningen til Ski og Vinterskolen, (var det vel), ulåst, og inne på et kontor, (som også stod ulåst), så fant jeg blant annet en skarp AG3-patron, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En annen gang, som jeg gikk streifvakt.

Så fant jeg et stort depot, (like ved troppsdepotet vårt), stående ulåst.

Dette var en av de siste månedene, av tjenesten, (mener jeg).

For vi hadde da fått noen nye walkie-talkier, som vi ikke hadde, i begynnelsen, av dette året, mener jeg.

Og da, så rapporterte jeg dette, til vaktkommandøren da.

Og da overhørte daghavende offiser dette, og ba meg vente, til han dukka opp der da.

Og da sa han daghavende til meg, at 'vi kan vel ikke la Østerdalsdepotet stå ulåst'.

(Noe sånt).

Så dette var visst et depot som ble kalt for Østerdalsdepotet da.

Og som innehold masse pakksekker og sånn, (av det jeg kunne se, ihverfall).

Så dette var vel til rep-soldater da, som skulle være i Østerdalen, i tilfelle en krig da sikkert.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, så hadde noen sett fotspor, i snøen, som gikk inn i leiren, når jeg hadde streifvakt, (husker jeg).

Og vi fikk pause, i fire timer, mellom hver streifvakt.

Og da kunne vi ligge og sove, i et rom, inne i vaktbygningen der da.

Med klærna på da, sånn som jeg husker det.

Og jeg mener at en gang, som jeg hadde vakt, så klagde Bø, fra Skotbu, (mener jeg at jeg overhørte), på at jeg hadde lagd så mye lyder, mens jeg prøvde å sove der inne da.

(Han lå på en annen benk, i det samme rommet da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og det var også en TV-stue, inne i den vaktbua.

Og da hadde jeg sitti med beina på bordet der, en gang, når et befall, (muligens daghavende vel), kom inn der da.

Og det var ikke lov da, så da fikk jeg litt kjeft vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som hendte, dette året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

PS.

En gang, så var det også noen i en annen tropp, som hadde satt en 12.7, (altså et veldig stort maskingevær, som ble som en maskin-kanon nesten, med den nye multi-purpose-ammunisjonen, fra Raufoss Ammunisjonsfabrikk), på en Volvo Jeep, (var det vel).

Også begynte de å kjøre rundt på skytterbaneveien, for de skulle jakte på elg, (i fylla vel), ble det sagt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kapittel 36: Mer fra det året jeg var i Geværkompaniet

Jeg tenkte ikke på meg selv, som et seksualobjekt, i det hele tatt, på den her tiden.

Jeg tenkte ikke på kroppen min som noe seksuelt da.

(Unntatt pikken og ballene da, for å si det sånn).

Så en gang, da jeg var på besøk hos søstera mi og dem, i Christies gate.

En av de siste månedene, som jeg var, i Geværkompaniet.

Så var overraskelsen min stor, når jeg overhørte det, mens jeg skifta, fra militæruniform til sivile klær, i stua, hvor søstera mi og ei venninne av henne var.

At de prata seg i mellom om hvor fin jeg hadde blitt, (eller noe), av å være i militæret.

(Jeg hadde vel nesten ikke noe fett på kroppen lenger, og jeg hadde vel fått en del flere kilo muskler på kroppen, på beina spesielt kanskje).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg har seinere lurt på, om det at søstera mi Pia, ville bo sammen med meg, etter at jeg var ferdig i militæret.

Om det var noe seksuelt?

For hu fikk meg da til å lese en bok, som het Hotell New Hampshire, (av John Irving vel), hvor en bror og en søster har sex.

Og hu stod liksom i døråpninga til rommet mitt, på Ungbo, en gang, og liksom bøyy seg fram da, og spurte hva jeg syntes om den boken.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var nesten som da Pia stod sammen med hu Heidi, fra Drammen, (og meg), og sikla på/beundret de to afrikanerne, som gikk forbi oss, i Gågata der, hvor vi stod, en dag, i skoleåret 1988/89, (da jeg gikk siste året på Gjerdes handelsskole, i Drammen).

Den måten Pia så på meg på da, mens jeg skifta, til sivile klær, etter å ha dukket opp hos dem, i Christies gate, etter å ha tatt 'helge-perm-toget' til Oslo da, fra Elverum, en fredag ettermiddag.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På Rimi Munkelia, så var det noen, av kundene, som lurte på det, om jeg, ikke hadde jobba på en annen matbutikk før.

Men da svarte jeg ikke så mye.

For jeg tenkte at det kanskje var noe som Rimi ikke likte at jeg prata om.

At jeg hadde jobba på OBS Triaden.

Og jeg likte det kanskje ikke hvis kundene ble alt for personlige da.

Det er mulig.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn var det.

Men men.

Jeg jobba også på Rimi Munkelia, dagen etter at jeg hadde gått tre-mila, husker jeg.

Jeg mener at assisterende butikksjef Leif Jørgensen, ikke likte det, at jeg var sliten i beina, siden jeg hadde gått tre-mila dagen før.

Jeg ble også etterhvert satt til å rydde og telle melkekjøla, på ettermiddagene, på lørdagene.

(Jeg tror at Leif Jørgensen tok nøklene mine til kassa.

Mens jeg tok melkekjøla da).

Men da mener jeg at jeg oppfatta at Leif Jørgensen ble litt sur på meg.

Når jeg rydda, fylte på og telte melka.

Siden jeg brukte lenger tid, enn Terje Sjølie, (som senere har blitt mer kjent som nazist vel), på å ta melkekjøla da.

(Siden dette var en ny arbeidsoppgave for meg da.

Å ta melkerommet, det var ikke noe jeg hadde drivi med, på OBS Triaden, for å si det sånn.

Og jeg syntes også at melkekjøla var rotete der, for det var veldig mye på lager, på lagerhylla, seint på lørdagene.

Så det kan kanskje tyde på at man bestilte for mye der.

Og det var også sånn at et brett med kirsebær-yoghurt stod her, og et annet brett stod der liksom.

Dessuten så lå det mye papp, på gulvet der.

For noen hadde rydda melkekjøla, tidligere på dagen, ved å bare kaste tomme pappbrett, inn på kjølerommet, fra disken da.

(Eller noe).

Så den melkekjøla, den var det litt kaos på, vil jeg kanskje si).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Agnethe i kassa, hu fikk et sånt utbrudd en gang, på tellerommet.

Fordi jeg stressa for mye med å telle kassa, mente hu vel.

Så det likte hu ikke da, av en eller annen grunn.

Og en gang, når vi gikk ut samlet der, om kvelden.

Så hadde Agnethe bursdag, og kjæresten hennes stod utafør butikken der, med en gave til henne og sånn da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som hendte, dette året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 37: Mer fra Rimi Munkelia

Jeg pleide jo noen ganger å ta T-banen, ned mot sentrum, sammen med butikkleder Leif Jørgensen, etter jobben, på lørdager oftest, da jeg jobba, på Rimi Munkelia.

En gang, så viste Leif Jørgensen meg at han hadde kjøpt Chilli Con Carne, (stir-fry-sauce), og Toro Moussaka-basis, husker jeg.

Også forklarte Leif at han lagde litt middag selv da.

(Og ikke bare spiste Pizza Grandiosa, som meg da, mente han kanskje).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En annen gang, så fortalte Leif Jørgensen det, at Muhammed, som satt i kassa, på Rimi Munkelia, (og som studerte på Blindern vel), hans drøm var å bombe India med jagerfly.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Dagen etter dimmefesten, (i slutten av juni 1993), så kom jeg litt for seint, på jobb.

Og jeg var fortsatt ganske surrete i hue, etter all drikkingen, dagen før, (som var en fredag), da.

Og da var det Ihne Vagmo, (som nå vel er mer kjent for å seinere ha vært med på Robinson-ekspedisjonen vel), som var leder, den lørdagen.

Og hu ble ikke så sinna.

(Sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Hu skjønnte vel at det var på grunn av at jeg hadde vært med på dimmefesten, (og drikkifælt), at jeg hadde forsovet meg.

(Selv om jeg mener å huske det, at det klikka i callinga, (på den her vakta).

Så det er mulig at hu Ihne Vagmo, satt inne på kontoret der, og overvåket hva jeg sa i kassa, osv.

Det er mulig).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg kjente jo Leif Jørgensen, fra før jeg begynte å jobbe, på Rimi Munkelia.

For sjefen hans, Magne Winnem, han var jo min bestekamerat nesten, på den her tida.

Så jeg hadde blant annet vært på fest, hjemme hos Magne Winnem, da han bodde over Rimi Nylænde der, da også Leif Jørgensen var med, husker jeg.

Så det var kanskje derfor, at han Leif Jørgensen, som også digga alternativ rock, (som jeg også digga, til en viss grad), tok opp en opptakskassett, med masse bra alternativ rock på, som han hadde tatt opp, hos en kamerat, (eller noe), for meg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var sanger som 'Cannonball', 'Black Metallic', Tool - 'Sober', Rage Against the Machine - 'Killing in the Name of', med flere.

Og Leif Jørgensen fortalte også om at en kar hadde blitt sugd av dama si, i en trapp, på utestedet Headache, (mener jeg at det var).

Så Leif Jørgensen han hadde delvis samme musikksmak som meg da.

Selv om han vel nok hadde en større musikksamling, vil jeg nok tippe på, ihvertfall.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Leif Jørgensen, han lånte meg også en bok, som het 'Sennepslegionen', mener jeg å huske.

Og han fortalte meg også det, etterhvert, (på jobb en gang), at Terje Sjølie hadde blitt med

på Blåbussen, til VIF-fansen.

Som visstnok var en slags fæl og beryktet buss da, (på en eller annen måte), skjønte jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, mens jeg var på jobb, på Rimi Munkelia.

Så skulle distriktsjef Anne-Katrine Skodvin dukke opp der, fortalte Magne Winnem.

Dette var nok rett etter at jeg var ferdig med militæret, tror jeg.

Winnem fortalte Skodvin, at jeg hadde problemer med familien, (var det vel. Uten at jeg vet hvorfor Winnem dro inn det her), og trengte en jobb da.

Og Anne-Katrine Skodvin, hu fortalte det, at hu hadde sett på vitnemålene mine, fra videregående og NHI, og hu skrøyt av at jeg hadde så bra karakterer da, (husker jeg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som hendte, det året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 38: Mygg-splætter'n

Etter at lagfører Bricen hadde jobbdimma, så var det en siste øvelse, i leirområdet, på Terningmoen, (husker jeg).

Nestlagfører Frydenlund, var en slags lagfører, på denne øvelsen.

Men han var bare leder for tre-fire soldater da.

For vi var ikke så mange igjen på laget.

Men han fikk det på tjenestebeviset sitt, ihvertfall, at han hadde vært leder for tre eller fire folk da.

Noe han syntes at så dumt ut, (husker jeg at han sa), og at dem da kanskje like gjerne kunne ha latt være å skrive det.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Bekklund, fra lag 1, og jeg, vi hadde fått i jobb, og sitte vakt i leiren vår, mens de andre dreiv med noe bakholdsangrep, eller noe, da.

Og det visste seg det, at vi måtte sitte, i det verste mygg-hølet da.

Men Bekklund, som var fra Hedmark/Oppland et sted vel.

Han hadde vært ute og fiska og sånn mye før.

Så han begynte med en gang med noe han kalte for 'mygg-splætting'.

Han drepte myggene før de klarte å stikke han da.

Og jeg fikk også etterhvert 'teken' på det her, og drepte vel mellom 50 og 100 mygg, (vil jeg vel tippe på).

Selv om jeg ikke var på langt nær så god, som selveste mygg-splætter'n, (Bekklund), som trolig drepte et par hundre mygg, mens vi satt der og venta, tror jeg.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men når disse folka fra troppen vår dukka opp i leiren igjen.

Så skulle vi liksom ha sagt noe sånn 'holdt', og sånn da.

Men det gjorde vi ikke.

Så da fikk troppsjeff 'Kalesj-Bjørn' litt kjeft, (mener jeg), av de folka, som liksom skulle bedømme han, (og troppen vår), da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Bekklund han var vel nesten enda mer pinglete enn meg, tror jeg.

Men han var en tøffing da.

Og han var god i fotball.

En gang, så husker jeg at han finta meg, mange ganger, når jeg var keeper, og vi spilte fotball, i Leto-hallen, som den hallen het, (en hall som lå like ved Terningmoen da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Bekklund og jeg vi hadde også rocka fælt, på Alexis en gang.

Når Frøshaug og dem også var der, tror jeg.

Og når jeg da kom på oppstillingsplassen, dagen etter.

Så fikk jeg en strengere tjeneste, av troppsjef Frøshaug.

Så jeg måtte stå på ski bak en BV.

(Eller noe sånt).

Istedet for det som det egentlig var planlagt, at jeg skulle gjøre, den fredagen da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg var forresten veldig nedtrykt, i militæret, i januar, februar og mars, i 1993.

For jeg var ikke så god på ski.

Så vinteren på Terningmoen var som et mareritt for meg da.

Må jeg vel si.

Men så begynte folka i troppen å spille fotball, ganske ofte, i Leto-hallen da.

Og det syntes jeg at var litt morsomt, husker jeg.

Jeg husker at jeg en gang dytta vekk Arvesen, (som var litt lav), fra lag 1, og så sparka ballen på en annen soldat.

Så det var litt sånn tull og tøys der noen ganger og, (må man vel si).

Og en annen gang så klagde Thomassen, på lag 1, på meg, fordi at jeg ikke hadde sentra.

For da ble det ikke mål da, mente han.

Men jeg var ganske sikker, med mitt høyrebein.

Så jeg bare spente ballen i mål, og sa at 'se her, det ble jo mål likevel'.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, så hadde jeg gått på mange løp, mens vi spilte fotball, og jeg var litt sliten da.

Så når jeg fikk en pasning bak ryggen min, på høyre vingen.

Så tok jeg bare et hælspark, bak ryggen.

Og ballen den føyk så i en bue, gjennom nesten halve Leto-hallen vel.

Og landa rett oppå tverrliggeren, på det lave målet, som vi spilte mot da.

Så det hadde visst blitt årets mål, hvis den hadde gått inn.

Sa Paulsen vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde jo spilt litt fotball i England, de somrene jeg var på ferie der.

Og lært meg til å spille litt tøft, med dytting og sånn, (av den engelske vertsfamilien min, i Brighton da).

Og da jeg skuldertakla, (var det vel), sersjant Dybvig, en gang.

Så sa han 'oj, fysisk fra Ribsskog'.

(Noe sånt).

Og det var jo da liksom noe slags mobbing, av meg da, må man vel si.

Siden Dybvig da liksom skulle mobbe meg, siden jeg var så pinglete da.

Sånn at liksom ingen ville ha forventet seg en takling fra meg da, (var det vel, at han hinta om).

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som hendte, dette året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 39: Forsvarets dag

Den samme dagen, som lukkingen av Stortinget skulle være, våren 1993.

Så slapp jeg å være med, å stå parade, i Karl Johan, (igjen).

For sersjant Dybvig, han kunne se det, at jeg var litt 'bleik rundt nebbet' da, (eller noe).

Så jeg slapp å bli med ned til Oslo da.

(For jeg var litt nervøs for at Kongen skulle se stygt på meg igjen da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Før vi skulle på denne stengingen av Stortinget.

Så ble også perm-uniformene våre inispisert.

Av noen fra et depot vel.

Og jeg måtte bytte både buksa og skjorta, (av en eller annen grunn).

Og da måtte jeg stryke den nye buksa og skjorta, som jeg fikk.

Noe jeg ikke fikk til så bra, (for å være ærlig).

Og dette var noe jeg måtte gjøre på fritida da.

Og som de fleste andre slapp unna.

Og jeg måtte også sy på birkebeiner-merket, på skulderen, på den nye perm-uniform-skjorta da.

Noe jeg ikke fikk tid til, siden det stokka seg, med den her strykinga da.

(Som jeg ikke skjønnte noe av).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da jeg strevde med det her, kvelden før vi skulle stå parade i Oslo, (eller noe).

Så sa jeg til folka, som var på lagsrommet, at Bricen, (som kanskje var og dreiv med noe nærradio, eller noe), jo ikke hadde noe birkebeiner-merke, på sin perm-uniform-skjorte.

Og da svarte Skjellum meg, (ganske høyt), at 'men Bricen er neger'.

(Noe sånt).

Så det var visst sånn da, at negre, de slapp det, å ha på birkebeiner-merke, på perm-uniform-skjortene sine da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Istedet, så skulle jeg da bli med lag 1, (var det vel), på Forsvarets dag, i Elverum.

Det lå en gammel festning, (eller noe sånt), utafor leirområdet, inne i Elverum da.

Og Garde-musikken var der også, og masse folk da.

(Og jeg syntes nesten at jeg måtte se litt stygt på noen av de musikantene fra Garde-musikken da.

Siden jeg lurte på hva slags soldater de var, osv., da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og det vi fra Geværkompaniet skulle gjøre.

Det var at vi skulle ha laser, på AG3-ene våre da.

Et system som het Miles, som vi ofte brukte, på Terningmoen, når vi skulle øve oss på forsvar eller angrep, og også på strid i hus faktisk.

Og så skulle folk fra publikum, få lov til, å krige mot oss da.

Mens de lå i forsvar, og vi angrep da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og etter 'ørten' gjennomføringer, så begynte vi jo å kjenne lendet, (som det heter, altså bakken og steiner, osv.), bra.

Så da noen fra kompani-staben, skulle krige mot oss.

Så foreslo jeg det, at vi skulle ligge ekstra lenge, ved noen spesielt bra stillinger da.

Istedet for å rykke fram, med vanlig hastighet.

(Så jeg tulla litt da).

Og det her gikk lag 1 med på.

Og det som skjedde da, det var jo at de fra kompani-staben, de fikk suverent flest minus-poeng, av alle de som var med, i den her konkurransen da.

(De fikk vel mange hundre minus-poeng, tror jeg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter den her 'tullinga', med de kompani-stab-folka, så klarte jeg faktisk det, å bruke feil AG3, på en gjennomføring.

(Nemlig lagfører Quickstad, på lag 1, sin).

Og den AG3-en, den var uten Miles på da.

Så jeg hadde skutt med bare rødfis, (uten rekylforsterker, som liksom 'stoppa' trykket fra rødfisen, og som derfor gjorde at man fikk en kortere sikkerhetsavstand, enn når man ikke hadde rekylforsterker, på AG3-en), på en gjennomføring.

(Uten at jeg skjønner hvordan jeg klarte det).

Så da vi kom tilbake igjen til Terningmoen, så måtte jeg pusse Quickstad sin AG3 da, husker jeg.

(Men da hadde jeg pussa min egen AG3, så mange ganger, så da var jo dette bare rutine da, for å si det sånn.

Og jeg var bare glad, siden jeg hadde sluppet det, å bli med ned til Oslo, og stå parade i Karl Johan, med den perm-uniform-skjorta mi, som det mangla birkebeiner-merke på da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer, som hendte, dette året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 40: Mer fra Terningmoen

De siste månedene, i Geværkompaniet, så hadde vi også en annen ny sersjant, (i tillegg til Bredeesen).

Jeg husker ikke navnet på han her nye sersjanten.

Men jeg husker at han behandla oss som rekrutter, (mer eller mindre, ihvertfall).

Helt på slutten av tjenesteåret, så sa han til oss, (på lag 2), da han inspiserte AG-puss, at vi måtte huske det, at vi ikke skulle ha olje, på 'ti-øringen', i sluttstykket, på AG-en.

Dette var jo elementært, og noe vi lærte, den første tida, under rekruttperioden.

Så jeg spurte han sersjanten, med litt tilgjort stemme da, 'hvorfor er det vi ikke skal ha olje på ti-øringen?'

Og da svarte ikke han sersjanten noe.

Så det her var veldig spesielt, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da jeg var på reservelaget, så husker jeg det, at han Andresen, fra Vinstra, han sa det, at han ville bort fra Geværkompaniet, før vi skulle på vinterøvelse, osv.

For han ville ikke ha frostskaade da, sa han.

(Noe sånt).

Men han Andresen, han kom faktisk tilbake til leiren, etter et snaut halvår, (eller noe).

(Etter at han hadde klart å dimme da).

Og da kom han inn på brakka til geværlagene, i troppen vår, (husker jeg).

Og da satt jeg på gangen, og røyka, (siden det ikke var lov å røyke, på rommet, til lag 2, da).

Og så hadde jeg vel tatt noe sånn vaselin på øret antagelig, (som jeg pleide, de siste månedene, som jeg var i Geværkompaniet), siden jeg hadde frostskaade da.

Ihvertfall så spurte Andresen hva det var med øret mitt da.

(Noe sånt).

Og da forklarte jeg at det var frostskaade da.

Så Andresen, han fikk rett i det, det var sånn at man kunne få frostskaader osv., hvis man ble værende vinteren igjennom, i Geværkompaniet da.

(Det var jo jeg et levende bevis på, for å si det sånn).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var også sånn forresten, at jeg bare hadde t-skjorte på meg, (husker jeg at noen av damene, som jobba på Rimi Munkelia, kommenterte om).

Da jeg var med på varetelling, på Rimi Munkelia, like etter at jeg hadde begynt å jobbe der, jula 1992.

Og da sa Magne Winnem til meg, (under varetellinga), at 'tar du fryselaageret, eller?'

Og da kunne jeg nesten ikke si nei, syntes jeg.

Selv om jeg var helt ny i Rimi.

Så jeg stod inne på fryselaageret, på Rimi Munkelia, i bare t-skjorta da, husker jeg, i et par timer, (eller noe), vel.

På varetellinga der, som nok var en av de første dagene, i januar 1993, (hvis jeg skulle tippe).

Og da sa noen av de damene som jobba der, (mener jeg at jeg overhørte), at 'jeg synes synd på han nye som står inne på fryselaageret der, i bare t-skjorta'.

(Noe sånt).

Så den frostska den min, på øret, den kan godt ha begynt på fryselageret til Rimi Munkelia og, (på den varetellinga, som vel var i begynnelsen av januar 1993), for alt hva jeg vet.

Så sånn var muligens det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På vinterøvelsen, (var det vel), så husker jeg det, at sersjant Dybvig, han foretok en sjekk på soldatene, som ble kalt for 'Texas-Sibir'.

Og Texas, det betydde at befalet skulle sjekke at AG3-en hadde olje på seg, sånn at den ikke skulle ruste.

Og Sibir, det var at befalet skulle sjekke under føttene, til soldatene, for å sjekke, at dem ikke hadde frostska der, (eller noe sånt), mener jeg.

Og da klagde sersjant Dybvig, (husker jeg), på at jeg hadde så mye trøler, under føttene.

Men det kan jeg kanskje ha fått, de to første årene, som jeg bodde i Oslo, og var 'fattig student', deler av tida, og jeg husker at jeg kjøpte et par dårlige sko, på postordre, som var billige og liksom skulle være så bra da, like etter at jeg flytta til Arne Thomassen og Mette Holter der, på Furuset.

Eller om det var fra da jeg jobba i ferskvareavdelingen, på OBS Triaden, hvor jeg måtte stå i 9-10 timer, (bare avbrutt av en halvtimes spisepause og noen få røykepauser vel), hver lørdag, og betjene ferskvaredisken da.

Hvem vet.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker at i begynnelsen, da jeg var i Geværkompaniet, så gikk jeg gjennom Oslo City der.

Også var det ei jente i sluttene av tenårene vel, som sa til mora si, at 'sjekk han kjekke soldaten da'.

(Noe sånt).

Men etterhvert, så måtte jeg ha en annen beret, (sa troppsbealet), som ikke så fin ut da.

Så da så vel heller ikke jeg så bra ut da, når jeg gikk med den.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, som jeg skulle ta toget tilbake igjen til Elverum, en søndag ettermiddag, (eller om det var tidlig kveld).

Så tok jeg heisen ned til T-banene, på Ellingsrudåsen T-bane-stasjon der da.

Og da var det ei jente, som var i 'fjortiss-alderen', eller litt eldre vel.

Som begynte å prate til meg da.

'Skal du i krigen nå da?', (eller noe), sa hu til meg.

Men jeg svarte ikke noe.

For det var jo så dumt.

Norge var jo ikke med i noen kriger, på den her tida, (for å si det sånn).

Så om hu tulla eller ikke, det veit jeg ikke.

Men hu var kanskje litt 'degenerert' da, som folk som er oppvokst i Oslo, kanskje noen ganger er.

Siden dem tror at en Geværkompaniet-soldat, som bare skal til Terningmoen, skal i krigen, liksom.

Dette var jo ikke USA under Vietnam-krigen, (for å si det sånn).

Det var jo Norge like før Lillehammer-OL.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En annen gang, som jeg tok Furuset-banen ned til sentrum, når jeg skulle ta toget tilbake igjen til Elverum, etter endt helgeperm.

Så var det ei fransk tenåringsjente, (tror jeg), som satt seg ved siden av meg, på T-banen, husker jeg.

Men faren hennes, han satt seg på setet, på den andre siden av midtgangen da, og kjefta på dattera si, siden hu hadde satt seg ved siden av en 'satyr' da, (tror jeg at han sa på fransk ihvertfall).

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var forresten sånn, at troppsass. Øverland, (mener jeg at det var).

Tok initiativet til at alle soldatene, i tropp 1, skulle kjøpe seg NATO-genser, (og vel 'maste' på hver enkelt soldat da, til alle gikk med på det her).

(NATO-genser, det var en ull/bomulls-genser, som man fikk kjøpt i kantina, (mener jeg at det var), for to-tre hundre kroner vel).

For da ble det så greit, å ta toget, ned til Oslo igjen da, (ifølge Øverland).

For da slapp vi å ha med feltjakke osv., på toget.

Og da fikk han Per, på Ungbo, litt sånn hakeslepp nesten, (mener jeg å huske).

For da mente han vel at vi var noen slags strebere, (eller noe sånt vel).

For han Per, han hadde vært i militæret i Nord-Norge da.

Og der var det nok litt friere, (enn på Terningmoen).

For han Per, fra Ungbo, han ville at jeg skulle 'ta TS', på Haraldsmerket, på bereten, (altså han ville at jeg skulle late som at jeg hadde mista det Haraldsmerket, og så betale 30-40 kroner, eller noe, til Forsvaret. Penger som jeg så skulle få tilbake av han da).

(For det året jeg var i Geværkompaniet, så bytta vi fra Olavmerket til Haraldsmerket da, siden Kong Olav døde, året før jeg begynte å avtjene førstegangstjenesten da).

For han Per, han hadde ikke det Haraldsmerket fra før da.

Men jeg huska jo hvor sure befalet, på Terningmoen ble, hvis man fikk TS.

Så dette turte jeg rett og slett ikke å gjøre.

Og da ble Per sur, (tror jeg), for han skjønnte vel ikke helt hvor strengt det var i Geværkompaniet da, antagelig.

Så det er mulig at Geværkompaniet var mye strengere enn det 'vanlige' militæret, i Nord-Norge da.

For alt hva jeg vet.

(For dette var det visst ganske vanlig å gjøre, i Nord-Norge da, ifølge Per, at man kunne 'ta TS', på de tingene, som man ville kjøpe, av Forsvaret da.

(Sikkert med unntak av våpen og sånn da)).

Så sånn var antagelig det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det ble ihvertfall sagt det, på Terningmoen, (husker jeg).

At de sersjantene osv., som var i Geværkompaniet da.

De var de beste, av sitt kull, ofte.

For Geværkompaniet, det var populært da, for befal/offiserer, siden det visstnok var mange av de, som gjerne ville holde seg nede i Sør-Norge da.

(Og slippe unna Nord-Norge).

Sånn at Terningmoen visstnok hadde de beste troppssjefene og sånn, i landet, (eller noe), da.

(Kanskje ved siden av Garden da, antagelig).

Så det er mulig at det var derfor at det var så strengt med TS-er, og sånn da, på Terningmoen.

Det var vel kanskje mer 'laid-back', når det gjaldt sånne ting, i Nord-Norge.

Hvem vet.

Så sånn var kanskje det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som hendte, dette året, som jeg var i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 41: Bergeråsen

En av de siste månedene, som jeg var, i Geværkompaniet.

Så fikk jeg plutselig en studielån-regning, på fem-seks tusen vel.

(Noe sånt).

Fra Lånekassa da.

Som soldat, så fikk jeg jo 800-900 kroner utbetalt, hver fjortende dag.

(Noe sånt).

Og Rimi-lønna, den gikk jo også med i det store sluket da, (for å si det sånn).

Det gikk for eksempel med en god del penger til øvelser, for da pleide jeg å kjøpe inn mye røyk,

sjokolade og varmeposer da, med mere.

Så jeg hadde jo ingen mulighet, til å betale denne Lånekasse-regninga.

For jeg avtjente jo førstegangstjenesten.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde jo lært det, at inkasso, det var fy og skam.

Og jeg hadde kanskje litt hjemlengsel, til Bergeråsen.

(Jeg leste noen av bøkene i August-trilogien, til Hamsun, på den her tida, og det er bøker som får en til å føle seg rotløs og til å få hjemlengsel, har jeg lest i et intervju, med en utenlandsk Hamsun-fan, i Aftenposten en gang, seinere på 90-tallet, (mener jeg å huske)).

Så jeg kunne nok antagelig bare ha sendt et brev, til Lånekassa, om at jeg måtte få utsettelse.

Men jeg var litt stolt også kanskje over å ha klart meg gjennom vinteren, i Geværkompaniet, og siden jeg hadde fått mange ferdighetsmerker, til å ha på permuniformen min, (som også hadde et birkebeinermerke, på skulderen).

Så jeg ringte faren min da, og spurte han, om jeg kunne få låne penger, til å betale den her regninga da.

Så en lørdag, (må det vel ha vært), våren 1993.

Så tok jeg tog til Drammen og buss videre til Bergeråsen, i permuniform, (for da betalte man bare 10 prosent, av vanlig billettpris, på toget, da).

Og så gikk jeg fra bussholdeplassen, ved Gamlehjemmet, og ned til 'Haldis-huset', nesten nederst i Havnehagen der.

Jeg gikk i perm-uniform, men jeg gadd ikke å ta på meg bereten, husker jeg.

Siden jeg følte meg så hjemme, på Bergeråsen, da.

Og også siden det ikke var noe politi der, (nærmeste lensmann holdt til i Svelvik, en snau mil lenger nord), og langt mindre noe militærpoliti.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker at jeg satt ganske stivt, i permuniformen min, i stua til Haldis der, og prata med faren min og Haldis, som også satt i stua der da.

De lånte meg noen tusenlapper, til å betale studielån-regninga med da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Haldis fortalte meg også det, at Christell hadde blitt så vanskelig å ha med å gjøre, i det siste, så hu lurte på om jeg ville 'ha' henne, da.

Jeg fikk jo helt sjokk, og tenkte vel noe sånt, som at vi var vel i Norge og ikke i et land i den tredje verden.

Så Christell bestemte vel selv, hvilken mann hun ville ha, (tenkte jeg da).

Og jeg var ikke sikker på om Haldis tulla, eller ikke, heller, (skal jeg være ærlig).

For så godt kjente jeg ikke Haldis.

Og dessuten, så bodde jeg jo på Ungbo, og var i Geværkompaniet, og Christell ville vel ikke vært fornøyd med å bo på Ungbo, hvis jeg skulle tippe, heller.

Så jeg ble bare sittende der helt stum, og svarte ikke, når Haldis spurte om jeg ville ha Christell, da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt en god del mer som hendte, dette året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 42: Mer fra Terningmoen

På Terningmoen, så var det også noen kurs, som vi soldatene kunne følge, på fritiden.

Blant annet så tilbydde de ex-phil-kurs der.

(For de som ville begynne på universitetet da).

Nå hadde jo jeg studert to år på NHI, før jeg avtjente førstegangstjenesten.

Og jeg hadde jo også lest til ex-phil, som privatist, ved UIO, våren 1991, (altså et par år før det her da).

Så da jeg hørte at jeg kunne ta ex-phil, også i militæret, så ble jeg med på det da.

Mest for å få litt avveksling, fra tjenesten, som geværmann, som jeg syntes at var ensformig og slitsom, og jeg var også ganske selvstendig, så jeg trivdes bedre, i et klasserom, enn med masse befal rundt meg, hele tida, da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg er ikke hundre prosent sikker, på hvem det var, som arrangerte dette ex-phil-kurset, (som var i skolebygningen, på Terningmoen).

Jeg har skrevet at det var Høgskolen i Hedmark, på CV-en min.

Men det kan for alt jeg vet også ha vært UIO, eller noen andre.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Hu som foreleste, på det ex-phil-kurset, det var ei eldre dame, som jeg ikke syntes, at var så flink, til å forklare.

Jeg skjønnte ihvertfall ikke noe, av hule-lignelsen, til Platon, som hu prøvde å forklare oss om da.

Så etter dette, så mista jeg litt av interessen, for dette kurset, da.

Spesielt siden jeg jo egentlig var ferdig å studere og.

Så dette kurset, det var bare noe begynte på, for å få litt avveksling liksom, fra militæret da.

(Så dette var bare et kurs jeg begynte på, men ikke fullførte da.

Det var ikke sånn at jeg prøvde meg på å ta noen ex-phil-eksamen igjen, våren 1993.

Så langt kom jeg ikke.

Jeg var vel bare med på en forelesning, (eller noe), etter at jeg falt av litt, når vi kom til det her med hulelignelsen til Platon, da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var også et slag bibliotek, eller noe, i en brakke, ikke så langt fra kantina vel, på Terningmoen.

Og der stod det noen PC-er, som man kunne få bruke.

Så en gang, våren 1993, så fikk jeg låne en av de PC-ene, og jeg skrev så et brev, til OBS Triaden, (og butikksjef John Ellingsen der), hvor jeg spurte om jeg kunne få en attest, for den tiden jeg hadde jobbet, på Matland og OBS Triaden, da.

Men det jeg fikk i posten, det var bare et skjema, hvor det stod hvor mange timer jeg hadde jobba, osv.

Men så arrangerte militæret et jobbsøker-kurs, som jeg var med på, en av de siste ukene, av førstegangstjenesten.

Og der, så fikk jeg lov til å skrive et nytt brev, til OBS Triaden, (og John Ellingsen da), sånn som jeg husker det, ihvertfall.

Men jeg fikk fortsatt ikke noe 'ordentlig' attest liksom, fra OBS Triaden da.

Jeg fikk bare et sånt skjema, og ikke noe lignende av den bra attesten, som jeg hadde fått, av redaktør Knut Lønø, i Norsk Hagetidend, et par-tre år før det her da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Den skolebygningen, den var vi også noen ganger i, når vi fikk undervisning om russiske fly, og sånt, fra militæret.

Og jeg husker at troppsass. Øverland, han satt og delte ut koffeinpiller, like ved der jeg satt, under noe undervisning der, en gang da.

For det var lett å sovne, når man hadde sånn her undervisning, etter en lang dag utendørs kanskje, med mye fysisk trening osv., ofte da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Eller så kan jeg jo ta med om det.

At i 1992/93, da jeg var i militæret.

Så var jo dette like etter at muren hadde falt og Sovjetunionen hadde gått i oppløsning.

Så det var ikke så veldig lett å motivere seg for, å åle seg rundt i gjørma, i et år, på den her tida.

Hvor det ikke virka som at det var så veldig høy fare, for at det skulle bli krig, akkurat.

Dette var jo like etter at det hadde blitt fred.

Terrorbalansen hadde jo ligget som noe forferdelig, (må man vel si), over livet mitt, helt fra jeg første gang hadde hørt om atombomber.

Så når muren falt og Warszawa-pakten gikk ned.

Så var jo dette som noe veldig bra, husker jeg, at jeg syntes.

For da forsvant jo dette som hadde hengt over folk, i Norge, under hele mitt liv, (må man vel si).

Nemlig at det når som helst, kunne bli en atomkrig, som kunne ødelegge hele verden, (og ihvertfall Europa, som lå midt mellom USA og Sovjet, da).

Så jeg syntes ikke at det var lett, å motivere meg, for å være i militæret, på den her tida, da.

Det var sånn at man måtte ta seg skikkelig sammen, for å klare å komme seg igjennom det, syntes jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var også mye mer som hendte, dette året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 43: Enda mer fra Terningmoen

Jeg var jo vant til å runke hver dag, da jeg bodde i Leirfaret 4B, på Bergeråsen og seinere i Oslo.

Men på Terningmoen, så var ikke det så lett.

Når man bodde på åttemanns-rom, osv.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men Randen, (på lag 1), han hadde jo sagt til meg det, at det lukta sæd, på doen, på brakka, der.

Så da tenkte jeg det, en gang, (husker jeg), at kanskje det var lov å runke der, da.

Så da prøvde jeg det en gang, (husker jeg).

Men da kom troppsass. Øverland, og noen andre inn der, mens jeg var på do, og prøvde å runke, husker jeg.

Og jeg husker at Øverland kommenterte hvem det var, som hadde en så stor bærepose, (en bærepose jeg hadde fra Top Secret), som var så full av hårgele, osv., da.

For jeg kjøpte liksom alt mulig sånt da, som hårgele og Clerasil og sånn da, og skulle liksom være ordentlig da.

Så da funka det dårlig, husker jeg, å prøve å runke på doen der.

Det ble bare som noe stress, husker jeg.

Så da ble det ble til at jeg runka, når jeg kom hjem til Oslo igjen, i helgene da.

Selv om det gikk historier der, om en soldat, som runka, i senga si, hver kveld.

Selv om det lå folk, (og hørte på), i senga under.

Og han soldaten, han hadde visstnok sagt det, at han bare måtte runke, (eller noe), da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var også sånn, om morgenene, på lagsrommet vårt.

At spesielt Paulsen, (men også Bricen vel, og flere andre), gikk rundt der, med 'mårrabrød', i bokser-shorts sin.

Jeg var på en måte en annen generasjon, enn de som jeg var på lag med.

For jeg brukte underbukse, og ikke bokser-shorts, (husker jeg).

Og jeg digga ikke techno-musikk, så mye, som for eksempel Sundheim, fra Valdres, gjorde da.

Så det å gå rundt med ståpikk, i underbuksa, det var noe som bød meg litt imot, må jeg innrømme.

Så jeg pleide å sitte på sengekanten, med dyna over meg, til morrabrødet mitt hadde gått ned da, om morgenene, (husker jeg).

I motsetning til de fleste andre på laget vårt der, (som ofte var et par år yngre enn meg da), som fløy rundt på hele brakka der, med 'telt', (som hu tyske Dorthe Gensow, som jeg bodde på studentleilighet sammen med, seinere, da jeg studerte ved University of Sunderland, i 2003/04,

kalte det, på engelsk).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da jeg begynte på lag 2 igjen, etter juleferien, på begynnelsen av 1993.

Så erstattet jeg jo Grønning, fra Sarpsborg, som geværmann 1.

Og han hadde sengeplass, over lagfører Bricen.

Men jeg, jeg var mest glad i å ha underkøye.

Så noe av det første jeg gjorde, da jeg ble med på lag 2 igjen, det var at jeg spurte om det var noen, som ville bytte sengeplass med meg.

Og da ville Paulsen det, (husker jeg), som var geværmann 2 vel.

Så da fikk jeg underkøye-plass likevel.

(Og jeg fikk vel da den samme sengeplassen, som jeg hadde hatt, den forrige gangen, som jeg var på lag 2.

Altså før jeg var på reservelaget).

Men jeg skjønnte etterhvert hvorfor Paulsen gikk med på å bytte sengeplass med meg, (tror jeg).

For seint hver søndag, (etter at jeg hadde kommet dit med toget fra Oslo), så kom svære Sundheim, (med bil tror jeg), fra Valdres da, og han bråkte jo så det rista i hele køyesenga, når han skulle opp i overkøya si, med sine 120-130 kilo, (eller hva det kan ha vært).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og Paulsen, (fra Kløfta), han sa også det en gang, husker jeg.

At han hadde tatt Grønning i å runke, i senga si, på rommet, før han ble overført til HV, da.

Så kanskje det var derfor at Grønning ville over til HV, siden han hadde blitt driti ut av Paulsen.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så sånn var det.

Sundheim, han var så glad i sånn techno-aktig pop-musikk.

Og en gang, på rommet, på Terningmoen.

Så hadde han lagd sin egen versjon, av en sang som ble mye spilt, på radio, på den her tiden, nemlig Ace of Base, med 'All that she wants'.

Og Sundheim sang sånn her:

'All that Skjellum wants is another brain'.

Og den sangen, den hadde jeg også faktisk hørt, på radio, på rommet mitt, på Ungbo, på Elingsrudåsen, helgen før det her da.

Så da fant vel jeg på noe tull jeg og, tror jeg.

(Hvis jeg husker det riktig).

Og det var 'it's gone tomorrow'.

(Noe sånt).

Så Sundheim og jeg vi dreit ut Skjellum litt da.

(Mest for morro skyld vel).

Med en egen versjon av den Ace of Base-sangen da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som hendte, dette året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 44: Utenlandske offiserer på Terningmoen

Det hendte ganske ofte, at det dukka opp utenlandske offiserer, på Terningmoen.

(Spesielt om vinteren vel).

Dette ville da være NATO-offiserer da, som var på noe slags vinter-kurs, i Norge, eller noe.

Jeg husker at en gang, så var en del sånne NATO-offiserer med troppen vår ut, i troppens stillingsområde, (eller hvor det var igjen), på Terningmoen.

En amerikansk offiser spurte vårt troppsbefal, (husker jeg), om han kunne få lov til å inspisere oss fra tropp 1, som var der.

Han spurte Bekklund, (fra lag 1), om 'what's the spirit of the bayonet?'

Men da skjønnte ikke Bekklund, (eller noen av oss andre heller vel), noe.

Men amerikaneren forklarte Bekklund at da var det meninga at han skulle skrike 'to kill!', samtidig mens at han lot som at han drepte noen med bajonetten på AG-en da.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En tysk offiser, som var der, han forklarte amerikaneren, at de hadde slutta, med å bruke sånne bajonetter, i Tyskland nå.

(Dette var vel våren 1993, vil jeg tippe på.

Ihvertfall så var jeg der fra juli 1992 til juni 1993).

Og da svarte han amerikanske offiseren, at 'but you guys used to have the longest, meanest f*ckers in the World'.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og så kom han amerikanske offiseren bort til meg, og så på GRU-en, (grunnutrustningen min), og kommenterte om, at vi hadde fire magasiner, i GRU-en da, og lurte på om vi hadde åtti skudd.

Men dette var en drill, som vi hadde, i infanteriet, om at hver soldat kunne ha hundre skudd, for det satt også et magasin i AG-en.

Så da svarte jeg, som på den norske drillen, at vi kunne ha 'one hundred' skudd.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og da lurer jeg på om han amerikanske offiseren, ble litt sur på meg.

For jeg mener seinere, at jeg observerte han, snakkende om meg på engelsk, med assistenten sin, utafør brakkene våre, på Terningmoen.

En gang jeg skulle i messa og spise middag, eller noe.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Ragnhildsløkken, fra Elverum, (var det vel), han dreiv også å vitsa, om den her drillen, om at soldatene kunne ha hundre skudd, på oppstillingsplass en gang, (mener jeg å huske).

For da befalet sa at soldatene kunne ha hundre skudd.

Så sa Ragnhildsløkken at det var egentlig hundre og en skudd.

For man kunne også ha et skudd i kammerset, på AG-en, sa han.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, så var det en stor samling, av generaler osv., fra forskjellige NATO-land, på Terningmoen.

Og to-tre andre soldater og jeg, vi hadde fått i oppdrag å vise hvordan vi brukte gassmasker, (eller noe), foran alle disse her generalene da.

Men nå var jo min tippoldefar, (Anders Gjedde Nyholm), han var jo dansk general, (og sjef for generalkommandoen, (noe som vel er noe lignende av Forsvarssjef, i våre dager)), der nede.

Så jeg syntes kanskje, at jeg burde tulle litt da, med de her generalene.

Så jeg venta litt lenge, før jeg gjorde det jeg egentlig skulle gjøre der da.

(Som jeg ikke husker nøyaktig hva var nå).

Sånn at jeg fikk kjeft av lagfører Warming, på lag 1, (var det vel), fordi at jeg hadde tulla da.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Lagfører Warming, han ble også valgt ut, til å stå foran de her NATO-generalene, som en slags 'praktutgave', av den norske soldat, på en økt, eller to, i skolebygningen der da.

Siden at Warming var både høy og kraftig og vel også så barsk ut i ansiktet da.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da vi gikk tre-mila på ski, (noen måneder før alle de generalene dukka opp på Terningmoen vel).

Så gikk vi i konkurranse med noen soldater fra Royal Marines, (fra England), husker jeg.

Og de var ikke så teknisk gode på ski, mange av dem.

Så jeg klarte å gå forbi noen av dem, (sånn som jeg husker det), siden jeg hadde gått en del på ski, som guttunge da.

(Selv om jeg var tynn og kanskje ble regna som den i troppen som var dårligst på ski da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt en god del som hendte, dette året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

PS.

En gang, så hadde vi i tropp 1 også en gjennomføring, hvor vi brukte Miles, i troppens stillingsområde, på Terningmoen.

Og da gikk det noen amerikanske Miles-stridsdommere rundt, og skøyt blant annet meg da, (husker jeg).

For laserstrålene, på Miles-systemet, de trenger ikke igjennom busker og lignende, som kuler ville ha gjort.

Så Miles blir ikke hundre prosent realistisk da.

Men vi var ikke vant til det, at det fløy amerikanere rundt oss, med sånne 'stridsdommer-pistoler', og liksom 'henrettet' oss da, mens vi drev på med Miles.

For vi hadde øvd ganske mye med Miles, og dette var mot slutten av førstegangstjeneste-året vel.

Så jeg bare ropte 'why?', husker jeg, til de amerikanske Miles-eksperter da, når de plutselig skøyt meg, (etter å ha prata sammen, mens dem gikk rundt oss, mens vi lå på bakken, under et angrep da).

For jeg syntes at det var litt artig, å trene med Miles, for det var ganske realistisk da.

Så det ble jeg nesten litt engasjert, (og våknet kanskje litt mer opp).

For man kunne liksom 'dø', som i krig da, og da begynte en boks på grunnutrustningen å pipe, og man kunne ikke da skyte mer, for man måtte da ta ut en nøkkel, som var på AG3-en, for å få den her pipingen til å slutte da.

Og da, så virka ikke 'laser-stråle-senderen', på geværet lenger.

Så da var man liksom død da.

Og det var litt kjedelig, (syntes jeg), så da ble jeg litt skuffa, når jeg plutselig bare ble 'henrettet' av disse amerikanske 'Miles-stridsdommerne' da.

For når man øvde med Miles, så fikk man ofte noen små 'advarsel-pip', før man liksom døde da.

Og da gjaldt det å dukke, sånn at man ikke ble truffet av en fulltreffer da.

Men når jeg ble skutt av de her stridsdommerne, så fikk jeg ikke engang noen advarsel liksom.

Så da ble det liksom litt nedtur da, så da klagde jeg litt, (veldig spontant), til de her amerikanerne, (som fulgte oss under angrepet), på engelsk da.

Men da svarte de ikke noe.

Så det er mulig at de ble sure på meg, eller noe, da.

Hva vet jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kapittel 45: Mer fra Terningmoen

På lag 2, som jeg var på, den siste delen av rekrutt-tida og så igjen etter cirka tre måneder på reservelaget.

Der var det en soldat, som het Skjellum, fra Vågå.

Og jeg var jo vant til å tulle hele tida, etter å ha hatt Øystein Andersen og Glenn Hesler, som kamerater, i årene før jeg måtte i militæret da.

Så jeg tulla jo med alt og alle, (ihvertfall til en viss grad vel).

(Jeg var jo litt oppmerksom på Skjellum og, siden noen i en annen tropp, hadde sagt at han hadde rappa veska til ei gammel dame en gang).

Men når jeg tulla litt med måten som Skjellum, fra Vågå, prata på, da.

Og kanskje herma litt etter han, (eller noe), da.

(Selv om jeg ikke husker nøyaktig hva som ble sagt).

Så sa Skjellum det, (husker jeg), flere ganger, (til meg), at 'eg likar ikkje at du gjer narr av dialekta mi'.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Enda det var jo sånn, at Skjellum kødda med meg og.

I begynnelsen, da jeg kom tilbake til lag 2, igjen, etter nyttår.

(Den samme uka, som lagfører Bricen kasta en skistav, i hue på meg).

Så løp både Skjellum og Sundheim etter meg, (mener jeg å huske), samtidig, oppe ved skytebanene der, på Terningmoen.

I snøen der, hvor vi holdt på med å sette opp telt, eller noe sånt, kanskje.

Så det var jo såvidt at jeg klarte å komme meg unna, husker jeg.

Og man må vel si det, at lagfører Bricen også var med på det her, siden han, på den samme plassen, kasta en skistav, (med den butte enden først), i hue på meg, den samme dagen, (eller om det var dagen etter), at Skjellum og Sundheim, hadde gått/løpt etter meg, (som hadde vært borte fra lag 2, i noen måneder), der.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så Skjellum kunne tulle han og, (må man vel si, når han løp etter meg, på den måten).

Men ble han liksom veldig alvorlig da, når det var noe med dialekta hans, (fant jeg ut da).

Og jeg var ikke vant til at folk ble så alvorlige liksom.

Så da visste jeg ikke helt hva jeg skulle svare, må jeg innrømme.

For jeg var vel mer vant med folk som ikke var så direkte og som kanskje var mer 'laid-back' muligens da.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men da slutta jeg vel ihvertfall å tulle med dialekta, til Skjellum, (sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Jeg visste ikke at han tok sånt så nøye, da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Skjellum, han var MG-ener forresten, noe som betydde at han måtte bære rundt på et maskingevær, som tyskerne la igjen etter seg, etter andre verdenskrig, og som veide 8-10 kilo vel.

MG-toer, det var vel Nybø, (fra Lier).

Hans jobb var da å mate MG-en, med bånd, av enten vanlige skudd eller 'rødfis', da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Nybø, han ble med Løvenskiold og dem, på skiferie, i påskepermen, til et dalføre, (eller noe), hvor Blekastad, (på kanonlaget vel), bodde.

Før de dro, (var det vel), så fortalte Løvenskiold til meg, (nokså utenom 'sammenhengen' vel), at folka som bodde der hvor Blekastad var fra, de bare gjorde jobben sin, og sa nesten ikke noe.

Og Løvenskiold og Nybø og dem, de fikk hjelp av noen i slekta til Blekastad vel, til å få forsyninger osv., kjørt med snøscooter vel, fram til der hvor de skulle gå på ski da.

(Hvis jeg skjønnte det Løvenskiold og dem prata om riktig da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter påskeferien, så kom Nybø tilbake med brekt bein.

Han måtte da ha fri, fra førstegangstjenesten, fram til høsten.

Og så måtte han inn igjen og avtjene de siste cirka tre månedene av tjenesten sin da.

Jeg syntes at dette hørtes dumt ut.

For Nybø fikk jo da ødelagt skoleåret 1993/94.

Og jeg sa det til Nybø, at han burde klage på det, sånn at han ikke fikk ødelagt et helt studieår, på grunn av noen få måneders militærtjeneste.

Men da mente Nybø at det var greit da, at han dro tilbake igjen, etter sommerferien.

Så han ville ikke høre på meg da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Nestlagfører Frydenlund, han var sjelden på lagsrommet, til lag 2.

Men han var fast medlem, (må man vel si), i 'Monopol-gjengen', som pleide å sitte på stabsrommet, og spille monopol ofte da, om kveldene.

De som var 'hovedmedlemmer', i den gjengen, det var vel Øverland og Løvenskiold, (sånn som jeg skjønte det, ihvertfall).

Og jeg mener også at nestlagfører Frydenlynd vel var med på den påskeferien, til Løvenskiold og Co., oppi Gulbrandsdalen der, (eller hvor det var, som Blekastad var fra igjen).

Så sånn var vel det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som hendte, dette året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, iløpet av de neste dagene.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 46: Enda mer fra Terningmoen

En gang, en av de siste månedene, så skulle troppen vår ut i en hinderløype, på Terningmoen.

Det ble sagt at det var viktig, at vi tok med vindvotter.

Så jeg tok med det da.

Det ble sagt at en soldat hadde fått slitt bort kjøttet, på hånda si, inn til beinet, siden han ikke hadde hatt vindvotter, i hinderløypa da.

Så sann var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var vel egentlig 'Kalesj-Bjørn', som var troppsjefen vår, på den her tida.

Men det var vår tidligere troppsjef, (som nettopp hadde blitt forfremmet til adm. off.), løytnant Frøshaug, som gjennomførte denne øvelsen da.

Så sann var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg lurer på om det også var på denne økta, at Frøshaug skulle teste oss, i om vi klarte primusen.

Så jeg fylte opp noe parafin i primusen, for å vise at jeg klarte å få fyr på den.

(Noe vel alle klarte, tror jeg).

Men Frøshaug nevnte at et kontrollpunkt, var at man skulle fylle primusen helt full.

Det hadde ikke jeg gjort.

Men Frøshaug la ikke merke til det, og ga meg full score da.

(Eller om han lot som at han ikke la merke til det).

Hvem vet.

Jeg tenkte jo bare sann, at øvelsen gikk på at jeg skulle vise at jeg klarte å fyre opp primusen.

Det var jo ikke sann at vi var i felt liksom.

Og noen ganger i felt, så er det jo dårlig lys.

Så da er det kanskje bedre å fylle primusen halvfull, enn helt full, siden man helst ikke vil at parafinen skal renne over, (for å si det sånn).

Men dette gadd jeg ikke å begynne å diskutere med løytnant Frøshaug om.

Så jeg bare jatta med da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og så skulle vi opp et klatrestativ da.

Som jeg hadde vært oppe i noe lignende av før, tror jeg.

I militæret vel.

Og jeg har også vært og klatra på Tyreli-kollektivet, i en klatrevegg der, på Tøyen, noe som Magne Winnem dro meg med på, en gang.

Men det var kanskje seinere på 90-tallet.

Uansett, så var jeg ikke noe redd for den klatreveggen da.

Og klatra greit opp den.

Og så kom svære Sundheim, etter meg.

Og han sleit, så jeg måtte ta tak i stridssekken hans, husker jeg, og liksom prøve å hjelpe til med å lempe han over toppen av klatrestativet, og opp i sikkerhet, på toppen av stativet der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men når vi skulle ned igjen, fra det her kanskje fem-ti meter høye stativet, så fikk jeg meg et lite sjokk, (må jeg si).

For når vi skulle ned, så måtte vi fire oss i noen tau.

Og det hadde ikke jeg vært med på før.

Så jeg kom meg ned, ved å bremse med sålene, på feltstøvlene, på hver sin side av tauet.

Og ved å bremse ved at jeg også holdt vindvottene rundt tauet da, (sånn at det nesten føltes som at det brant inni hendene mine da, husker jeg).

Og når det var en drøy meter igjen kanskje, så bare hoppa jeg ned, den siste biten da.

Så jeg kom ned på et vis, men det var bare flaks, må jeg si, ettersom jeg ikke hadde lært å rappellere da, (heter det vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En ting som var litt flaut, i Geværkompaniet.

Det var at jeg overhørte noen på kanonlaget, (eller noe), som sa at jeg ligna på løytnant Frøshaug, på avstand, når jeg gikk med feltlue.

Så kanskje jeg er i slekt med løytnant Frøshaug langt uti slekta.

Hvem vet.

Bare noe jeg tenkte på.

Så sånn er kanskje det.

Men men.

Troppsass. Øverland, han sa en gang til meg, at jeg 'var som han', (eller noe), for begge vi, vi hadde alltid penger.

Men jeg hadde jo jobba mye, på OBS Triaden, i ukene og månedene før jeg skulle inn til førstegangstjenesten.

Og jeg jobba også på Rimi, annenhver lørdag, det siste halve året, som jeg var i militæret da.

Så det var vel ikke sånn at jeg noen gang gikk tom for røyk, for eksempel, mens jeg var i militæret.

Det hendte nok ikke ofte, isåfall.

Men jeg var veldig avhengig av røyk, mens jeg var i militæret, husker jeg.

Og vel også av Coca-Cola, (selv om min avhengighet av røyk, på den her tiden, nok var større, enn min avhengighet, av Cola-Cola/koffein da).

Men hvorfor Øverland gikk bort, (sånn som jeg husker det, ihvertfall), og sa det her til meg, det veit jeg ikke.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Øverland, han var jo troppsass.

Og hvis man trengte ting som skokrem eller buksestrikker, (som vel var vanlige syltestrikker, som man brukte, nederst på buksa, til permuniformen, siden den ikke skulle gå over eller nedi feltstøvlene, men liksom slutte over de da).

Så var jo jeg, som hadde jobba på Matland/OBS Triaden, vant til at det, at det var noe som het service-innstilling.

(Jeg ble for eksempel kjefta skikkelig på, av en kunde der, en gang, som hadde jobba på cruise-skip, og som mente at jeg ikke var nok 'på tå hev', (heter det vel), for kundene, der da.

Selv om jeg prøvde å huske det, som vi hadde lært, på handel og kontor, nemlig at kunden alltid har rett, da jeg jobba der).

Så da tenkte jeg at det ble sånn, at Øverland liksom skulle tjene oss soldatene da.

På samme måte som jeg tjente kundene, da jeg jobba, på OBS Triaden.

Men så ikke.

Hvis jeg spurte Øverland om jeg kunne få skokrem, eller hva det nå kunne være, som jeg mangla.

Så ville han ofte ikke svare noe særlig presist vel.

Så en gang, så overhørte løytnant Frøshaug det, at jeg spurte Øverland om noe utstyr som var forbruk da.

Og da kjefta vel løytnant Frøshaug litt, på Øverland, (mener jeg å huske), siden han ikke reagerte nesten da, når jeg spurte han, om jeg ikke kunne få en ny boks skokrem, eller hva det kunne være, som jeg mangla da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, like etter at jeg var ferdig, i Geværkompaniet.

Så traff jeg tilfeldigvis Øverland, og ei tynn dame, (i slutten av tenårene vel), som han gikk sammen med, i Karl Johan, like ved Stortinget der, forresten.

Da sa jeg bare hei, og nesten 'tjo hei', vel.

Siden vi nettopp hadde dimma, fra Geværkompaniet, da.

Men etter det, så har jeg ikke sett noe mer til han.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Berget, (på lag 3), han lærte meg litt orientering, en gang, under rekrutten, (var det vel), husker jeg.

Og fortalte meg at det og det tegnet på kartet betydde stein eller tue eller grop eller noe da.

Og da skjønte jeg litt mer av det, husker jeg.

Så da ble litt mer artig, med orientering.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det ble også sagt der, (ofte av Skjellum vel, mener jeg å huske), at nå skulle vi gjøre noe 'jalla-greier'.

Og da var vel det troppsbealet da, som visstnok fant på noe 'jalla' da, ble det sagt, av noen av medsoldatene mine der da, (husker jeg).

Men det uttrykket jalla, det var nytt for meg.

Men det var visst noe sånt som dem dreiv med nede i araber-landa, (eller noe), mener jeg at Skjellum og Sundheim prøvde å forklare meg, da.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mer som hendte, dette året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å skrive mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 47: Mer fra Geværkompaniet

En gang, mens jeg avtjente førstegangstjenesten, i Geværkompaniet.

Så skjedde det en merkelig hendelse.

Et sluttstykkehode, til en AG3, hadde forsvunnet.

Og sluttstykkehodet, det regnes som 'hoveddelen', på våpenet.

Man kan bytte mange deler, på AG3-en, men sluttstykkehodet er liksom 'hoved-delen', da.

Hvis den blir borte, så er våpenet også borte liksom.

(Hvis jeg ikke har misforstått da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det ble fullt 'rabalder', og ingen fikk lov til å ta helgeperm, før dette sluttstykkehodet ble funnet da.

Og alle fikk sine skap gjennom søkt.

Jeg husker at jeg syntes at dette var pinlig.

Vanligvis, så var jeg ikke flau, over å gå rundt med den store, rosa bagen, som Magne Winnem hadde lånt meg, før jeg skulle i militæret.

Men når troppsjef Frøshaug, som liksom var en barsking da, skulle begynne å grave nedi bagen min, så ble jeg litt flau, husker jeg, (siden denne bagen var rosa da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Frøshaug fant en bærepose fra militær-butikken Top Secret, ved Youngstorget, i Oslo, oppi bagen min da.

Og da han så oppi der, så utbrøt han 'varmeposer, Ribsskog'.

Og dette var jo da fordi at jeg var sånn at jeg ofte frøys litt, i militæret, siden det ofte var ganske kaldt, i Elverum og på de stedene vi pleide å dra på øvelse, da.

Og det var en eller annen medsoldat som hadde tipset meg om det her, på begynnelsen av førstegangstjeneste-året, om at det gikk an å kjøpe sånne varmeposer da.

(Som var noen plastposer med noe kjemisk pulver i, som ble varmt da, (i noen timer), hvis man ristet på posen).

Så før jeg dro i militæret, så hadde jeg ikke hørt om hverken den butikken Top Secret, (ihvertfall så hadde jeg aldri kjøpt noe der), eller varmeposer.

Men jeg frøys så mye i militæret, så derfor pleide jeg å dra en del ganger til Top Secret, for å kjøpe varmeposer da, som vel kostet ti kroner stykket, tror jeg.

Og da, så kjøpte jeg vel gjerne ti sånne varmeposer av gangen, tror jeg.

Og gikk kanskje med en sånn varmepose i en av lommene på feltjakka da, (hvis jeg husker det riktig), ihvertfall på øvelsene.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Til slutt så hadde visst det sluttstykkehodet dukket opp, midt ute på kompaniets oppstillingsplass, (ble det sagt, ihvertfall).

Og vi fikk endelig lov til å ta helgeperm da.

(Hvis jeg husker det riktig, ihvertfall).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En ting jeg ikke likte, som vanlig menig.

Det var at troppsbealet liksom pirka på en, hele tida.

'Armsving, Ribsskog', klagde de ofte, når vi dreiv med slutta orden, (som det ble kalt).

Og hvis man måtte inn på troppens kontor, for å melde fra om noe.

Så hendte det at man ble vist ut på gangen, (av en eller annen grunn), og så måtte man melde seg på nytt da, kanskje med høyere stemme, (eller noe).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men i en prestens time, en gang, så tok jeg igjen litt, (husker jeg).

For der, så skjønnte jeg det, at jeg kunne si min mening da.

Uten å bli beordra til å holde kjeft, (eller noe), av troppsbealet da.

Så jeg begynte jo å diskutere høyt med leirpresten da, om det og det andre, i bibelen, da.

Mens troppsbefalet bare måtte stå der og høre på da.

Så da fikk jeg liksom hevda meg litt, (og prata litt høyt), jeg og da.

Etter å for det meste ha blitt, (mer eller mindre), kua der, (må man vel si).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

I militæret, så skulle man forresten prate 'militært' og, lærte vi, under rekrutten der vel.

Det var vel sersjant Johansen, (mener jeg å huske ihvertfall), som fortalte oss det, at i militæret, så var det ikke lov å si 'beskjed', for bæsje, det gjorde man på do.

(Noe sånt).

Neida, vi skulle istedet si 'melding'.

Og sånn var det vel med noen andre, 'vanlige' ord og, tror jeg.

Som vi ikke fikk lov til å bruke da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Sersjant Johansen, han kunne liksom 'ta av' noen ganger og, må man vel si.

Jeg husker en gang, som jeg meldte av badet, på brakka, på Terningmoen.

Og da, så gikk sersjant Johansen inn på en av doene, og tok en finger på doskåla og liksom smakte på fingeren sin da.

'Det er piss!', sa sersjant Johansen så.

(Også spytta han vel).

Men dette var nok bare noe tull, hele greia, vil jeg si.

For jeg hadde vel vaska doen normalt, (sånn som jeg husker det, ihvertfall).

(Og tørka av med noe dopapir, som vi vel pleide å gjøre da).

Så sjansen for at det skulle være noe piss der, på den doen, den var nok minimal, vil jeg si.

Og jeg mener å huske, at jeg sa det til de andre soldatene, på brakka, at det så ut som at sersjant Johansen bytta finger, før han tok den her 'smake-fingeren' sin, i munnen da.

Sånn at han nok bare 'kødda' da, vil jeg si.

(Av en eller annen grunn).

Så jeg så bare på det her som noe morsomt da, fra sersjant Johansen.

(At han ville lage litt 'show' liksom).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var også en vandrehistorie, som gikk rundt, med et lignende tema.

En soldat, som ville dimme, han hadde lagt sjokoladepudding, oppi doen.

Også hadde et befal, (eller hva det var), spurt han hva det var.

'Det er bæsj', hadde soldaten svart, også hadde han tatt sjokoladepudding på fingeren, og smakt på det da.

Også hadde han fått dimme da.

Var det vel Pettersen, fra Fredrikstad, som fortalte.

Så det var vel på grunn av den vitsen, at jeg bare lo av sersjant Johansen, når han gjorde noe lignende, da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt en god del mer som hendte, dette året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 48: Enda mer fra Geværkompaniet

En av de siste dagene, i Geværkompaniet, så skulle vi gjennom noen store prøvelser, (husker jeg).

Først, så skulle vi kaste en ekte håndgranat.

Jeg hadde jo slitt, når jeg skulle ta idrettsmerket, på barneskolen.

(Som jeg skrev om, i Min Bok).

Og ikke klart kravet i kasting, da.

Så jeg var litt nysgjerrig, og lurte på hvor mange meter, som vi skulle kaste, den her håndgranaten da.

Og da var det en eller annen medsoldat, som svarte et tullesvar da.

For når det ble min tur til å kaste.

Så fant jeg jo ut det, at vi bare skulle kaste den her håndgranaten, et par meter da, (eller noe), over en mur.

Og det var også mange blindgjengere, blant disse håndgranatene, så det ble mye venting og surmuling, må man vel si, under den her økten da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter det her med håndgranaten, så skulle vi på en enda større prøvelse, (må man vel si).

Og det var at vi skulle sitte på tå, nede i en grøft, som gikk i en sirkel, mens det ble sprengt dynamitt, i midten av sirkelen da.

Det ble foretatt flere sprengninger.

Og mengden med dynamitt, den ble større og større, for hver sprengning da.

Så man kjente det skikkelig i kroppen.

Og det var derfor, at man måtte sitte på tå, når sprengningen gikk av, for ellers så ville man føle sprengningen mer da, (het det seg, ihvertfall).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Plutselig, når den siste sprengningen skulle gå av.

Så kom det istedet en kar, med tåregass, som han spraya i trynet på oss soldatene, som satt i den grøfta da.

Og da var jeg ikke sikker på hva jeg skulle gjøre.

Så jeg herma etter mange av de andre soldatene, som bare løp opp av den grøfta da.

Jeg skjønnte at vi ble tulla med, og at det ikke ville bli sprengt noen sprengning da.

Siden befalet begynte med det her tåregass-greiene.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da jeg kom opp av grøfta, så så jeg det, at for eksempel Skjellum og Sundheim, de tok bare kaldt på seg gassmaska, som om de hadde vært med på noe lignende før, omtrent.

Men det tenkte ikke jeg på, engang.

For vi var jo vant til å være i gassbua, (for å teste hvor godt vi tålte tåregass, (eller CS-gass, som det ble kalt), vel), og der måtte vi jo ta av oss maska.

Så jeg tenkte av en eller annen grunn ikke på det å ta på meg gassmaska, som en mulighet, engang.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men da jeg så at Skjellum og Sundheim, (og en del andre soldater), ikke løp opp av grøfta, (men rolig tok på seg gassmaska istedet).

Så skjønnte jeg det, at jeg antagelig gjorde noe feil da.

Og jeg syntes også at vi ble fælt kødda med, av befalet, (for å si det sånn), på den her øvelsen.

Så jeg gikk bort til ved der troppsbealet vårt stod, for å prøve å skjønne noe mer, av hva som foregikk, da.

Og der hørte jeg at troppsjef 'Kalesj-Bjørn', (som jeg ikke husker hva egentlig het), og sersjant Dybvig, prata sammen.

'Hva med Ribsskog', (eller noe), sa Kalesj-Bjørn.

'Ja, han har minus på psykisk han', (eller noe), svarte Dybvig.

(Noe som jeg vel også hadde sett på et legekort, eller noe, tror jeg, en gang som vi fikk en sprøyte, eller noe, kanskje.

Og som jeg lurer på om kan ha vært på grunn, av at jeg skrev på skjemaet, som vi skulle ha med oss på sesjonen, at min mor og morfar, var sinnssyke, (som min far svarte, at de var, da jeg spurte han, da jeg dreiv og fylte ut det her skjemaet), som jeg skrev om, i Min Bok)).

Og så, gikk jeg litt bort igjen, for jeg skjønnte vel det, at troppsbealet prata sammen da, og ikke var så klar for å forklare meg, om hva som foregikk, (i det kaoset, som man vel må si, at det var der, da).

(Og jeg ble vel overrasket, over at de prata på den måten sammen, om meg da).

Så sann var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Den siste dagen, av førstegangstjenesten.

Så skulle vi skrive på et skjema, om vi mente at vi hadde fått noen varige skader, av førstegangstjenesten.

Og dette skjemaet, det skulle vi fylle ut i kantina, og levere til ei kantine-dame, (av en eller annen grunn).

Jeg kom på det, at jeg jo hadde fått en frostskade, på øret, på vinterøvelsen.

Og noen hadde kanskje sagt, at de tulla med de soldatene, som skreiv på skjemaet, at de hadde fått varige men.

(Noe sånt vel.

Det hendte at det gikk en del forskjellige rykter, om forskjellig, rundt i militærleiren.

Så det var ikke så lett å vite alltid, hva man skulle tro).

Så jeg var litt i tvil, om hva jeg skulle krysse av, på det skjemaet.

Så jeg spurte noen av de andre soldatene, som stod nærmest.

Og da sa en, at bare kryss for at du har fått varig skade da.

Så jeg gjorde det.

Så det er ikke sann, at når jeg sender klager til Forsvaret nå, på at jeg fikk frostskade, når jeg var inne til førstegangstjenesten, her fra England.

Så er det ikke sann, at dette er noe nytt, egentlig.

For jeg kryssa av på det skjemaet, som vi skulle krysse av på, den siste dagen av førstegangstjenesten, i juni 1993, at jeg hadde fått en varig skade, av å være inne til førstegangstjeneste da.

Så sann var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt en god del fler ting, som hendte, det året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 49: Mer fra førstegangstjenesten

En av de siste månedene, på Terningmoen, så mener jeg, at noen må ha laget en flekk, på lakenet, til senga mi.

Jeg spurte folk på laget, 'hva er det?'

'Du har hatt en våt drøm', svarte Bricen.

Men det tror jeg ikke at det var, for jeg sov jo med underbukse på meg, og denne flekken var jo helt på kanten, av lakenet.

Og jeg pleide ikke å ha våte drømmer heller.

Det skjedde vel bare en gang, da jeg gikk på ungdomsskolen, (eller noe), at jeg hadde det.

(Sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Så da Bricen mente at jeg hadde hatt en våt drøm, så bare lo jeg inni meg, og tenkte at det var det ihvertfall ikke.

Og da ble det litt pinlig å diskutere den flekken noe mer.

Men jeg tror nå, at det må ha vært noen som har smurt noe olje, eller noe, på lakenet mitt, for å få det til å se ut som, at jeg hadde hatt en våt drøm, (eller noe), da.

Så sånn var nok det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, når vi nettopp hadde fått lønning, på Terningmoen.

Så fortalte noen meg, at Randen, (på lag 3), hadde kjøpt seg det dyre pornobladet, (eller noe), vel.

Så jeg så i det bladet da.

Og der var det ei naken dame som var skikkelig fin, da.

Og alle hadde sånne korktavler, over senga.

Og jeg hadde masse ledig plass, på min korktavle da.

Men det var liksom tradisjon da, å ha bilde av ei sånn pin-up-dame der, (mer eller mindre, ihvertfall).

Så jeg spurte Randen, om jeg kunne få kjøpe det bildet av han, for en tier da.

Og det sa Randen at var greit da.

Så da fant jeg et sånt pin-up-bilde, til å ha over senga, jeg og.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og når jeg ble lei av hu pin-up-dama.

Så var det ei annen dame, (ei blond hippie-dame vel), på baksida og.

(For dette var fra en spesial-utgave av Penthouse, eller noe, mener jeg.

Som Randen hadde kjøpt.

Med alle forside-pikene deres, gjennom tidene, (eller noe)).

Og en gang, når det var inspeksjon, av rommet, (eller noe).

Så spurte troppsjeff 'Kalesj-Bjørn' meg, om 'hvor er det du får alle disse damene dine fra da, Ribsskog?'.
Men da svarte jeg ikke noe.

For det ble litt flaut, syntes jeg, å diskutere sånne nakne damer, med troppsjeffen.

Det tok jeg bare som at det var en fleip, og ikke noe ordentlig spørsmål, da.

Så da bare holdt jeg kjeft, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Selv om jeg jobba på Rimi, annenhver helg, så hadde jeg ikke så god råd, når pengene jeg fikk for jobbinga, i juleferien, begynte å ta slutt.

Jeg brukte mye penger til mat, mener jeg å huske, i helgene, etter juleferien da.

(Som jeg pleide å kjøpe på Rimi, ved Grev Wedels Plass da, i Oslo).

Og jeg prøvde å spare penger, ved å gå ned, til å bare røyke en ti-pakning, om dagen, husker jeg.

(Av Prince Mild-sigaretter, som det vel var, at jeg røyka, mener jeg å huske).

Men da måtte jeg liksom sneipe sigarettene, for å klare meg med en ti-pakning, om dagen da, husker jeg.

For jeg var vant med å røyke 15-20 sigaretter om dagen, vel.

Så for å klare meg med en ti-pakning, så sneipa jeg noen ganger sigarettene da.

Og hadde noen ganger for eksempel fire sigaretter og en sneip, i røykpakka da.

For å få ti-pakningen til å holde hele et helt døgn liksom.

Og da lukta det vel mer røyk av meg, vil jeg vel tippe på.

Og Bricen sa vel en gang, at 'ingenting lukter så vondt som sneip'.

Men som jeg skrev om, i Min Bok, så var det sånn, at jeg syntes at en grunn til at det liksom var bra, å røyke, (som jeg sa til Stein og Magne Winnem, på Gjerdes Videregående), det var, at da gjorde det ikke noe, om man ikke fikk pussa tenna, om morgenen, for da lufta det bare røyk av en, likevel.

Så å lukte røyk, det var jeg vant med liksom.

Så det brydde jeg meg ikke om, for å si det sånn.

Dette her, det var jo også i militæret.

Og det fantes ikke ei eneste dame, som soldat, i Geværkompaniet, på den her tida.

Så når det bare var gutter/menn der, så syntes ikke jeg det var så farlig, om man lukta for eksempel litt røyk da, (for å si det sånn).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang jeg hadde vakt, (eller om det var at jeg var hos øyenlegen, inne i Elverum, fordi jeg huska fra ungdomsskolen, (som jeg har skrevet om, i Min Bok), at jeg hadde litt dårligere syn, enn noen av de andre i klassen, så jeg svarte 'ja', da troppsbealet spurte om noen ville ha briller).

Så hadde troppen vært på Rena, (eller noe).

Og klatra i noen klatrestativ der, (eller noe).

Og da hadde visst nestlagfører Frydenlund falt ned, fra et hinder, og slått seg da, (ble jeg fortalt, av de andre, på laget), men uten å bli alvorlig skadet da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg var jo Nirvana-fan til tusen, på den her tida, (må man vel si).

Og den bensinstasjonen, som var like ved Terningmoen.

Nemlig Bast.

Den bensinstasjonen, den solgte til og med CV-er og man kunne også høre på CV-er der, som i en plateforretning da.

Og Nirvana kom med et nytt album, med en tittel, som jeg syntes var rar, nemlig 'Incesticide', på den her tida.

Og en av de beste sangene, på det albumet, den het 'Rape Me'.

Så selv om jeg var Nirvana-fan, så var jeg ikke helt sikker, på det nye albumet deres da, husker jeg.

Så det ble vel til at jeg aldri kjøpte det, (tror jeg).

Selv om jeg var nysgjerrig på det, og hørte en del på det, på Bast da, et par ganger.

(Mens jeg lurte på hva jeg skulle synes om det da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt en del mer som hendte, dette året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

PS.

Jeg søkte litt på nettet nå, og så at jeg hadde blanda litt, når det gjelder hvilke sanger, som var på Nirvana-albumet Incesticide.

For sangen 'Rape Me', var ikke på det albumet, men på det neste, In Utero.

(Men sanger som 'Sliver' og 'Dive', var det nok, som jeg hørte på, på Bast, da).

Men det var kanskje på grunn av de 'rare' album og sang-navnene da, som jeg slutta å kjøpe Nirvana-album.

Pluss at jeg hadde litt dårlig råd, på den her tida, da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kapittel 50: Enda mer fra førstegangstjenesten

Fra den tida, som jeg var reserve, og vi som var reserver, holdt til på stabsrommet.

Så husker jeg spesielt en episode.

Øverland og dem, satt ved bordet, på stabsrommet, og spilte kort, (eller noe sånt), vel.

Og jeg, jeg hadde vært og drevet med noe annen tjeneste, enn dem.

(Jeg hadde nok vært med de vanlige geværlaga da, eller noe).

Så jeg kom tilbake til brakka, noe seinere, enn Øverland, (som jo var troppsass.), og en del av de andre, som bodde på stabsrommet da.

Og jeg hadde kanskje gått på ski, (eller noe), og skulle ta meg en dusj da.

Men så var det kanskje mye snø, fra uniformen og støvla mine, (eller noe), som hadde smelta, på gulvet.

(Eller hvordan dette kan ha vært, igjen).

Ihvertfall så kom det en kommentar, til meg, fra Øverland, som satt med klær på, borte ved bordet, (ved vinduene), i stabsrommet, og til meg, som hadde skap, som stod med en gang man kom inn døra, og til høyre.

At, 'nå så du smart ut'.

For da hadde jeg stått naken da, (og klar til å gå i dusjen vel).

Samtidig mens at jeg hadde hatt på meg feltstøvlene.

Men det kan ha vært fordi at det ofte var veldig mørkkete, i gangen, på brakka.

Sånn at man måtte ha på seg noe på beina, når man dusja, ellers så måtte man nesten dusje en gang til.

Siden det noen ganger kunne være veldig møkkete, spesielt på gangen, på brakka da.

(Noe sånt).

Så det var jo litt pinlig, husker jeg.

Der jeg stod med 'badetiss', mer eller mindre, vel.

Å få oppmerksomhet, rettet mot meg, når jeg stod der naken liksom.

Det var ikke akkurat noe jeg syntes var artig, for å si det sånn.

Så om Øverland var en skaphomse, siden han fulgte så med på medsoldater som skiftet?

Det har jeg ikke tenkt på, før nå i det siste.

Men Randen sa jo at det luktet sæd, på doen der.

Og stabsrommet, det var jo det rommet, som var nærmest badet, (og doene da).

Og den ene gangen, som jeg prøvde å runke på do, (seinere, når jeg var på lag 2), så var det jo Øverland, som jeg overhørte, (mener jeg), at romsterte inne på badet der, (og dreit ut den Top Secret-bæreposen, som jeg hadde, siden han syntes at det var alt for mye hårgele og forskjellige ting, oppi der, da).

(Sammen med en annen soldat, som jeg ikke er sikker på hvem var).

Så om det var sånn, at for eksempel Øverland og Løvenskiold, hadde homsesex, inne på doen der, på brakka, til tropp 1, på Terningmoen, dette året, (92/93-kontigenten).

Det er noe jeg har lurt på nå, mens jeg har skrevet, på de siste kapitlene, av Min Bok 3.

For noe rart var det nok der ihvertfall, siden Øverland var så opptatt av hvordan jeg så ut naken og siden Randen hadde lukta sæd på doen, på brakka der da.

Så sånn var muligens det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På begynnelsen av det året, som jeg var, på Terningmoen, så hendte det at jeg gikk til treningsstudioet, i velferdsbygget der, for å trene.

Et par ganger ihvertfall.

Men jeg var veldig dårlig i benkpress, og klarte vel ikke 30 kilo engang, tror jeg.

Og mens jeg gikk fra brakka og til velferdsbygget, for å trene en gang.

(Sammen med en annen soldat i troppen, tror jeg).

Så overhørte jeg det, at en fra en annen tropp, (eller noe), sa det, (om meg da), at 'han må trene ja, for å bli mann'.

Så jeg var rimelig tynn, på den her tida, må man si.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker også forresten, at 10 Torp, (som endte opp på lag 3 etterhvert, mener jeg å huske), han var veldig sosial.

Og en gang, så husker jeg det, at han sa det, til en soldat, fra en annen tropp vel, at ZZ Top var bra, og spesielt 'Sleeping Bag'.

Og Torp kalte også Pettersen, fra Fredrikstad, for 'n Raymond', en gang, husker jeg, på troppens oppstillingsplass vel.

Og Torp prata også med en fra en annen tropp en gang, om at han kjente ei fin dame, fra Dal, (eller noe), mener jeg at jeg overhørte.

Og til meg, så sa Torp en gang, at han hadde vært med på å arrangere en triathlon-konkurrans, en gang, og da hadde hu fine dama, bare vrent av seg t-skjorta, og stått der toppløs, foran en haug av folk, (sa han), mens hu skifta da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer som hendte, dette året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 51: Mer fra Geværkompaniet

Etter øvelsen i Trøndelag, så gikk praten fra troppsass. Øverland vel, (som jeg tror sov i det samme teltet muligens, som troppsbealet, på øvelser), at sersjant Dybvig, ville at jeg, (som vel hadde vært flink til å legge en sambandsledning, på fjellet, ved travbanen, på Ørlandet/Fosen der), skulle være ny sambandsmann, i troppen.

Men dette hadde visst ikke Frøshaug likt da, (fortsatt etter Øverland vel, sånn som jeg husker det,

ihvertfall).

Frøshaug ville ikke ha noe sambandsmann, i troppen, (for det var det vel ikke vanlig å ha, tror jeg, i Geværkompaniet), så jeg ble etterhvert istedet geværmann 1, på lag 2 da, når Grønning, fra Sarpsborg, ble overført til HV, etter jul, (var det vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Han som hjalp meg, når jeg la den sambandsledningen, på Ørlandet, det mener jeg å huske, at var troppen sanitetsmann, (som ble kalt san. mann da).

Og som lurte jeg på om het Bjerrå, (eller noe).

Han var en ganske lav kar vel, (sånn som jeg husker det ihvertfall), og han hadde også en ganske rund personlighet, (fikk jeg inntrykk av, ihvertfall).

Så det var ikke sånn, at han protesterte, når jeg sa at vi skulle legge den ledningen sånn og sånn, da.

Han bare fulgte etter meg, og gjorde sånn som jeg sa da, (mener jeg å huske).

For det var vel jeg, som fikk hovedansvaret, for det her, (sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Og jeg hadde jo hatt elektronikk, som hobby, som tenåring, og jeg hadde jo også fiksa radio-ledningen, mellom vaktbygningen og vaktbua, helt i begynnelsen av tjenesten, da jeg var ukehavende soldat, da, (siden han som var vaktkommandør, spurte meg om jeg kunne gjøre det da, enda dette vel muligens ikke var en ukehavende soldat-oppgave, egentlig).

Og noen år før det her, da jeg bodde på Bergeråsen, og fylte ut skjemaet, for hva jeg ønsket å gjøre, i Forsvaret, under førstegangstjenesten.

Så hadde jeg ikke funnet data, i katalogen til Forsvaret, så da hadde jeg bare skrevet samband da, som det jeg ønsket å drive med, under førstegangstjenesten.

Og dette visste kanskje sersjant Dybvig, at jeg hadde skrevet dette, på sesjonspapirene mine, på 80-tallet, (tre-fire år tidligere cirka vel).

For hvis det var noe elektriker-arbeid, som skulle gjøres, i leiren.

(Av folk i troppen vår da).

Så hendte det at jeg ble sendt sammen med Bø, (på lag 1), og noen andre soldater i troppen, som jeg mistenker at hadde gått elektro, (på videregående), da.

For å driver med noe elektriker-arbeid da.

Og da spurte jeg dem om hvordan man egentlig skulle gjøre sånne ting som å skjote ledninger, og sånn, da, (husker jeg).

(Etter 'boka' da).

Mens vi dreiv på med de her oppgavene da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, mens jeg var på lag 2, etter jul.

Så begynte Sundheim plutselig å synge 'ta en potet'-sangen, i retning av meg.

Mens han gliste da.

Sånn at jeg skjønte at det var noe morsomt.

Og lagfører Bricen hysjet på Sundheim da, (var det vel).

Så jeg skjønte at det var et eller annet, som var spesielt eller morsomt da.

Og at den vitsen nok gikk på min bekostning.

Men hva dette kan ha vært, det veit jeg ikke, (hvis det ikke var noe russisk mafia-greier, eller noe, da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Frisell, (som etterhvert havnet på lag 3 vel), sa en gang til meg, (mens vi begge var på reservelaget vel, antagelig), at det mest feminine, som han hadde sett, på brakka, det var Haraldsen, når han kom gående, gjennom gangen der, på vei inn til badet, i morgenkåpa si.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Haraldsen, han fikk seg forresten, nesten med en gang, dame, i Elverum, (husker jeg, at noen sa).

Og jeg spurte Haraldsen en gang, om hu dama han hadde funnet seg, 'var fin'.

'Du ville nok ikke synes det', svarte Haraldsen da, (av en eller annen grunn).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg syntes forresten, at jeg hadde troppsbealet litt 'på' meg.

Siden de 'alltid' pirket på meg, og sa 'armsving, Ribsskog', og sånn da, når vi dreiv med slutta orden, mm.

Så en gang, når vi hadde drevet med mørkeskyting, med sporlys, om kvelden, på Terningmoen.

Så hadde jeg vært litt trøtt, og glemt et AG-skudd, i lomma, på feltjakka.

Og når vi kom ned til kaserna igjen, så fikk jeg litt sjokk, når jeg plutselig fant den patronen, i lomma mi, da.

Og siden jeg syntes at det virka sånn, at jeg hadde troppsbealet 'på' meg.

Så spurte jeg bare de andre folka, på brakka, om noen ville ha det AG-skuddet, da.

(For det var også tusen kroner i refs, for å blitt 'ferska', med en sånn skarp AG-patron, da).

Og da sa Haraldsen, at han godt kunne få den patronen, da.

Så jeg ga jeg bare den til han da.

(Så var jeg kvitt problemet liksom).

For dette var vel også ganske langt uti tjenesten.

Så jeg regna med det, at de folka som var igjen der, på denne tida, var ganske pålitelige, eller ansvarlige, da.

Og 'alle' på brakka fikk med seg det her da.

For jeg synes nesten at jeg ble litt trakasert da, av troppsbealet.

Som for eksempel det jeg overhørte, på troppens oppstillingsplass, da Frøshaug ba Brødreskift, om å 'ta seg av' meg, da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg var også hos bestemor Ågot en helg, (husker jeg), mens jeg var i Geværkompaniet.

Om jeg hadde på meg permuniformen, på toget og bussen da, det husker jeg ikke.

Men jeg husker at jeg var på besøk hos bestemor Ågot, på Sand, ihvertfall.

For jeg husker at jeg gikk gjennom bokhylla, til Ågot og Øivind da, på lørdagskvelden, (må det vel

ha vært).

Og der fant jeg Kinsey-rapporten, (som var en amerikansk bok, om seksualvanene til det amerikanske folket, etter andre verdenskrig vel), husker jeg.

(Jeg leste jo VG og Dagbladet hver dag, stort sett, inne i Oslo, så det kan vel ha vært, at jeg hadde lest om Kinsey-rapporten, i en artikkel i Dagbladet da, for eksempel).

Jeg kjeda meg jo litt, hos bestemor Ågot.

For Pia bodde jo i Oslo, på den her tida.

Og jeg hadde jo ikke så mange kamerater der, (siden jeg jo var et mobbeoffer, må man vel si, da jeg bodde på Bergeråsen), så jeg satt bare hjemme, på lørdagskvelden, da.

Men jeg syntes det, at det var litt rart, (og nesten litt 'kinky'), at besteforeldrene mine, (selv om Øivind jo hadde dødd, cirka åtte-ti år tidligere vel), hadde Kinsey-rapporten, (som jo var om sex), i reolen sin, (den samme reolen, som jeg disponerte to-tre skuffer i, forresten), i stua si, da.

Det hadde jeg ikke lagt merke til før, for å si det sånn.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Grunnen til at jeg husker det, at jeg var hos bestemor Ågot, en helg, mens jeg var, i Geværkompaniet.

Det var fordi, at jeg husker det, at jeg spurte Pålhaugen, (som etterhvert havna på lag 3 vel), om det var sant, noe som jeg leste i Kinsey-rapporten, (hos bestemor Ågot, helga før, at jeg prata med Pålhaugen om det her da, på Terningmoen), at folk på landet, noen ganger hadde sex med dyr(!)

Pålhaugen svarte det, at hvis jeg hadde sett raua på en sau, og hvor mye dritt som hang der, så ville jeg ikke ha tenkt på det.

Men jeg hadde vel ikke tenkt på det akkurat, å ha sex med dyr.

Jeg syntes bare at det var litt morsomt, å mobbe Pålhaugen da, siden han jo var fra bygda liksom da, (eller ihvertfall var 'dølagutt', som sersjant Johansen, pleide å kalle Pålhaugen og Andresen da).

(Eller, jeg skulle vel kanskje bare høre, om det var sant, det som stod, i Kinsey-rapporten, da.

For jeg syntes at det her, var rimelig sjokkerende da.

Dette var jo i 1992/93, og før internett, med alle sine rare videoer om alt mulig rart, hadde blitt noe særlig utbredt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg lurer på om Pålhaugen må ha misforstått, hva jeg mente, når jeg spurte om det greiene, fra Kinsey-rapporten.

For en annen gang, som jeg gikk inn på rommet til lag 3 der, (av en eller annen grunn), da.

Så var ikke Pålhaugen noe særlig vennlig lenger, (selv om vi hadde vært på samme lag, som reserver), da.

Neida, Pålhaugen, han begynte å bable noe om at han var 'gammal skihopper', eller noe sånt.

På en måte, som ikke ga noe særlig mening, for meg, da.

Men jeg skjønnte det, at jeg nok var uønska der, så jeg bare stakk ut igjen, da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mye mer, som hendte, dette året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 52: Mer fra førstegangstjenesten

På Ungbo, så husker jeg det, at Wenche der, maste på meg, mens jeg var på badet, en gang.

Hu måtte på do, sa hu.

Og jeg dreiv vel og barberte meg eller pussa tenna eller dusja, eller noe.

Jeg svarte at hu kunne jo bare bruke den andre doen der.

(For det var ikke bare do på badet, det var også en do ikke langt unna utgangsdøra der).

Men Wenche likte ikke å bruke den doen, for den var 'ekkel', (eller noe), sa hu.

Men jeg hadde jo vært på vinterøvelse og bæsja på papp-doer, (og forskjellige rare steder), i militæret.

Så jeg syntes ikke noe synd på henne da, men sa at hu kunne bare bruke den doen.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg forklarte også til Wenche, en gang, (på begynnelsen av førstegangstjeneste-året vel), at jeg sleit, når jeg gikk på marsj, osv., i militæret.

'Når du ikke er vant til å gå med sekk så', svarte Wenche.

Så det var tydeligvis noe med det, at man burde være vant til å gå med tursekk, på for eksempel fjellturer, osv., da.

(Skjønte jeg da).

Hvis jeg hadde vært vant til det, så hadde nok førstegangstjenesten gått litt lettere, (vil jeg nok tippe på).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På en øvelse med Geværkompaniet, (det er mulig at vi var ved Kongsberg der to ganger), så lå noen av oss soldatene, i samme telt, som noen reserveoffiserer vel.

(Av en eller annen grunn).

Og han ene, han skrøyt fælt, av det norske forsvaret.

For han hadde vært på en rep.-øvelse nylig, og da hadde han ene vært lege, og han andre ingeniør, osv.

Og det trodde han ikke at var vanlig, i andre land, at soldatene var så høyt utdannede.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En dag, den siste uka, (var det vel), av førstegangstjenesten.

Så klagde jeg på kompaniets oppstillingsplass, (var det vel), til troppsjef 'Kalesj-Bjørn', fordi at såpepulveret, til vaskemaskinen, på badet, på brakka, var tomt.

Jeg lurte på hvorfor ingen hadde fylt opp det, når det gikk tomt.

Men da skjønte ikke troppsjefen noe, (husker jeg).

Og troppsass. Øverland sa at det var Velferden, (eller noe), som hadde kjøpt en stor sekk, da.

(Noe sånt).

Så hele det siste halve året, (eller noe), i Geværkompaniet, så fikk vi gratis vaskepulver, unntatt den siste uka da, da måtte vi kjøpe det selv.

Og det var vel ikke så lett å få tak i, på Terningmoen, tror jeg.

Selv om de kanskje solgte noe i kantina.

Det er mulig.

Så da klagde jeg da, en av de siste dagene der.

Men de andre i troppen, de brydde seg kanskje ikke noe om det, for de vel sikkert ei mor som vaska klær for dem hjemme, (de fleste av dem ihvertfall vel).

Mens jeg hadde en litt kronglete vaskekjeller-ordning, i Skansen Terrasse der, da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter tjensten, en vanlig dag, på Terningmoen.

Så kunne jeg sitte i kantina der, og spise Pizza Grandiosa, drikke cola, og lese i VG eller Dagbladet.

Og kanskje også spise noe godteri og kanskje potetgull.

(Skjellum var så imponert av Kims, (mener jeg å huske at han sa til Sundheim, på lagsrommet en gang vel), som på den tiden hadde en kampanje, for sin ganske gode Snack Chips, vel).

Men etter at jeg hadde sitti i kantina, i en time eller to kanskje.

Så gikk jeg tilbake på brakka og leste i en bok eller tegneserie da, husker jeg.

Jeg gadd ikke å sitte sammen med 'TV-gjengen', i kantina der, og se på Baywatch, på den nye TV-kanalen TV2, (husker jeg).

(Som det var en hel gjeng, som pleide å gjøre, mener jeg å huske).

Jeg hadde vel sett nok ekte pupper, i min tid, så å se på noen amerikanske damer som fløy rundt i noen røde badedrakter, på en strand, på TV, det ble liksom ikke det samme da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da jeg var på reservelaget, så var det vel Frisell og de, som spurte meg, om jeg ikke hadde lært, hvordan man kunne lage seg et belte, av en bit hyssing, (for eksempel).

Nei, det hadde jeg ikke lært, forklarte jeg.

Og det lurte jeg på om var noe slags 'arbeiderklasse-triks', (eller noe).

For det hadde aldri jeg lært da.

Men en god del av de på reservelaget kjente visst til det trikket da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, så tok Frydenlund, (som var nestlagfører, på lag 2, som var det laget, som jeg også var på, på den her tida), og en annen soldat, (som jeg ikke husker hvem var nå, men det var muligens Løvenskiold), og dro meg med, til velferdsbygningen, for å se på Basic Instinct, (med Sharon Stone), på en stor TV, som de hadde der.

Og det var litt rart, husker jeg, at jeg syntes.

At Frydenlund og en annen kar, dro meg med dit, for å se den filmen.

For det var sjelden at Frydenlund og jeg, fant på noe sammen, på fritida, (for å si det sånn).

(For han pleide jo ikke så ofte å henge på lagsrommet, akkurat.

Men han var vel mest på stabsrommet da, og spilte Monopol, osv).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, på våren 1993, når troppen var ute i skogen, i leirområdet, på Terningmoen.

Så begynte plutselig noen folk i troppen, å koddde med meg, og kasta kongler, osv., (på meg da).

Når jeg lå og slappa av da.

Og Haraldsen, han ville ikke slutte.

Så jeg fant en rot eller kjepp, eller noe.

Og til slutt så ble jeg så lei av, at Haraldsen ikke ville gi seg, (med koddginga si da).

Så jeg sa til han, at han kunne stappe den kjeppen oppi ræva da.

(Foran hele troppen omtrent vel).

Siden Haraldsen ikke ville la meg være i fred da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var forresten også en kjent svensk/norsk ishockeyspiller, ved navn Patrik Eide, som avtjente førstegangstjenesten, på Terningmoen, det året jeg var der.

Og han lurte jeg på, om var i troppen vår, i begynnelsen.

For jeg mener å huske det, at han var med på å arrangere infanterimerke-konkurransen der, høsten 1992, og da heia han vel litt på meg, (tror jeg), på svensk vel, da jeg løp forbi, (mener jeg å huske, ihvertfall).

Og det tror jeg at må ha vært på grunn av at han muligens var i troppen vår først, (eller noe).

Så sånn var muligens det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, mens jeg var på lag 2.

Så hadde jeg gått bort på Bast, (bensinstasjonen like ved Terningmoen), og kjøpt noe godteri, en ettermiddag eller kveld, da.

Og da hadde jeg blant annet kjøpt en pose isbre-mint da, (husker jeg).

Og da lagfører Bricen så det, så sa han, at 'du vet alltid hva som er godt, du', om/til meg, da.

(Av en eller annen grunn).

Og visste jeg ikke hvor Bricen ville hen, egentlig.

(Selv om jeg kanskje tok det som et kompliment, med en gang).

Så da holdt jeg bare kjeft, må jeg innrømme.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter juleferien, på Terningmoen.

Så ville jeg være i form, før 'skisesongen' vår liksom skulle begynne, for alvor.

Så jeg løp en av mine første tredemølle-økter, på en tredemølle, i velferdsbygningen, på Terningmoen der, husker jeg.

Og den satt jeg til å gå ganske raskt, så jeg klarte å løpe ganske fort, på den her tida, (husker jeg).

Vi måtte stadig løpe 3000-meter løp, på Terningmoen.

Og kravet var at man måtte klare å løpe på under femten minutter.

Og det klarte jeg alltid.

I begynnelsen, så løp jeg kanskje 3000-meter, på 13-14 minutter.

Mens jeg en av de siste månedene der, kanskje løp 3000-meter, på 11-12 minutter, da.

Selv om jeg fortsatt røyka, mens jeg var i Geværkompaniet.

Så man ble i god form av å være der, det er helt sikkert.

Pettersen fra Fredrikstad, han tok seg helt ut, på det første 3000-meter løpet, så han spøy, på 'oppløpssia', (mens han fortsatt løp vel), husker jeg.

Og han var også litt korpulent, så han klarte vel kanskje ikke kravet på femten minutter heller vel.

Ihvertfall så var han en av de siste til å komme seg i mål vel.

Men han var kanskje den som kjempa hardest da, siden han spøy, osv.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Pettersen han gikk også i et noen måneder, (var det vel), med en hvit krage, rundt halsen.

Jeg husker at troppsjef Frøshaug, spurte Pettersen, på troppens oppstillingsplass, om han ikke snart skulle slutte å gå med den kragen.

Så det virka som om at dette var mye opp til Pettersen selv, synes jeg.

At han kanskje fikk mer frihet, av troppsbefalet da, enn oss andre, i tropp 1.

Men det tørr jeg ikke å si sikkert.

Selv om jeg husker at jeg syntes at det virka litt sånn, på den her tida.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt en god del mer, som hendte, den tida, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 53: Dimmefesten

Den siste dagen i Geværkompaniet, (som var i slutten av juni, i 1993).

Så fikk vi utdelt tjenestebevis og vernepliktsmedaljen, på kompaniets oppstillingsplass.

Mens vi var i sivil, (mener jeg å huske), så vi hadde nok levert inn uniformer, osv.

Jeg husker at både Skjellum og jeg, fikk 'tilfredsstillende', (var det vel), på tjenestebeviset.

Dette var det dårligste man kunne få, så jeg var litt skuffa, husker jeg.

Og sa at vi hadde fortjent 'godt', (som var midt på treet, da).

Og det ble også tatt et bilde, (av Sundheim vel), av Skjellum og meg sammen med tjenestebevisene og medaljene våre, (som Sundheim sendte meg, seinere, (sammen med noen andre bilder), til Ungbo, i Skansen Terrasse), men hvor Skjellum holdt sitt tjenestebevis på langs, istedet for rett opp og ned.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var også en annen episode, i kantina, før vi skulle skrive på det skjemaet, om vi hadde fått varige men, av tjenesten, eller ikke.

For vi fikk lov til å beholde bereten vår, som det eneste, (unntatt dødsbrikka vel), av utstyret vårt.

Og jeg var ikke så glad i den bereten, på grunn av måten som befalet tulla med meg, under rekrutten.

De ble aldri fornøyd med bretten på bereten min, før jeg fikk en beret, på depoet, som var for stor, og som fikk meg til å se litt 'tufs' ut vel.

Så derfor spurte jeg bare folka i troppen, inne på kantina der, om noen ville ha bereten min, da.

(For jeg var ikke noe særlig glad i den bereten, da).

Og da var det Haraldsen, igjen(!), som svarte 'ja', og som ville ha bereten min da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Dimmefesten, den skulle være i Oslo, og cirka halvparten av de som var igjen i troppen, (som hadde 'holdt ut', hele året), vi møttes, på Peppes Pizza, i Stortingsgata, i Oslo, (nedi kjelleren der, husker jeg).

(Uten at jeg husker hvem som fant på det.

Men det var ihvertfall ikke meg.

Men jeg tenkte at jeg måtte bli med på den her dimmefesten da.

Jeg måtte liksom få med meg den og, etter å ha vært i Geværkompaniet i et år, syntes jeg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Før jeg dro på Peppes, (som var den samme Peppes-restauranten, forresten, hvor jeg hadde vært med Sande Videregående, da jeg gikk på markedsføringslinja, i 1987/88, altså seks år før det her).

Så dro jeg hjem til Ellingsrudåsen, med bagen min, og sånn, da.

Selv om jeg nok gjorde noen ærend, i Oslo Sentrum, før jeg dro opp dit.

Jeg hadde jo fått 5-6000 i dimmepenger og, (var det vel), så det er mulig at jeg kjøpte meg en CD, eller noe, da.

I fotgjengerovergangen, fra Karl Johan, og til Jernbanetorget, så møtte jeg Skjellum, som sa 'pus pus', til en liten hund, (som noen hadde i bånd da), akkurat da jeg gikk forbi han.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På Peppes Pizza, så husker jeg at Frisell og Grønvold dukka opp der, litt seinere, enn de andre.

Jeg hadde ikke noen å spleise på pizza med.

Så da Løvenskiold spurte, om noen blei med å spleise på en pizza, med han, så slo jeg til på det.

Men Løvenskiold skulle absolutt ha oliven, på pizzaen, men det tok jeg ikke så nøye, jeg var bare glad over å finne noen å spleise på pizza med da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg mener å huske at sersjant Dybvig også var med på, å spise pizza, på Peppes.

Og at ihvertfall Øverland var der vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg drakk en del halvliterer, til maten.

Og jeg måtte på do der, husker jeg.

Jeg syntes at hu lyshåra serveringsdama, ligna litt, på hu Anita, som hadde bodd på Ungbo, et drøyt år vel, før det her.

Så jeg bestilte en øl til, av henne, mens jeg gikk til eller fra doen der, husker jeg.

For jeg lurte litt på om det var hu Anita da.

Men jeg fikk meg ikke til å spørre, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter pizzaen på Peppes, så gikk turen, til et diskotek, i Akersgata, som var der, hvor Headache hadde vært før, (mener jeg å huske).

(Og som vel Thomassen visste om vel).

Og der, så dreit jeg meg ut, for jeg var litt på sjekker'n da, siden jeg var ferdig med militæret, osv.

Og jeg prøvde å sjekke opp, noe som jeg trodde var ei dame, som satt i baren der.

Også var det en gutt, fant jeg plutselig ut.

Så da fikk jeg rimelig sjokk, må jeg si.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Etter dette, så drakk jeg rimelig mange halvlitere, (husker jeg).

Og det endte med, at jeg ble på byen, hele natta vel.

Og jeg husker at jeg møtte Bø, som skulle ta en nattbuss, til Follo, (eller noe), vel.

Jeg sa takk for tida i militæret, eller noe.

(I fylla da).

Og Bø fortalte det, at han var fra Skotbu, mener jeg.

Jeg fortalte vel det, at jeg ikke visste, hvor det stedet var hen.

Og da fortalte Bø, at det var det stedet, hvor den filmen, som het 'sommeren jeg fylte femten', (som jeg en gang, på begynnelsen av 80-tallet, hadde sett på, på NRK, sammen med bestefar Øivind, i huset til Ågot og han, på Sand), hadde blitt spilt inn, da.

(En film med noen litt overraskende sex-scener, (for denne filmen ble vel vist, rimelig tidlig, på kvelden vel, mener jeg å huske, ihvertfall), osv., som jeg syntes at det var litt rart å se på, husker jeg, sammen med bestefar Øivind, da.

Men jeg lå foran TV-en og bestefar Øivind satt i sofaen sin, borte ved vinduet da.

Og TV-en stod ved pipa liksom, da.

Så det var ikke sånn at vi dreiv å diskuterte de unge, nakne damene, på skjermen, eller noe.

Neida, vi var like stille, begge to, (må man vel si).

Selv om faren min, (eller om det var onkel Håkon), vel kom opp, fra verkstedet, midt i filmen, hvis jeg husker det riktig.

Og hvor bestemor Ågot var, det husker jeg ikke).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg gikk forresten fra Peppes og opp til det diskoteket i Akersgata, sammen med Frisell og dem, husker jeg.

Og da møtte vi noen damer, og ei dame spurte Frisell, om han hadde en kar til henne.

Frisell begynte å snakke om meg da, (var det vel).

Men da klagde hu dama, (husker jeg), og spurte om han ikke hadde en kar, som var litt kraftigere, til henne.

(Så det var litt pinlig, husker jeg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg husker ikke hvordan jeg kom meg hjem, men det var antagelig med den siste nattbussen da.

Det var ihvertfall for seint, (må jeg vel si), for jeg klarte ikke å komme meg opp tidsnok, til å rekke jobben, på Rimi Munkelia, dagen etter, husker jeg.

Jeg var der en time eller to for seint vel.

Men Ihne Vagmo, (som seinere ble mer kjent fra Robinson-ekspedisjonen), som var leder, den lørdagen, hu kjefta ikke, husker jeg.

Selv om jeg fortsatt merka alle halvliterne, fra dimmefesten dagen før, da jeg satt i kassa der, på Rimi Munkelia, den morgenen, husker jeg.

Jeg husker at jeg stokka ordene litt osv., når jeg prata, med en av de første kundene, som handla i kassa mi, den dagen.

Og jeg mener jeg hørte, at det klikka i callinga.

Så jeg tror at hu Ihne Vagmo da nok satt, inne på kontoret der, på Rimi Munkelia, og overhørte hva jeg sa, til kundene, i kassa, da.

(Sånn mistenkte jeg at det var, ihvertfall).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg har fortsatt noen notater, (som jeg har skrevet ned, de siste ukene), fra tiden, i Geværkompaniet.

Så det blir noen få kapitler til, i denne boken.

Og disse kapitlene, de skal jeg prøve å få skrevet ferdig, i løpet av de neste dagene.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 54: Fler erindringer fra tiden i Geværkompaniet

En gang, som jeg stod utafør rommet til reservelaget, (eller om det var rommet til lag 3).

Så begynte Grønvold, (fra Son vel), plutselig å prate om 'pakkisa utafør Oslo City', (eller noe).

Uten at jeg helt skjønnte hva det var, som Grønvold mente.

Men Grønvold var ganske sur/opprørt, da han sa det her.

Så jeg skjønnte at jeg var uønska der, ihvertfall.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, når jeg stod i dusjen der, i brakka, på Terningmoen.

Så stod han med det mørke, krøllete håret, på lag 1, (Brisner?), også i dusjen der.

Og jeg hadde litt problemer med kviser, på den her tida, så jeg brukte sånn Clerasil ansiktsvask, (husker jeg).

Og Brisner spurte om han kunne få litt av den da.

Og jeg sa at det var greit.

Også spurte Brisner om jeg hadde såpe og.

Og det sa jeg at jeg hadde.

Men det var bare et vanlig gammeldags såpestykke, (av merke Sterilan vel, som faren min hadde pleid å kjøpe), og det såpestykket, det ville ikke Brisner låne likevel da, (når han så det), i dusjen, på brakka der da.

Han hadde vel trodd at det var dusjsåpe, som jeg hadde, tror jeg.

(Og syntes nok kanskje at det var litt for intimt da, å dele et gammeldags såpestykke.

Men det hadde ikke jeg tenkt på akkurat, at det liksom skulle være som noe intimt, å dele et sånt såpestykke.

For jeg var ikke vant med det, å ha mine egne såpestykker, da jeg vokste opp, på Bergeråsen.

For faren min pleide noen ganger å dusje der, i leiligheten 'min', så det var sånn at faren min og meg, delte de samme såpestykkene da.

Og sånn var det vel hos mora mi og, tror jeg, at alle der brukte det samme såpestykket).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Sersjant Dybvig, han hadde kanskje ikke det samme 'macho-imaget', som mange av de andre troppsbefala.

Dybvig hadde kanskje mer image som 'myk mann', (eller noe).

Han hadde ihvertfall ikke en sånn streng, gammeldags lederstil.

Så det ble sånn, syntes jeg, at man kunne fleipe litt, når Dybvig var leder, for en økt da.

(Det ble ihvertfall sånn.

Uten at dette var noe gjennomtenkt, fra min side.

Men når jeg tenker tilbake på det nå, så husker jeg jo det, at jeg liksom var litt rappkjefta noen ganger, når Dybvig var leder for troppen da).

For eksempel, så øvde vi på angrep på ski, om vinteren, en av de første månedene, i 1993 vel.

Like ved skytebaneveien, på Terningmoen da.

Og da sa Dybvig at vi måtte passe på, at ikke vinden ledet, fra oss, og mot de vi angrep.

Og da spurte jeg, om det var fordi at de ikke skulle 'lukte oss'.

(Jeg fleipa da.

For jeg var litt lei da).

Men da sa Dybvig at dette ikke var noe Sølvpilen-greier.

(Noe sånt).

Så Dybvig prøvde kanskje å være litt morsom, og prøvde kanskje å være nesten 'kamerat', og ha en litt sånn fleipete tone, med oss soldatene, da.

Men det var vel for at 'fi' ikke skulle høre oss, at man ikke måtte angripe, i den retningen, som vinden blåste, (når man angrep på ski, da), tror jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En annen gang, som vi gikk, ledet av sersjant Dybvig, for å skyte, (eller noe), et eller annet sted,

langs skytebaneveien vel.

Så husker jeg at Dybvig klagde, og sa at vi gikk som en 'saueflokk'.

Og da tulla jeg igjen da, og sa 'bæ'.

Og da sa Dybvig at, 'jeg venta på det'.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En annen gang, som jeg var lei, på nyåret, i 1993 vel.

Så skulle vi gå et eller annet sted da, i kulda.

(Og jeg var skikkelig lei da).

Så mens vi gikk, hele troppen da, så var jeg så lei/oppgitt, så jeg var litt sånn sarkastisk da, (heter det kanskje).

Også begynte jeg plutselig å synge/si høyt, noe fra en DumDumBoys-sang, som ofte hadde blitt spilt, på rommet til reservelaget, ihvertfall.

Og det var: 'Å som sola skinner, jeg har solbriller på'.

Også var det i januar, og med mange minusgrader osv., og vi hadde noe som virket som en nesten endeløs rekke av kalde vinterdager, med streng disiplin og mye tjeneste utendørs, foran oss, da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, som jeg hadde tatt 'helgeperm-toget', fra Elverum og til Oslo, en fredag ettermiddag.

(Dette var kanskje våren 1993.

Jeg husker ihvertfall at jeg gikk i permuniform-bukse og skjorte, men at det vel var såpass varmt, at vi ikke hadde feltjakkene våre på oss også).

Så var det to amerikanske damer, i begynnelsen av 20-årene vel, som stoppet meg, nederst i Karl Johan, (eller om det var på Jernbanetorget), og spurte meg, om hvor Stortorget lå.

(På engelsk da).

Jeg skulle jo gå til den Rimi-butikken, ved Grev Wedels Plass, (hvor jeg pleide å kjøpe matvarer, for helgen).

Så jeg sa til dem, at jeg kunne vise dem hvor Stortorget lå, for jeg gikk jo den veien, uansett.

Mens vi gikk nederst i Karl Johan der, så så de to amerikanske damene, en narkoman, som var helt i heroinrus, (eller noe), og som hadde spasmer da, (eller noe).

Og de to amerikanske damene, de begynte plutselig bare å le fælt, av han heroinmisbrukeren, da.

Noe jeg som jeg ikke likte, for det var ikke vanlig, i Norge, at man stod og pekte på, og lo av, sånne 'stakkarer', da.

De skulle man liksom synes synd på, da.

Så jeg merka at de her to damene nok hadde en annen kultur da, (for å si det sånn).

For de syntes visst bare at han narkomane var morsom da.

Og når vi kom opp til ved Domkirken der, så pekte jeg, og viste de damene, hvor Stortorget og sånn var da.

Og akkurat på hjørnet av Karl Johan og Kirkegata, (heter det vel der), så stod det en politikonstabel, (husker jeg).

Og han så stygt på meg da.

(Sånn som jeg oppfattet det, ihvertfall).

Akkurat som om jeg gjorde noe galt, fordi jeg visste de her to amerikanske damene veien, og chatta litt med de, da.

Akkurat som om det skulle være noe kriminelt, eller noe.

(Når jeg bare hjalp de to damene, som hadde bedt meg om hjelp, og var galant og høflig da, må jeg vel si, at jeg vel prøvde å være, ihvertfall).

Men jeg så aldri de her damene igjen.

Jeg hadde vel spurt dem, om dem skulle ut på byen kanskje, den helgen.

Men det ble ikke til, at jeg avtalte å møte dem, (eller noe).

Og jeg gikk vel ikke ut på byen selv engang den helgen, tror jeg.

(Selv om jeg ikke husker det helt sikkert).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt en del mer som hendte, dette året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 55: Fler erindringer fra tiden i Geværkompaniet II

Noe rimelig dystert, (må man vel kalle det), som hang over Geværkompaniet, vinteren 1992/93, forresten.

Det var det, at det første stedet, hvor det ble femten minusgrader, av en militærleir i Nord-Norge og Terningmoen.

Den leiren, den skulle ha gassmaske-testing-øvelse, på tre dager, om vinteren.

(Siden Forsvaret dreiv og testa nye gassmasker da, på den her tida).

Og alle, (eller ihvertfall mange av dem), som hadde vært med på den første gassmaskemaske-øvelsen, (om høsten, 1992), de fortalte om hvor forferdelig det hadde vært da, å gå, sove og løpe osv., med gassmaske, tre dager, (eller noe), i strekk, da.

De mente at det nok ville bli mye frostskafer osv., (var det vel), når vi måtte gå med gassmaske konstant, i tre dager, i temperaturer på rundt femten minusgrader, da.

(Ble det sagt ihvertfall, husker jeg).

Vi fem beste skytterne, i troppen, vi slapp jo unna den første gassmaskeøvelsen, siden vi ble tatt ut, til å være tropp 1 sine representanter, i garnisjonsmesterskapet i skyting, på Terningmoen, høsten 1992.

(Som jeg har skrevet om tidligere, i Min Bok 3).

Men vi i Geværkompaniet, vi hadde flaks da.

For selv om Elverum var kjent for å være et 'kuldehøl', så ble det tidligere minus femten kuldegrader, i den aktuelle leiren i Nord-Norge da, (ble det sagt, ihvertfall).

Så vi i Geværkompaniet, vi slapp unna denne 'mareritt-øvelsen' da, (som de fleste av oss vel hadde grudd seg til, og vel hadde håpet at vi kom til å slippe unna).

(Selv om det jo selvfølgelig var synd på de som var i Nord-Norge, og måtte gå gjennom dette da, som vi trodde at nok måtte være som et 'helvete').

Så sann var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Når vi gikk tre-mila, så mener jeg at det var Quickstad, (lagfører på lag 1), som dukka opp på en sånn slags 'sanitets-post', samtidig med meg, etter en mil, eller noe, kanskje.

Og da var Quickstad helt desperat, og brølte nesten om at han måtte få masse vaselin, som han skulle smøre seg med i ræva, for å unngå å få gnagsår der da, (som var et triks som ble nevnt vel, i forkant av tre-mila), for å klare kravet, da.

Men denne spesielle oppførselen, (syntes jeg at det var, ihvertfall, for Quickstad virka jo helt gæern nesten, må man vel si), den gjorde meg nesten litt sjokka, og dempa nok min motivasjon litt, for å klare kravet da, (vil jeg nok si).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

I julegave, jula 1992, så fikk Axel et sånt håndkle, fra Forsvaret, fra meg, (husker jeg).

Det var fordi at Forsvaret, de hadde noen håndklær, som var hvite, og også noen andre, som det stod 'Forsvaret' på, da.

Og jeg hadde da klart å sende med et av mine egne håndklær, en gang, til vaskeriet, på Terningmoen, (for jeg syntes kanskje at tre håndklær, i uka, (var det vel), kunne bli litt lite, noen ganger).

Så Axel fikk et sånt håndkle av meg da, som det stod Forsvaret på da, i julegave, jula 1992, da han var fjorten år vel.

Jeg vet ikke om han syntes, at det var noe kult.

Og det er mulig at han fikk noe annet i julegave og, for håndklær er jo ikke så dyre akkurat.

Men jeg tenkte kanskje at gutter som gikk på ungdomsskolen, syntes at det var kult, med ting fra Forsvaret da.

Og de håndklærna, det var det eneste, som det var mulig å nesten få 'lurt' til seg da, fra Terningmoen.

(Uten at det ble TS-er og masse styr da).

Og Axel fikk vel også en bursdaggave, fra militærbutikken Top Secret, (der hvor jeg pleide å kjøpe varmeposer), enten i 1992 eller 1993, vel.

(Jeg mener at jeg dro med Axel dit, og lot han få velge en bursdaggave da.

Hvis jeg ikke husker helt feil da).

Og Axel fikk vel også seinere den grønne NATO-genseren min, (mener jeg), etter at jeg flytta til St. Hanshaugen, i 1996, (mener jeg at det var).

Så sånn var vel det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Sersjant Dybvig, han kom inn på rommet, til lag 2, en gang, en stund, etter at vi hadde gått tre-mila.

Også sa han til Sundheim, at han måtte gjøre klar pakningen, for han skulle være med, å gå tre-mila, på nytt.

(Siden han ikke hadde klart kravet da).

Mens jeg også var inne på lagsrommet da, (og overhørte det her).

Men Dybvig sa ikke noe til meg.

(Enda jeg heller ikke hadde klart kravet).

Og i Forsvaret, så er det liksom et sånt ordtak, (halvveis på fleip vel, men likevel), som sier, 'er du i tvil, ikke spør'.

Men jeg tenkte kanskje at det var fordi at jeg hadde så mange andre merker, (jeg hadde vel sju ferdighetsmerker, på den her tida vel), at jeg slapp, å prøve å klare tre-mila, på nytt, da.

(Noe sånt).

Men Sundheim og jeg, vi ble ihvertfall uansett forskjellsbehandla da, (av sersjant Dybvig), (må jeg vel si).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Ragnhildsløkken, som jeg var på samme lag som, (lag 2), etter jul.

Han bodde jo i Elverum.

Og dro jo da naturlig nok hjem, hver dag, etter tjenestens slutt.

Men lagfører Bricen, (var det vel), han hadde vel mast, på Ragnhildsløkken, (mener jeg at det var), om at han, måtte tilbringe mer av fritida si, på brakka.

(For å få et bra sosialt miljø, i laget, eller noe).

Men det ville ikke Ragnhildsløkken da, og han begynte å bable om at grunnen, det var at det var noen på rommet, som absolutt måtte 'lukte mann'.

Jeg lurer på om han mente meg.

For jeg var noen ganger så sliten etter øvelser, for eksempel, at jeg bare la meg i senga, med klærna

på, og sovna da.

Før jeg fikk dusja og sånn, da.

Og jeg gadd vel ikke å dusje hver dag der heller, (siden det bare var mannfolk der da, for det meste, liksom).

Og jeg hadde jo blitt mobba, av Øverland, en gang, når jeg skulle dusje, (når jeg var reserve og bodde på stabsrommet, da).

Men uansett, så syntes jeg vel ikke at det var nødvendig akkurat, å dusje hver dag, når man bare var i leiren, uansett.

Men den siste tida, som jeg jobba på OBS Triaden, så dusja jeg jo hver kveld, da.

Og etter militæret, når jeg jobba på Rimi, så begynte jeg å dusje, hver morgen, før jeg dro på jobb, (husker jeg).

Men å være i militæret, det var liksom ikke det samme, som å jobbe i ferskvaredisken, på OBS Triaden, mente jeg nok da.

Og jeg syntes også at tjenesten var såpass slitsom, at det var ofte, at jeg rett og slett ikke orka å dusje, og.

Uten at jeg husker helt nøyaktig hvordan det her var nå.

Men jeg mener at Ragnhildsløkken klagde ihvertfall, på de av oss, på lag 2, som ikke dusja hver dag da.

Så det var kanskje på grunn av klaginga hans, (og klaginga til han typen til hu Ungbo-Anita, et år eller to før det her da), at jeg begynte å dusje, hver morgen, etter at jeg var ferdig med militæret, ihvertfall.

For det var ikke sånn, at jeg dusja hver dag, før jeg begynte å jobbe på OBS Triaden, ihvertfall.

Fordi jeg pleide ikke å lukte så vondt heller, (på den tida), tror jeg.

Men jeg begynte kanskje å lukte litt vondere, når jeg begynte å komme litt opp i 20-åra.

(Mener jeg å huske ihvertfall.

Som jeg har skrevet om i Min Bok 2 vel.

At jeg merka at det begynte å lukte rimelig vondt/ramt under arma mine, en gang, mens jeg dreiv og leste til eksamen, på NHI, våren 1992, var det vel).

Det er mulig.

Hvem vet.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Ragnhildsløkken han kom også en gang, med et rart utbrudd, mens han stod på gangen vel, like utafør rommet, til lag 2.

Og det var at han sa til noen, at 'pikken min, den er lang og tynn, akkurat som meg'.

Men hvorfor han sa det her, det veit jeg ikke.

Men han sa det vel til Bricen kanskje, det er mulig.

Men det tørr jeg ikke å si helt sikkert.

Men alle de som var på lag 2, (mer eller mindre, ihvertfall), de hørte vel det her, tror jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg har vel skrevet om, (mener jeg å huske, ihvertfall), tidligere, i Min Bok 3, at jeg lurte på, om lagfører Bricen, (på lag 2), var homo/bifil.

Og en av de viktigste grunnene, til at jeg lurte på det, det var det, at en gang, så hadde Bricen lagt seg tidlig.

(Eller om han lå og sov, i senga si, med klærna på).

Og da snakka han i søvne, husker jeg, og sa ganske høyt, 'å Ribsskog'.

Akkurat som om han drømte om meg, eller noe.

Men da sa jeg ingenting, men bare la det her på minnet, da.

Så Bricen er nok rimelig tvilsom, vil jeg si, (som det vel heter).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt mer som hendte, det året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 56: Fler erindringer fra tiden i Geværkompaniet III

Det var også sånn, at lagfører Bricen, en gang var borte, (og muligens nestlagfører Frydenlund og).

Ihvertfall så måtte jeg, som geværmann 1, noen gang, trå til, som lagfører da.

Og det var enklere sagt enn gjort, for først og fremst Skjellum, kunne være vanskelig å ha med å gjøre da, syntes jeg.

Så jeg var rimelig 'laid-back', som lagfører.

Og jeg hørte vel litt mye på Skjellum og dem, kanskje.

Og jeg beregnet tida, litt feil, for å pakke sammen teltet, osv.

Så da vi skulle møte sersjant Dybvig, her eller der, så kjefta han på meg, husker jeg, fordi vi var et minutt for seint ute da, (eller noe).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg var også lagfører, når vi skulle ha en økt, med vernedrakter, og walkie-talkier, mener jeg.

Og det gikk vel rimelig greit, tror jeg.

Selv om vi vel bare var fire-fem stykker, på laget da, tror jeg.

Men da ble det så rart, når vi hadde kommet oss over det området, som vi skulle øve på fremrykk i da.

For da var jeg liksom lagfører da, og da ble det litt rart, hvis jeg skulle prate vanlig med de andre.

Så da bare gikk jeg litt bort for meg selv, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og også når jeg var på reservelaget, så var jeg noen ganger en slags lagfører.

Og det gikk greit, vi skulle liksom ligge i forsvar, et lag, oppå en skråning.

Og jeg fikk hjelp av Frisell, til å få råd, sånn at vi lå riktig, i lendet da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og når lagfører Bricen jobbdimma, så måtte jeg stå foran muligens, på oppstillingsplassen da, når laget skulle meldes av, osv.

Eller om det var nestlagfører Frydenlund, som da stod foran, muligens.

Det husker jeg ikke helt nøyaktig, hvis jeg skal være ærlig.

Jeg var vel uansett mest klar for å dimme, og begynne på mitt 'egentlige' liv, på den her tida.

Selv om jeg husker det, at jeg grua meg, til repøvelsene, og tenkte sånn, at jeg skulle prøve å holde meg i brukbar form, sånn at repøvelsene ikke kom som et like stort sjokk for meg, som førstegangstjenesten hadde gjort da.

(Selv om Paulsen, på lag 2, var uenig i dette, husker jeg, og sa at han ikke kom til å tenke noe særlig, på rep-øvelsene da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, når vi hadde FYFO, (fysisk fostring), i en økt, i Leto-hallen, under ledelse, av sersjant Dybvig.

Så sleit jeg, for det var sirkeltrening.

Og jeg var litt fysisk svak, (må jeg vel si), så jeg klarte ikke å ta armhevinger, så lenge som det var meninga, at vi skulle da.

Og da begynte Frisell og Grønvold, og en til vel, å kødde, med meg da.

Og de lot som at de var like svake som meg, og ikke klarte å ta armhevinger da, (mens de jamra seg, osv., da).

Og det som skjedde da, det var at de fikk kjeft av sersjant Dybvig, og måtte ut på en ekstra løpetur, om kvelden, vel.

(Mener jeg at det var, ihvertfall).

Og da møtte jeg dem, på vei, til eller fra kantina vel, (mener jeg å huske).

Så hva Frisell og de, ville fram til, med den her mobbinga, av meg, det veit jeg ikke.

Men jeg var ihvertfall antagelig den dårligste til å ta armhevinger i troppen, da.

Og da skjønnte sersjant Dybvig, at de tre spilte mens jeg ikke spilte da, (tror jeg ihverfall).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var jo også sånn, (som jeg vel har skrevet om, tidligere, i Min Bok 3), at jeg en gang fikk kjeft, av folka, på reservelaget.

For dem mente det, at jeg hadde ledet arbeidet, med å sette opp lagstelt, på under ti minutter, (var det vel), for bra.

For reservelaget klarte kravet, og det var det vel noen av de 'vanlige' laga, som ikke klarte, (mener jeg å huske, ihvertfall).

Så jeg fikk kjeft da, siden mange av de som var, på reservelaget, ikke ønsket å imponere befalet for mye, da.

Siden de gjerne ville dimme da, og da lønte det seg ikke for dem, å fremstå, som 'mønstersoldater' da, mente dem vel.

Så folka på reservelaget, det var ofte folk, som var dyktige, som soldater.

Så det var nok ikke evnen det skortet på der, oftest, tror jeg.

Det var nok mer viljen, (av en eller annen grunn), som det skortet mer på da, (vil jeg nok si, at det virka som, for meg, ihvertfall).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var også en god del mer som hendte, dette året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 57: Fler erindringer fra tiden i Geværkompaniet IV

Søstera mi Pia, hu fortalte meg det, på den her tida, at det var ei norsk dame, med store pupper, som pleide å gå, på Jollys.

Og hu hadde noen smykker, rundt halsen, da.

Og da var det sånn, (sa Pia), at de afrikanerne, som var på Jollys, de pleide å si til hu dama, at 'så fine smykker du har', bare for å få studert puppene hennes da.

Og hu dama skjønte ingenting, da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En annen gang, på den her tida, så var det et par politifolk, som stoppa et par afrikanere, i Storgata, utafor Jollys, rundt stengetid vel, (eller ihvertfall seint på kvelden), og spurte disse om legitimasjon, da.

Og søstera mi, hu ble helt hysterisk og rasende, og skreik til politiet, at dette hadde de ikke lov til å gjøre, da.

Og politifolka, de sa da ikke noe.

Men lot da bare de afrikanerne gå vel.

Og politiet var kanskje litt redd for søstera mi, (av en eller annen grunn), virka det vel nesten som.

Så dette var en rimelig surrealistisk opplevelse, (vil jeg si), å se på denne episoden, (som jeg vel dessverre ikke har fått prata noe mer om, med min søster, i ettertid).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En annen gang, som søstera mi, hadde dratt meg med, på Jollys.

Så sa hu til meg, (utafor sammenhengen vel), at 'du får ikke noe hjelp av politiet'.

Men hva hu mente med det, det skjønte jeg ikke.

Jeg tok det vel ikke så veldig seriøst.

Hvorfor skulle jeg ha hjelp av politiet liksom, tenkte jeg vel.

(Noe sånt).

Og hvordan kunne søstera mi uttale seg om dette, liksom.

Hm.

Det skjønte jeg ikke helt.

Men det var litt 'far out' da, så jeg ble liksom litt satt ut, og visste ikke helt hva jeg skulle si tilbake.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En helg, som jeg var, i bofelleskapet, til søstera mi, Monica Lyngstad og Siv Hansen, i Christies gate.

Så babla Monica Lyngstad noe om, at de hadde noen venner, som hadde drevet med klatring, og de klatret bare opp til andre etasje, og gikk inn en dør der, når utgangsdøra, var låst.

Så når jeg kom hjem, aleine der, (i fylla vel), om kvelden, en gang.

Som det var avtalt at jeg skulle ligge over der.

Og døra til oppgangen deres plutselig var låst.

Så prøvde jeg å klatre opp den veien jeg og, (som Monica Lyngstad hadde babla om, at noen andre hu kjente, hadde gjort).

Og da fikk jeg hull i buksa mi, husker jeg.

På rumpa, må man vel si.

Fordi at det var noen sånne jernspisser, på toppen av det gjerdet, som jeg måtte klatre over, for å komme inn, i andre etasje der da.

Og det nevnte jeg for Monica Lyngstad dagen etter da, at jeg hadde fått hull i buksa, når jeg klatra der hvor hu hadde nevnt at det gikk an å klatre da.

(Hvis døra nede var stengt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, når søstera mi hadde dratt meg med, på Jollys.

Så stod vi i en bar der, hvor Pia sin bartender-venn Michael, (fra Afrika vel), jobba.

(For Pia syntes at han Michael var så snill da, eller noe).

Og så hendte det, at jeg måtte jeg på do.

Og da jeg kom tilbake, så stod det to norske karer, der hvor jeg hadde stått, noen få minutter tidligere.

Så det var ikke plass til meg lengre, ved bardisken der da.

Men jeg spilte jo mye fotball, på fritida, i Leto-hallen, i Elverum, med soldat-kolleger, på den her tida.

Så jeg tok bare liksom en sånn skuldertakling, på han karen som hadde tatt plassen min der da.

(For jeg regna med at de norske kara, ikke var så hjemme der, siden det nesten bare var afrikanere som gikk på Jollys da, (og noen norske damer da, som søstera mi og Monica Lyngstad og Siv Hansen).

Og jeg var også rimelig full da).

Og vips, (hadde jeg nær sagt), så var det plass til meg der likevel, (mellom de norske kara og søstera mi der, da).

Og da spanderte han bartenderen Michael, en halvliter eller et glass øl, på meg, på vegne av utestedet, siden noen hadde tatt plassen min da, når jeg var på do der, (regna jeg med at det var, ihvertfall).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En annen gang, som jeg var med søstera mi og Monica Lyngstad, på Jollys.

Så var det en brite der, i 40-årene vel, som jeg lurte på om var sjømann, eller noe.

Og han gikk rundt i en trang t-skjorte der, (var det vel), og med muskuløse armer, (tror jeg at det var), og liksom flørta med alle mennene som satt ved bordene der da, (inkludert meg).

Før han ble kasta ut, av en vakt der, da.

Så det var et rimelig spesielt sted, husker jeg, Jollys.

Og etter det her, så var det vel ikke sånn, at jeg dro på Jollys, så mange fler ganger, vel.

Jeg følte meg jo ikke så hjemme der, fra før heller, for å si det sånn.

Siden dette vel egentlig var et afrikansk sted, da.

Sånn som jeg skjønnte det, ihvertfall.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Paulsen, (på lag 2), han nevnte en gang, på rommet, til lag 2, at han hadde kjøpt det siste Pearl Jam-

albumet, (Ten).

Jeg hadde jo hørt singlene 'Even Flow', (som jeg likte), og 'Jeremy', (som også var ok vel), på MTV, (må det vel ha vært), så jeg spurte om det albumet var bra, da.

Og det mente Paulsen at det var da.

(Så jeg kjøpte vel det albumet, i Platekompaniets butikk, på Grønland T-banestasjon, var det vel.

Der hvor Kenneth Sevland hadde dratt meg med, en gang, på klassetur, med Svelvik ungdomsskole, når det het Platebaren på Grønland der vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Paulsen han led forresten, av et eller annet.

Så han var nesten aldri med lag 2, på det vi dreiv med, etter jul, (av en eller annen grunn).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En fredag, som jeg tok 'helgeperm-toget', tilbake til Oslo.

Så begynte Paulsen, å surre rundt gjennom alle togvognene, sammen med ei 'hot', ung dame, like før han skulle gå av toget, på Kløfta, da.

Paulsen fant ikke bagen sin, (eller hva det kunne ha vært).

Så han gikk distre rundt på toget der da, med hu unge dama på slep, mens hu holdt på å le seg ihjel, da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, på slutten av førstegangstjenesten.

Så hadde jeg noen sivile sko, som sålen hadde løsna litt på, (eller noe).

Så jeg spurte, om noen visste om hvor jeg kunne finne noe lim, til å lime på sålen igjen, (eller noe sånt).

Og da sa Paulsen det, at den og den personen, i skolebygningen vel, hadde lim da.

Så da gikk jeg dit da.

Men han ble litt overraska, tror jeg.

Men jeg fikk vel limt det jeg skulle ha limt, tror jeg.

(Hvis jeg ikke husker helt feil da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En annen gang, så ble noen soldater, i troppen, bedt om å gjøre noe kontorarbeid.

(Av sersjant Dybvig vel).

Jeg tror at troppsbefalet visste hvem som hadde gått på handel og kontor.

For det var en del ganger, at jeg ble satt til, å gjøre diverse kontorarbeid, da.

(Som kopiering, osv).

Denne gangen, så var det blant annet en bruksanvisning, for primusen, som alle soldatene skulle få, da.

Og den kopierte jeg, på en nesten finurlig måte vel, (på et eller annet kontor i skolebygningen der), sånn at det nesten ble som en brosjyre, som man kunne ha, i lomma, eller noe, da.

Men hvorfor vi fikk en brosjyre, for hvordan man skulle bruke primusen, (som var av et merke, som het Primus Optimus vel), en av de siste månedene, (og ikke en av de første månedene der), det veit jeg ikke.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Sundheim, (som hadde køya over meg, på lag 2), han kjente noen i kompanistaben, (eller noe).

Så han hadde alltid noen rykter, på lager, om ditt og datt, da.

Men ofte, så var de jo de her ryktene, helt feil.

Så til slutt så måtte jeg bare slutte å høre på han, husker jeg.

Det ble også sagt, på kompanioppstillinger og sånt vel, at det eneste vi skulle høre på, det var ting som kom ordreveis da.

Men det kunne noen ganger være litt vanskelig, når man hadde troppsbeval, som man ikke gikk så bra overens med, da.

Men det ble nå sagt ihvertfall da, (husker jeg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Sundheim, (fra Valdres), han var også veldig kunnskapsrik, når det gjaldt våpen.

Så hvis man for eksempel lurte på hva tjenestevåpenet, for geværsoldater, i USA var.

Så kunne Sundheim enkelt svare, at det var M6, (eller noe), da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En av de første dagene, som jeg var, i Geværkompaniet.

Så ringte jeg min bestekamerat, på den her tiden, (må man vel kalle han), Magne Winnem.

Og prata med han, om hvordan det var, på Terningmoen, osv., da.

Så det var ikke sånn at jeg ringte til mora eller faren min, eller noen av søsknene mine, liksom.

For jeg var vel ikke så på bølgelengde, med noen av de, liksom.

Og når jeg ringte til Winnem, (fra en telefonkiosk, som var rett på utsida, av vaktbygningen der, på Terningmoen).

Så kunne jeg høre det, at noen inne i vaktbygningen, lo av meg, da.

(Hvis jeg ikke hørte helt feil).

For de kunne visst høre hva jeg sa da, (virka det som, ihvertfall).

Og jeg hørte også at noen sa, at 'han grein ihvertfall ikke han'.

(Noe sånt).

For det var visst noen som grein da, når de ringte hjem, til familien sin og sånn da, de første dagene, av rekruttskolen, på Terningmoen.

For det var ganske tøft der da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, mens jeg var i Geværkompaniet.

(Muligens etter at jeg hadde begynt å jobbe i Rimi).

Så dro Magne Winnem meg med, på en fest, på Grunerløkka.

Muligens en slags Rimi-fest, (hvis jeg husker det riktig), i et lokale, ganske langt opp, på Grunerløkka, mellom Sannergata og Birkelunden, (tror jeg), og vel litt nærmere Ila, enn Birkelunden.

(Noe sånt).

Og denne festen var litt kjedelig, (mener jeg å huske).

Og hvor Magne Winnem ble av, det husker jeg ikke.

Men han tok vel muligens en drosje hjem til General Ruges vei, på Nordstrand, (hvor han vel bodde, på den her tiden, sammen med Elin fra Skarnes).

Det er mulig.

Jeg selv, jeg gikk i retning av sentrum, for å ta en av de siste nattbussene hjem, til Ellingsrudåsen, (må det vel ha vært).

Og akkurat da jeg skulle krysse Akerselva, (var det vel), like ved Legevakta der, på Nedre Grunerløkka.

Så møtte jeg søstera mi Pia, som var ute og gikk, midt på natta, en natt til søndag, da.

Pia mente at jeg måtte bli med henne, opp på Øvre Grunerløkka, igjen.

For da kunne jeg ligge over hos henne, i Christies gate da, mente hu.

Så det var litt rart, husker jeg.

At jeg møtte Pia, midt på natta, i Oslo.

Men hu virka ikke redd, eller noe, over å gå rundt alene, i de mørke gatene, mellom Oslo sentrum og Grunerløkka, i 2-3-4-tida om natta, en natt til søndag, (eller om det var en natt til lørdag), muligens våren 1993 vel, (eller om det var høsten 1992), husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt en god del mer som hendte, dette året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 58: Fler erindringer fra tiden i Geværkompaniet V

Da jeg la den sambandsledningen, oppå det fjellet, (ved Ørlandet travbane), på den øvelsen, i Trøndelag.

Så var det ikke sånn at jeg bare måtte legge en sambandsledning.

Neida, de radioene som jeg fikk med, de var ikke akkurat klar til bruk.

De måtte jeg få batteriene til å virke på, og jeg måtte ta isolasjon av noen ledninger, og sånne ting, (var det vel).

Samt at jeg måtte prøve å skjønne hvordan disse radioene fungerte, da.

Siden jeg ikke hadde drevet med de her radioene tidligere.

(For å sjekke at jeg virkelig fikk sambandet til å virke, da).

Og det var vel også ganske mørkt, mener jeg litt vagt å huske, ihvertfall.

Samt at dette var oppe på et fjell da, og været i Trøndelag, ganske seint på høsten, (var det vel), det kunne variere veldig da, (fant vi ut), med vind, snø, hagl, regn og oppholdsvær om hverandre, gjerne sånn at det skiftet en gang i timen omtrent, (for å overdrive litt kanskje, men likevel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, så var noen av oss soldatene, i tropp 1, avgitt, for å hjelpe noen høyere offiserer, som holdt til i kontorbygningen, til Ski og Vinterskolen, (var det vel), med et eller annet, da.

Og jeg husker det, at de offiserene, de var ikke så 'militære'.

Så de hadde en nesten sivil omgangstone da, med oss vernepliktige.

Og han ene av dem, han fortalte det, at han fikk ikke lov, av kona si, til å spise maten, i messa, (han mente vel kanskje da offisersmessa, (som gikk for å ha god mat vel), og ikke den vanlige messa, (som vel hadde ganske dårlig rykte)), for kona klagde, (sa han), på at han prumpa så fælt, hvis han spiste den maten, som kokkene, på Terningmoen, hadde lagd, da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En annen gang, når noen av oss soldatene, i tropp 1, var avgitt, for å gjøre noe arbeid, for infanteriregimentet, eller noe.

Så var det en grenader, (i 30-årene vel), som ledet arbeidet, som vi skulle gjøre, da.

Og en grenader, det var visst en med sivil utdannelse, som jobbet i Forsvaret da, (eller noe).

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En annen gang, så var noen av oss soldatene, i tropp 1, avgitt, til å jobbe i et depot, som lå litt for seg selv, borte ved garasjene cirka, på Terningmoen.

Og da, så skulle vi vel ta imot noe utstyr, fra noen repsoldater, som hadde vært på øvelse, (eller noe).

Og jeg husker at jeg, (som jo hadde jobbet tilsammen tre år, på CC Storkjøp og OBS Triaden), jeg sa 'takk', hver gang noen leverte noe tøy, til meg, da.

(Som jeg pleide å si, når jeg jobba, i kassa, på OBS Triaden, for eksempel da, husker jeg).

Men da, så ble en av disse rep-soldatene sure på meg, (husker jeg), og sa at han ønsket å slippe dette med takk og hversågod, osv., i Forsvaret da, husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var forresten en som hadde falt ned i en elv, (eller noe), og som lukta litt rart vel, og som hadde TS, (tap/skade-melding), på mye utstyret sitt, husker jeg, som hadde vært med, på den rep-øvelsen.

Og da var det også andre, som mangla noe utstyr, på grunn av han som hadde falt i vannet da, for de hadde da lånt kanskje jakka eller buksa si, (eller noe), til han uheldige soldaten da, (husker jeg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og en annen dag, (var det vel), som noen av oss soldatene, i tropp 1, var avgitt, til det samme depotet, da.

Så var det en pause, mens vi venta på, at noen rep-soldater, skulle dukke opp der, for å levere utstyret sitt, (etter endt rep-øvelse), da.

Og så var det sånn, at det lå noen liggeunderlag, i noen hyller, inne på det depotet der da, (eller noe).

(Noe sånt).

Så vi infanterisoldatene, vi la oss da, til å hvile, oppå noen sånne liggeunderlag, (eller om det var noen soveposer, eller noe), som lå inne på depotet der, da.

Og han ene lederen, som jobba inne på det depotet der da.

Han ble ikke sint, da han så det, at vi vernepliktige, hadde lagt oss ned, for å hvile, (for det var en ganske tøff og allsidig førstegangstjeneste, som vi hadde, da).

Men han depot-arbeideren, som ledet arbeidet vårt, (den dagen), han fortalte oss istedet et ordtak, (som vi ikke hadde hørt før), nemlig at, 'en infanterist, han hviler når han kan'.

Og det var visst et kjent ordtak da.

(Skjønte vi).

Som vi infanterisoldatene, ikke hadde hørt før, da.

Men som vi vel fortalte videre, (sånn som jeg husker det, ihvertfall), til de andre soldatene, på brakka, osv., etter tjenestetidens slutt, den dagen, da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Nestlagfører Frydenlund, han tok en gang med, en kassett, (må det vel ha vært), med bandet Sisters of Mercy, (husker jeg), og satt på den, på kassettpilleren til Randen, (må det vel ha vært), som jeg, (og lag 2), lånte da, før han selv forsvant, inn på stabsrommet, for å spille Monopol, (eller noe), som vanlig, må man vel si, (mener jeg å huske, ihvertfall).

Og det var et album som det var en lang sang på, som het 'Love is a Many Splintered Thing', mener jeg å huske.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt en del mer, som hendte, dette året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, en av de neste dagene.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

PS.

Etter å ha søkt litt på nettet, så lurer jeg på om det Sisters of Mercy-albumet som Frydenlund satt på, på lag 2 sitt rom, må ha vært 'Vision Thing'.

Og at den sangen jeg husket, (selv om jeg trodde at den sangen var lengre, enn jeg så at den var nå), må ha vært 'Ribbons'.

Men jeg husker også at vi digga en sang, på det albumet, som het 'Dr. Jeep', vel.

Og med 'vi', så mener jeg da Skjellum, Sundheim og meg.

Siden vi vel var de som ble igjen, for å høre på det her albumet til Frydenlund, da.

Som vi vel hørte på flere dager og muligens.

Noe sånt.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Kapittel 59: Fler erindringer fra tiden i Geværkompaniet VI

Lagfører Bricen, (og nesten alle de andre på lag 2 vel), de var så glad, i en sang, som jeg hadde, på en opptakskassett, og som het 'Lullaby', med the Cure, (fra Mixed Up-CD-en vel), som jeg vel mest hadde tatt opp, fordi at det var en kjent sang, (av et av favorittbandene mine da).

Og det hendte at Bricen maste på at jeg skulle sette på den, da.

(Selv om Bricen vel kalte den sangen for 'Spiderman-sangen', (eller noe).

Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg hadde jo klart infanterimerket, på det første forsøket, (som var 25. september 1992, står det på tjenestebeviset mitt, ihvertfall, selv om ikke alle datoene, på det tjenestebeviset, er riktige, men akkurat denne datoen, den stemmer cirka med hvordan jeg selv også husker det).

Så jeg klarte altså infanterimerket under rekrutten, etter bare cirka to måneders tjeneste, i Geværkompaniet.

Jeg gjorde det vel bra på skytingen og kart-oppgaven, og jeg hadde tatt et håndkle, rundt AG-en, sånn at jeg ikke fikk de skarpe metalldelene, på ladearmen, på våpenet, slående mot ryggen, mens jeg løp.

(For før vi begynte å løpe, så hadde jeg lagt merke til det, at noen høyere offiserer, (var det vel), som også skulle være med, på infanteriløpet, hadde polstret AG-en, på en lignende måte, da.

Så da stakk jeg bare inn på rommet til reservelaget, og åpna skapet mitt der, og dro fram et håndkle som jeg festa med to buksestrikker/syltestrikker vel).

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så da det skulle være infanteriløp igjen, (våren 1993), så måtte jeg være med å arrangere dette løpet, husker jeg.

(Antagelig fordi at jeg allerede hadde infanterimerket vel).

Og da stod jeg ved en post da, sammen med en annen soldat i troppen vel.

Og det jeg husker best fra dette, var at noen soldater, fra en annen tropp vel, (og muligens også noen fra vår tropp, men det husker jeg ikke helt sikkert), de ville da trygle, om at vi, som stod der, skulle hjelpe dem, med oppgaven, da.

Og da, så var det vanskelig å si nei, husker jeg, at jeg syntes.

(For jeg var kanskje litt kua, på den her tida, og kanskje også litt traumatisert, etter den kalde vinteren, hvor jeg fikk frostskaade, osv.

Og når militærlegen ga meg en salve, som ville fått frostskaaden min, på øret, til å bli verre, da.

Noe sånt).

Så jeg må innrømme det, at jeg ga hjelp, til de som spurte, på det infanteriløpet, da.

(Selv om jeg ikke husker nøyaktig hva denne oppgaven gikk på igjen).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg røyka jo, under førstegangstjenesten, og en gang, før en kompanioppstilling, så kasta jeg fra meg en sneip, (husker jeg).

Så tenkte jeg meg om, for det var ikke lov å kaste ting som sneiper, i leiren, så jeg bestemte meg for å plukke opp sneipen igjen, da.

Og akkurat mens jeg plukket opp sneipen igjen, så hørte jeg, at sersjant Dybvig, (som stod å prata med noen andre befal vel, noen meter unna), ropte 'Ribsskog'.

Mens så ropte han ikke noe mer.

(Siden jeg jo hadde plukka opp sneipen, mens han ropte).

Men jeg mener å overhøre, at han sa til de andre befala, at 'nei, han var på nett', (eller noe).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Siden det ikke var lov, å kaste sneiper, i leiren.

Så fant jeg opp en metode, etterhvert, for å kaste sneipen, mens vi gikk, på vei til eller fra en utendørs økt, (eller noe), da.

Og det jeg gjorde da, det var å rulle sneipen, mellom fingrene, øverst på filteret.

Sånn at restene av tobakk ble spreidd utover, på bakken, mens vi gikk, da.

Og så, så rullet jeg filteret, mellom fingrene, til det ble som en liten kule.

Og så, så knipset jeg denne lille kulen, (som var nesten umulig å se), noen meter unna da.

Dette gjorde jeg som en rutine, (må jeg nesten si).

Siden troppsbealet var så 'på' oss da.

For hvor skulle man gjøre av sigarettensneipen liksom, når man var ferdig å røyke sigaretten?

Nei, det ble vanskelig.

For det var nemlig lov å røyke, men ikke lov å kaste sneiper, da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Spesielt i mine yngre dager, så hadde jeg vanskeligheter, med å stå opp tidlig, om morgenen.

Jeg var ofte helt groggy, og klarte ikke å våkne opp, men sovnet ofte igjen, etter revelje da, (som det kanskje også ble slurva litt med).

Jeg fikk en del advarsler, for dette, av daghavende offiser, (var det vel).

Men ikke så mange advarsler, (merkelig nok), til at jeg fikk refs da.

Jeg var ganske tynn, så det er mulig at det var vanskelig, for offiserene, å se om det faktisk lå en soldat, under dyna der, (i senga mi da), eller ikke.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og en ting, som jeg ikke likte, om morgenen.

Det var å gå til messa, som jeg syntes at var et stressende sted, om morgenen, før jeg liksom hadde våkna opp, da.

For der satt det hundrevis av ganske tøffe soldater, som ofte satt i grupper, som kunne tiske om en, og sånn, da.

Mens jeg oftest satt for meg selv der da.

(Hvis ikke noen ropte på meg, og ba meg om å sette meg, enten her eller der, da.

Noe som vel ikke skjedde så ofte, men noen få ganger kanskje, hvis jeg husker det riktig).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Så det jeg istedet ville gjøre.

Det var, å dagen før, kjøpe meg en enkel frokost, i kantina.

Ofte en God Morgen-jogurt, eller lignende.

Også satt jeg den God Morgen-jogurten, i vinduskarmen, på utsida av vinduet, like ved senga mi da, om kvelden.

(Siden det var så kaldt, i Elverum.

At man trengte ikke kjøleskap liksom, for å si det sånn).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men når jeg tenker tilbake nå.

Så husker jeg det, at nestlagfører Frydenlund, så rart på meg en gang, mens jeg i halvsøvn, spiste en sånn God Morgen-jogurt, da.

(Som hadde stått i vinduskarmen, om natta).

For da var det sånn, (husker jeg), at noen hadde åpna folien, til jogurt-delen, av God Morgen-jogurten, (som hadde en annen type emballasje, tidligere).

Og antagelig tatt oppi noe tull, i jogurten min, da.

Men jeg var så trøtt da, og hadde liksom en som rutine, å spise en sånn God Morgen-jogurt, om morgenen, da.

Så jeg bare spiste som vanlig, (i ørska), likevel, da.

(Selv om jeg husker dette, som noe vemmelig, nå da).

Så det er mulig, (hvis jeg skulle tippe, ihvertfall), at Frydenlund kanskje var med på det, å tulle, med God Morgen-jogurten min, da.

Ihvertfall hvis jeg skulle gjette, utifra de blikkene, som Frydenlund sendte meg, (fylt av vemmelse vel), mens jeg spiste den her God Morgen-jogurten, som antagelig var tukla med, da.

I halvsøvn, sånn at jeg bare spiste jogurten som vanlig, da.

Jeg kunne liksom ikke forestille meg, på den her tida, at noen kunne gjøre noe så sjofelt, som å putte noe tull, i en medsoldats God Morgen-jogurt.

Men nå, så lurer jeg jo på det, hva dette egentlig kan ha vært.

Mens da, så trodde jeg vel bare det, at det var noe fabrikasjonsfeil, på jogurten, eller noe sånt, da.

(Noe sånt).

Men nå så lurer jeg jo på det, om en eller flere medsoldater, kanskje hadde tukla med den her jogurten, da.

Så sånn er det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, våren/sommeren 1993.

Så husker jeg det, at like etter at vi hadde kommet tilbake igjen, til Terningmoen, etter en helgeperm.

Så fortalte lagfører Davidsen, på kanonlaget, en historie, fra helgen sin, til noen andre soldater, på kanonlaget vel, mens jeg stod like ved da, (på oppstillingsplassen, eller noe).

Og det han sa, det var at den helgen, så hadde han gått inn i en kiosk, for å kjøpe seg en is.

Og når han kom ut av kiosken, så hadde han sett det, at det var jogurt-is.

Så han hadde driti seg ut da, sa han, (husker jeg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, så skulle vi få skyte, med en skarp M-72.

M-72, det var et 'bruk og kast-våpen', som det ble kalt, på Terningmoen.

Man kunne bare bruke det en gang.

Det er det samme våpenet, (mener jeg at ble sagt), som Rambo brukte, når han skøyt en russisk offiser, på slutten, av First Blood II vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

M-72, det våpenet, det ble også kalt for 'psycho-rør'.

Og geværmann 1 og geværmann 3, på geværlaga, de måtte ha to sånne brukte våpen, festet på seg, overalt, når det var øvelse, osv.

For at man skulle bli vant til, å bære de her våpnene, da.

Og da kunne man lett bli nesten surrete, for man skulle jo også ha på seg grunnutrustningen og gassmaska.

Så da ble det veldig mye belter og reimer da, utapå uniformen.

Så derav navnet psycho-rør, siden de soldatene, som måtte gå med disse på seg, nesten ble psycho da, siden de måtte ha så mange reimer og sånn, utapå seg, og disse røra ofte sklei hit og dit og kanskje hang seg opp i ting, og sånn, da.

Så da jeg var geværmann 2, på lag 2, så måtte jeg bare ha en ganske liten sanitets-veske, (eller noe), med forskjellig bandasjer og sånn da.

(Noe som passet meg bra, siden jeg var ganske spinkel da).

Men da jeg kom tilbake, til lag 2 igjen, fra reservelaget, så måtte jeg gå med to sånne her psychorør, på meg da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

M72, det våpenet er sånn, at man fyrer av en rakett, som brenner seg gjennom panser.

Og så sprøyter den raketten, inn brennende væske, i den tanksen eller stormpanservognen, som man sikter på, da.

Og så blir alle soldatene, som er inni den tanksen, brent levende, da.

Så sånn er det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Og M72, det våpenet, det kan også brukes til å rydde skyttergraver, (ble det sagt).

For hvis man angriper 'fi', og kommer til en skyttergrav, som man vil være sikker på, at er tom.

Så kunne man bare fyre av en M72, nedi den skyttergrava, da.

For da ville raketten ta seg av de soldatene, som var på den ene sida, av der du skøyt fra, da.

Og bakblåsten, (som var flere meter lang, så man måtte alltid sjekke, at ingen stod bak en, før man avfyrte det våpenet), den ville da ta seg av, de fiendene, som var på den andre sida, av den samme skyttergraven, da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenker på.

Men men.

Det var kanskje på grunn av det, at jeg var så vant til å bære rundt, på to tomme, sånne M72-rør.

Ihvertfall, så var det sånn, at jeg ikke våkna helt opp, når vi skulle skyte, med en sånn skarp M72, da.

Så jeg hadde holdt en liten bit av tommelen min, over kanten, på der hvor raketten kom ut da, husker jeg.

Men en instruktør så dette, og fikk meg til å flytte tommelen, da.

Og jeg traff det tanks-vraket, som vi skulle sikte på, 'oppe i lia der' da, ved en av skytebanene, på Terningmoen.

Men seinere, så fikk jeg høre det, av lagfører Warming, på lag 3, at jeg nesten hadde drept alle soldatene, som var der, (og sånn da), siden jeg hadde holdt noen få millimeter, av tommelen min, over munningen, på det våpenet, da.

(Men det her var jo den første og eneste gangen, som vi fikk bruke det våpenet, liksom.

Og det var jo en instruktør der, som sjekka, om vi gjorde noe feil, da.

Så dette var jo for å lære, å bruke det våpenet riktig, liksom.

Så Warming dramatiserte kanskje litt, siden det jo var en instruktør der, som fulgte nøye med, på hva vi gjorde, og sånn, da.

Og jeg er ikke sikker på det, at alle soldatene der, ville ha dødd, selv om noen få millimeter, av tommelen min, hadde vært over kanten av munningen, på det våpenet, når jeg trakk av.

Det høres kanskje litt usannsynlig ut for meg, men.

Så jeg må si at Warming egentlig dramatiserte fælt her, (sånn som det virker som, for meg, ihvertfall)).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt en del mer, som hendte, dette året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 60: Fler erindringer fra tiden i Geværkompaniet VII

Furuset, (NM-mesteren i karate, fra Brumunddal, på lag 3), han huket tak i meg, en gang, på brakka, på Terningmoen, og forklarte meg det, at han også likte the Cure, og da spesielt en sang, som var ny, på den her tiden, som het 'Friday I'm in Love'.

Jeg svarte vel ikke så mye, om den sangen, for jeg syntes vel det, at den var litt enkel kanskje.

Det var ikke min favoritt the Cure-sang, for å si det sånn.

Men men.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men jeg fortalte Furuset det, (om det var den her gangen, eller en annen gang), at jeg hadde sett et TV-program om Brumunddal, på TV, like før det her, og ei utenlandsk, mørkhudet dame, hadde blitt intervjuet, i det TV-programmet, og hu hadde ledd litt, av det stedet, fordi at folka der, noen ganger kjørte traktor, når de skulle på byen, osv.

Furuset sa noe dritt om hu dama da, husker jeg.

Men vi snakka ikke så mye om det her.

Furuset var vel en litt ordknapp kar kanskje.

Det er mulig.

Så sånn var vel det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Grunnen til at jeg hadde sett på det TV-programmet, fra Brumunddal, på NRK.

Det var det, at jeg hadde først trodd det, at jeg kom til å ende opp, i Nord-Norge, (eller noe), da jeg skulle i militæret.

(Og jeg var kanskje litt redd for at videoen min ville blitt tulla med, eller brukt mye, i stua på Ungbo, mens jeg var i militæret).

Så jeg hadde lånt bort videoen min, til Magne Winnem, dette året, som jeg var, i Geværkompaniet, da.

For jeg trodde vel det, at den videoen, var tryggere hos Winnem, enn i stua på Ungbo da, (mens jeg var langt unna, et sted da, mens jeg avtjente verneplikten).

Og den TV-en jeg hadde, mens jeg bodde på Ungbo.

Det var en TV, som jeg hadde kjøpt, mens jeg gikk på ungdomsskolen.

(En gang jeg fikk stipend, noe som Kjetil Holshagen, hadde forklart meg om, hvordan man kunne få).

Så den TV-en, den var fra midten av 80-tallet, da.

Og det var en 20 tommers Mitsubishi-TV, husker jeg.

Som hadde kostet 3900, i sin tid.

(Men jeg hadde ikke så greie på å kjøpe TV-er, på den her tiden, (mens jeg gikk på ungdomsskolen), så jeg bare kjøpte en TV, som de hadde en stor utstilling for, på Spaceworld, i Risto-senteret, i Drammen).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Men den Mitsubishi-TV-en.

Den hadde ikke digital tuner.

Den hadde bare noen sånne hjul, til å skru på, for å få inn norsk og svensk TV, (for det meste, da).

Så den TV-en var nesten som en 70-talls TV da, (kan man vel kanskje si).

Så derfor fikk jeg ikke inn kanaler som MTV, osv., det året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Når jeg hadde helgeperm, og satt for meg selv, (oftest), i stua, på Ungbo, (hvor jeg hadde sittet aleine, og sett på det her TV-programmet, fra Brumunddal. Kanskje mens jeg samtidig leste i avisa og spiste noe god mat, eller noe, da).

(For jeg pleide å bruke videoen sin digitale tuner, for å få sett på kanaler som MTV, for da satt jeg kanalvelgeren, på TV-en, på kanal 12, hvor videoen var stilt inn, og brukte så fjernkontrollen til videoen, for å velge TV-kanal, da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det siste året, som jeg gikk, på NHI, forresten.

(Månedene før jeg måtte i militæret).

Så hadde min adoptiv-tremenning, fra Lørenskog, Øystein Andersen, tilbudt meg å få låne en timer, til stereoanlegget mitt, forresten.

For jeg hadde i perioder store problemer, det året, med å komme meg opp om morgenen, når jeg skulle på forelesninger, på NHI, da.

Så jeg fikk låne den timeren, da.

Som var til å koble på strømmettet, (altså at den hadde 220 volts strømforsyning, da).

Også kunne den timeren stilles sånn, at jeg sovnet inn, til kanskje cirka en time, med musikk, på lav lydstyrke, om kvelden.

Men om morgenen, så ville jeg våkne opp, til kjempehøy musikk, fra stereoanlegget, da.

Som da vel begynte å spille, den første sangen, som lå, i CD-magasinet, (for det var den ganske avanserte Pioneer-CD-spilleren, som jeg hadde kjøpt brukt, av Øystein Andersen, (etter at han hadde mast litt vel), det året jeg hadde det vikariatet, på OBS Triaden).

Så da våkna jeg plutselig, hver morgen, (når jeg hadde stilt inn den timeren ihvertfall), til 'High', med the Cure, da.

En CD-singel, som jeg hadde kjøpt, det siste året, som jeg gikk, på NHI, vel.

Så det var ikke sånn at jeg ikke visste om, at the Cure, hadde en sang, som het 'Friday I'm in Love'.

Men jeg var ikke helt sikker, på hva jeg syntes, om det her nye the Cure-albumet da.

Og jeg hørte vel en del på den 'High'-sangen, for å liksom prøve å bestemme meg, da.

På sammen måte som jeg vel hadde hørt en del på den 'Never Enough'-sangen, (til the Cure), et år eller to, før det her igjen, vel.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var vel også, det året, som jeg var i Geværkompaniet.

At jeg i en helgeperm, så et program, på norsk eller svensk TV.

På Ungbo da, en helg jeg satt hjemme og spiste mat kanskje, (siden jeg fikk så bra appetitt, av å være, i Geværkompaniet).

(Hvis det ikke var på MTV, eller noe, året før dette igjen da).

Og det TV-programmet, det var et musikk-program da, om blant annet Smashing Pumpkins, vel.

Og der spilte de litt av sangen Rhinoceros, (tror jeg at det må ha vært), en sang som jeg husker at jeg syntes var fin da.

Men jeg fikk ikke helt tak i hvilken sang det var.

Og jeg hadde vel aldri hørt om det her bandet før.

Men de ble rimelig kjente, i tiden etter at jeg hadde vært i militæret.

Med sanger som 'Today' og 'Disarm', og jeg kjøpte ihvertfall CD-singelen til 'Disarm' etterhvert, husker jeg.

Etter militæret da, mens jeg jobba på Rimi.

For så å finne igjen den Rhinoceros-sangen, på internett da, mange år seinere.

For jeg hadde ikke så god råd, etter militæret, så det ble mest CD-singler, som jeg kjøpte, på den tiden, husker jeg.

Jeg husker også at jeg kjøpte 'Plush', med Stone Temple Pilots vel, (blant annet), på CD-singel, etter militæret.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Nestlagfører Frydenlund, sa en gang, at man kunne bruke det samme håndkleet, flere ganger, før man vaska det igjen, (husker jeg).

Til meg og noen andre på laget, som vel diskuterte om det her, på rommet, da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På feltidrettsmerke-konkurransen.

Som ble avholdt, 27. april 1993, (står det på tjenestebevist mitt, ihvertfall).

Så var det fortsatt litt is, på bakken, i Elverum, husker jeg.

Og da sersjant Dybvig sendte meg avgårde, i denne konkurransen.

Så sa han til meg, at han forventet av meg, at jeg kom til å vinne hele konkurransen, (eller noe).

Så jeg ble litt sånn 'stiv' da, av forventningspress.

(Eller hva man skal kalle det).

Og jeg falt jo på isen, (på de glatte feltstøvlene mine), allerede i den første bakken, (på den uasfalterte skytterbaneveien, må det vel ha vært), mens Dybvig og en eller to andre troppsbefal, stod og fulgte med på meg da, (husker jeg).

Og resten av konkurransen var også preget av det, at jeg kjempet for å unngå å skli, på isen, for mange ganger da, husker jeg.

Men jeg hadde jo forventingspress på meg.

(Både fra Dybvig og meg selv vel).

Så da jeg så Bø, på lag 1, under orienteringsdelen, av konkurransen.

Så bare fulgte jeg etter han, på noen poster, for jeg skjønnte jo det, at vi var på den samme delen, av

konkurransen, da.

Så jeg måtte liksom prøve å være ganske kald og rolig da, under den her konkurransen, for å liksom vite hvor jeg kunne løpe fort, osv.

Uten å skade meg, ved å falle på isen, da.

For jeg var jo høy og tynn, og hadde det samme problemet, på vinterøvelsen, nemlig at jeg lett falt, når jeg stod i nedoverbakker, på ski, osv.

(Noe som vel sersjant Dybvig må ha fått med seg.

For han fulgte jo med på meg, (husker jeg), ned den siste bakken, på vinterøvelsen, hvor jeg falt så mange ganger, i mørket, da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt en del mer, som hendte, dette året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 61: Fler erindringer fra tiden i Geværkompaniet VIII

Jeg var også på besøk hos min halvbror Axel, og dem, på Vestre Haugen, mens jeg var, i Geværkompaniet.

Axel dro meg med, for å spille basket, (husker jeg), og jeg klarte å få en basketball i hue, mens jeg stod under kurven, (husker jeg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Axels hund Trixie, hadde også blitt større.

Vi gikk tur med Trixie, husker jeg, som løp rundt omkring da, nede på Vestre Haugen der, da.

Jeg husker ikke om det var denne gangen.

Men en gang, så gikk ihvertfall Axel og jeg, tur, med Trixie, til kiosken, ved Haugenstua togstasjon der.

Og da bandt Axel Trixie, til en stolpe, eller noe, mens vi var inne i kiosken og kjøpte godteri, da.

Og mens vi var inne i kiosken, så bjeffa Trixie høyt, uten stopp, hele den tida, som vi var inne i kiosken, (som var drevet av en pakistaner vel), husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Når jeg var på Terningmoen, så hendte det at jeg drømte, om å spise en stor meny på McDonalds, husker jeg, med Big Mac, pommefrites, brus og milkshake, osv., da.

Så den gangen, som troppsjef Frøshaug, straffet meg, (må man vel si), siden jeg hadde vært på diskotek, dagen før, på Alexis, (noe nesten alle pleide å dra på vel), sånn at jeg måtte stå på ski, bak en BV, istedet for det det egentlig var meningen at jeg skulle gjøre, den dagen.

(Som kanskje var å være markør, under noe Miles-skyting, eller noe.

Noe sånt).

Så spurte jeg Haraldsen, som stod på ski, bak BV-en, sammen med meg.

Om han ble med på McDonalds, når vi kom tilbake til Oslo, med 'helgeperm-toget' da, den dagen.

(For jeg hadde så lyst på McDonalds mat da, etter en uke med den kanskje litt kjedelige maten, på Terningmoen).

Men det gadd ikke Haraldsen da, husker jeg.

(Av en eller annen grunn).

Men da dro jeg nok sikkert bare på McDonalds aleine.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var en del folk, (blant annet Bekklund, Torp og Skjellum vel), som kalte meg for 'Ribs', når jeg var i Geværkompaniet, da.

Men jeg var langt fra den eneste, som fikk et sånt klengenavn.

Frydenlund ble kalt for 'Fryden', (husker jeg).

Og Løvenskiold ble kalt for 'Løven'.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg leste en del bøker, det året, som jeg var i Geværkompaniet, husker jeg.

Jeg var på besøk hos Magne Winnem og Elin fra Skarnes en gang, (mens jeg var i Geværkompaniet, vel).

(Den gangen som Winnem fortalte om at han pleide å kjøre til apoteket og kjøre sæddrepende krem, når kondomen sprakk, når han lå med Elin fra Skarnes, som han var forlova med, på den her tida, vel.

For å så ta sånn sædrepende krem, på en kondom, som han tredde på tørkerullholderen, (fortalte han), som han så stappa langt oppi fitta på Elin, da.

Sånn at hu ikke skulle bli gravid, da.

For deres foreldre ville ikke ha tålt det, om de fikk barn før ekteskapet, da.

For ihvertfall Magne Winnem sine foreldre var ganske så religiøse, da).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Winnem og Elin fra Skarnes hadde lagt noe Sjøppeldynga-godteri, (eller noe), i en skål, husker jeg.

Og jeg pleier ofte å være godtesjuk, så jeg spiste mye av det godteriet, da.

Mens Elin og Magne satt mest og så på vel.

I stua dems, i General Ruges vei, på Nordstrand.

Jeg lurer på om det var, på dette besøket, at jeg fikk låne, en bok, av Elin Winnem, som var en kjent Hamsun-bok, nemlig 'Pan'.

Det er mulig.

Ihvertfall så leste jeg en del bøker, (både Hamsun-bøker og andre bøker), mens jeg var i militæret, da.

En gang, når jeg kanskje begynte å gå tom, for bøker, å lese på.

Så så jeg i kantina, på Terningmoen, at det hadde fått inn noen nye pocketbøker der.

Og en bok så litt spennende ut.

Det var en bok, som het 'Opus Pistorum', av Henry Miller.

Og det var jo den værste pornoboka, fant jeg ut.

Jeg turte nesten ikke å lese den offentlig.

Selv om jeg husker det, at Løvenskiold, i troppen, også hadde kjøpt den boka.

Han satt ihvertfall å leste den, på bussen, på vei til den øvelsen, som vi var på, på Fosen, på seinhøsten 1992, (mener jeg å huske).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Løvenskiold, han var også opptatt av pornoblader, husker jeg.

En gang, som jeg trålte rommene, på brakka vår, etter noe nytt, å lese på, (må det vel ha vært).

Så husker jeg det, at Løvenskiold, han så på et bilde, av to strøkne blonde damer, (var det vel), i et pornoblad.

Også spurte han meg, 'hvordan damer er det her da?', (husker jeg).

Men da kunne jeg ikke svare så mye, husker jeg.

Men jeg mener at jeg skjønte hva Løvenskiold tenkte på.

Og det var vel det, at hvordan kunne det ha seg, at to damer, som var så strøkne, kunne nedverdige seg, til å være med, i pornoblad, da.

(At Løvenskiold undret seg over det her, da.

Noe sånt vel).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

På lag 3, så hadde dem også en geværmann 1, (eller noe vel), som het Andersen, og som muligens var fra Hedmark, tror jeg.

Han hendte det, at noen ganger kom med noen slags utbrudd, mot meg.

Ihvertfall en gang.

Han spurte meg, om hvorfor jeg var i Geværkompaniet.

Akkurat som om det var frivillig.

Jeg svarte vel det, at jeg ikke ville ha sivilteneste, for det var 15 måneder, istedet for 12 måneder, som den vanlige førstegangstjenesten varte.

Så han Andersen, han skjønnte vel det, at jeg ikke var så motivert, kanskje.

Militæret for meg, det var bare noe jeg ønsket å bli ferdig med, sånn at jeg kunne fortsette på livet mitt, og få meg en karriere, osv., da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En annen gang, så husker jeg at han Andersen, han babla om det, at når han spiste pizza, så ble det liggende som en klump, i magen hans, i flere dager.

Det hadde jeg ikke tenkt over før.

Men det er mulig at han hadde litt rett i det.

At det er sånn med pizza.

Hva vet jeg.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Lag 3, de fikk seg også etterhvert TV på rommet, (husker jeg).

Og en gang, som jeg satt å så på TV der.

Så var det noe turn, som jeg så på, (husker jeg).

Og da mener jeg at Andersen så litt stygt på meg, (hvis jeg tolka han riktig).

Og da lurte jeg litt.

For jeg hadde jo pleid å se på all mulig sport, på TV, siden jeg var 6-7 år gammel vel.

Og bestemor Ågot pleide å få meg til å se på rytmisk sportsgymnastikk, osv.

Og så var det visst sånn da, (skjønnte jeg på Andersen), at når jeg hadde kommet opp i begynnelsen av 20-åra.

Da fikk jeg ikke lov å se på dameturn lenger.

Er det noen regler som sier det, lurte kanskje jeg på da, når jeg syntes at han Andersen så stygt på meg da.

(På lag 3 sitt rom der).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt en del mer som hendte, dette året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i løpet av de neste dagene.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

Kapittel 62: Fler erindringer fra tiden i Geværkompaniet IX

Det ble også sagt, (av en soldat, i en annen tropp vel), til meg.

At det idrettsprogrammet, som dataavdelingen, på Terningmoen, hadde jobbet i flere år, med å utvikle.

At det programmet var bare kaos.

Forskjellige soldater med EDB-kunnskaper, hadde jobbet på dette programmet, i et år, av gangen, hver for seg.

Og hver soldat hadde gjort dette på sin måte, sånn at alt bare var kaos til slutt, da.

(Ble det sagt, ihvertfall).

Så jeg har jo lurt på det seinere.

Om det var derfor at jeg ikke fikk den 'hoved-data-jobben', for vernepliktige, da jeg søkte på den jobben.

Siden jeg jo hadde toppkarakter, (1.8), i Pascal-programmering, (blant annet).

Og disse 'hippie-aktige' dataoffiserene, (med skjegg, osv.), de var kanskje redd for å få en dataekspert, (må man vel kalle meg), inn på kontorene sine da.

For de var kanskje redde for, at jeg ville avsløre, at vel spesielt arbeidet med dette idrettsprogrammet, var preget av dårlig ledelse, da.

Dette har jeg ihvertfall lurt på i ettertid da, (for å si det sånn).

Så sånn er det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Jeg tror at det var Furuset, (og muligens også noen andre), på lag 3, blant annet, som hadde for vane, å legge seg inne på tørkerommet, på brakka, når dem hadde vært på fylla, på Alexis, på torsdagene.

Jeg prøvde å forstå, hva som var så bra, med å sove, inne på tørkerommet.

Og Furuset svarte vel noe sånt som at det var 'varmt der', eller noe.

Men det var vel varmt nok, under dyna, i senga ens, tenkte vel jeg.

Så jeg skjønnte aldri det her med den sovinga, inne på tørkerommet, da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var forresten ikke bare MG3-ene, i det norske forsvaret, som var tyske.

Jegertroppen, (som bestod mye av idrettsutøvere vel), de hadde noen skarpskytterrifler, som tyskerne hadde lagt igjen etter seg, etter andre verdenskrig.

(Av merke Mauser, tror jeg).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det ble også 'babla' noe om, blant befalet, (må det vel ha vært), at sersjant Johansen skyldte den og den, en kasse øl da, etter den 'tabbe-patrulja' hans, ved kraftgata, på Terningmoen, høsten 1992, (da jeg endte opp med å nesten fryse ihjel), husker jeg.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det gikk også en vandrehistorie, om noen soldater, som hadde lagt en rekruttsoldat, med hodet først, inni en sovepose, på badstua.

Og så snørt igjen soveposen.

Og han hadde visst daua da, (ble det sagt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

En gang, så var det en skoleklasse, på Terningmoen, som skulle bli undervist, i forskjellige våpentyper, da.

Og av en eller annen grunn, så måtte jeg forklare om 12.7, da.

12.7, det våpenet er et veldig stort maskingevær, kan man si.

De blir laget i USA, (av en fabrikk som heter Browning vel).

Og det står på noe som heter 'trefot', og den foten er laget av metall, (og ikke av tre).

Men den kalles trefot, fordi at den har tre føtter, (mener jeg at det var).

Det var en 12.7 per geværtropp, (på samme måte som at det også var en BV, (beltevogn), per geværtropp, så dette var ikke mobilt infanteri, men vi måtte gå overalt da).

12.7-toer, han måtte bære trefoten da.

Hvis han ikke hjalp å bære 12.7-en da, for den var veldig tung.

(Så 12.7-en lå nok ofte i nettopp BV-en, vil jeg nok tippe på).

Så da jeg underviste om det våpenet, for den skoleklassen.

Så sa jeg at man måtte være veldig sterk, for å bære det våpenet.

Og lot som at jeg var veldig sterk da.

For jeg var jo egentlig veldig tynn, så det var kanskje litt rart, at jeg ble satt til å vise fram 12.7.

Jeg forklarte også, at på siktet, til 12.7-en, (som jeg aldri har prøvd å skyte med selv, men vi hadde lært om dette, i en undervisningstime, eller noe, da), så var det tegnet på fly.

(Eller det siktet var vel støpt, så det var vel sånn at det var en figur, som forestilte et fly, som en del av selve siktet, da).

Og dette var et propellfly, (husker jeg), for det våpenet, det var vel fra rundt krigens dager vel.

Men det kan muligens også i tillegg, ha vært jetfly, på siktet, til 12.7-en, men det husker jeg ikke helt sikkert.

Men å treffe et fly, med en 12.7, det var kanskje ikke det enkleste i verden.

Men det som gjorde 12.7-en effektiv, i det norske forsvaret.

Det var det, at Raufoss Ammunisjonsfabrikk, de hadde utviklet en ny 12.7-ammunisjon, som het 'Multi Purpose', (på 80-tallet, eller noe, vel).

Og den ammunisjonen, den forvandlet 12.7-en og gjorde den om til en 'maskin-kanon', vil jeg si.

For Multi Purpose-ammunisjonen, den bestod av sporlys, (sånn at man kunne se hvor kula fløy), og også en sprengladning, sånn at kula kunne gå gjennom panser vel.

Og det er mulig at Multi Purpose også hadde noe brennende væske, (ala M72), som ble sprayet inn, i for eksempel en stormpanservogn, da.

(Det husker jeg ikke helt sikkert).

Men jeg fortalte vel ikke om alt det her, til den skoleklassen.

For vi skulle bare ta en kort presentasjon, da.

Og jeg var litt nervøs, siden jeg ikke var vant, til å ha noe særlig med det våpenet å gjøre selv, egentlig.

Så jeg måtte ta det her på sparket, da.

(Men til og med læreren lo vel, når jeg begynte å prate om det her med propellfly, så jeg vet ikke om de skjønnte det, at jeg ikke pleide å ha noe særlig med 12.7 å gjøre, til vanlig).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Da jeg jobba mine siste vakter, på OBS Triaden, i høstpermen, 1992.

Så var vel dette rett etter rekrutten.

Og jeg var ikke helt tilstede kanskje, på OBS Triaden, da.

Jeg hadde bare kjøpt meg noe riskrem, eller noe, som jeg skulle spise, i matpausen, en av dagene, (husker jeg).

For jeg tenkte vel sånn, at den tjenesten, var så tøff, så når jeg jobba i kassa på OBS Triaden, så kunne jeg bare spise noe riskrem, og sånn.

(Noe sånt).

Og noen damer, i ferskvareavdelingen, de spurte meg om alt mulig da.

Fra militæret da.

Men jeg var litt stressa, for det hadde jo vært et tema, noen måneder før det her, at man ikke fikk lov å ta pauser, på mer enn tredve minutter.

(Noe sånt).

Og jeg sleit vel litt, med å lage denne frosne riskremen, i microbølgeovnen også, (tror jeg).

(Noe sånt).

Så til slutt, så ble jeg så stressa da, at jeg ba de damene, fra ferskvareavdelingen, om jeg kunne få litt 'matro', (husker jeg).

For jeg skulle jo liksom spise ferdig den riskremen, før jeg måtte ned i kassa igjen, da.

Og da begynte disse ferskvare-damene, å prate om at den og den, hadde blitt så forandra, i militæret da, husker jeg.

Men det var vel det, at jeg hadde kjøpt noe ny mat kanskje, som jeg ble litt stressa av, å lage, da.

Og de damene kommenterte også det, at riskrem var så tung mat, da.

(Når de snakka seg imellom, da).

Så det var nesten umulig å spise der, må jeg nesten si.

Når jeg jobba på OBS Triaden der, i høstpermen.

For jeg fikk ikke spise i fred da, (må jeg nesten si).

For jeg fikk så mange rare spørsmål, da.

Av de her damene, (hvorav ei var nordlending vel), i ferskvareavdelingen, da.

Men jeg var nok antagelig litt prega, av å nettopp være ferdig, med rekrutten, i Geværkompaniet, også.

For det var en tøff og krevende tjeneste, hvor man ble mast og hakka på, av befalet, omtrent døgnet rundt, i tre måneder da, mens man samtidig måtte kripe i gjørma, og masse sånne ting, da.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Like før jul, på Terningmoen, så hadde Geværkompaniet så mye ammunisjon igjen.

Som dem ville bruke opp, (tror jeg), for å få like mye ammunisjon, også neste år.

Så noen av oss soldatene, fra tropp 1, vi fikk lov å skyte på automat, mens vi stod oppreist, på en skytebanene, på Terningmoen, da.

(Som om vi var Rambo omtrent, da).

Og da stod Frisell til høyre for meg, husker jeg.

Og på en skyting, så gikk våpenet mitt, litt ut til høyre, (av rekylle da), husker jeg.

Og da stod ikke Frisell og jeg på rekke, men Frisell stod litt foran meg, husker jeg.

Så det var sånn da, at hvis våpenet mitt hadde gått enda lenger ut til høyre, så hadde jeg kanskje skutt Frisell, da.

Og det her sa jeg vel fra om til Frisell og.

At det nesten var nære på, at jeg traff han, da.

Så den her 'jule-skytinga' vår, den var kanskje litt uansvarlig da, vil jeg vel kanskje si.

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Alle datoene på tjenestebeviset mitt, for når jeg fikk ferdighetsmerkene mine, er forresten ikke helt riktige.

Jeg husker at jeg fikk skarpskyttermerket i både bronse og sølv, på den samme økten.

Nemlig en økt som fenrik Brødreskift hadde, allerede under rekrutten, (eller om det var like etter), husker jeg.

Men papirene for den gjennomføringen, de ble liggende, til etter jul, (husker jeg).

(Av en eller annen grunn).

Og på tjenestebeviset mitt, så står det to forskjellige datoer, for når jeg fikk skarpskyttermerket i bronse og når jeg fikk skarpskyttermerket i sølv.

Men dette var egentlig den samme datoen, (sånn som jeg skjønnte det, ihvertfall).

(Jeg klarte nemlig kravet, til bronse, på det første forsøket, den dagen, som fenrik Brødreskift, dro oss med, for å prøve å ta skyttermerket, da.

Og da fikk jeg bronsemerket, (mener jeg).

Og så klarte jeg kravet, til sølv, på det andre, (og siste), forsøket, den dagen da).

Og dette var kanskje i september/oktober/november 1992, (eller noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Troppsjef Frøshaug, han var jo, (og er vel fortsatt), skytter.

Så det var kanskje derfor at troppen vår prøvde seg på både NICE-merket/medaljen og Dugleiksmarket i bronse, (som begge er skyttermerker da).

Og jeg var jo geværmann, på geværlag, (ihvertfall når jeg ikke var reserve), så jeg trengte nesten ikke å anstrenge meg, for å klare kravene, på disse to ferdighetsmerkene, (sånn som jeg husker det, ihvertfall).

Dette var to merker, som vi prøvde oss på, før juleferien, mener jeg å huske.

Mens infanterimerket, det tok jeg i september 1992, (sånn som det står på tjenestebeviset).

Og feltidrettsmerket, det tok jeg i april/mai 1993, (sånn det står på tjenestebeviset, da).

Og da er det bare igjen et merke, og det var skiskyttermerket, (som vi kalte det, sånn som jeg husker det, ihvertfall).

(Men som blir kalt for skimerket, på tjenestebeviset vel).

Det tok jeg på cirka den siste snøen, som var i Elverum, våren 1993, (husker jeg).

En måned eller to etter vinterøvelsen i februar/mars, vel.

Så det var vel i april kanskje at jeg tok det skiskyttermerket.

(Noe sånt).

Så sånn var det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

Det var fortsatt noe mer, som hendte, dette året, som jeg var, i Geværkompaniet.

Og dette tenkte jeg at jeg skulle prøve å få skrevet mer om, i de neste kapitlene, av Min Bok 3.

Så vi får se om jeg klarer å få til det.

Vi får se.

PS.

Jeg leste litt på Wikipedia nå, om Multi Purpose-ammunisjonen, til Raufoss Våpenfabrikk.

Og det står at den ammunisjonen har en 'brannsettende komponent'.

Så man kan si at Multi Purpose er nesten som M72, da.

Bare at en 12.7 kan jo spy ut mange Multi Purpose-prosjektiler, i sekundet.

Så en 12.7 med Multi Purpose-ammunisjon, det er et veldig kraftig og 'rått' våpen, må man vel si.

Men det står på Wikipedia, at kulene går gjennom 'lett panser', så det er mulig at sprengkraften i en M72-rakett er sterkere, for disse går vel gjennom tjukk panser, som på tankser, mener jeg å huske.

Så sann er det.

Bare noe jeg tenkte på.

Men men.

PS 2.

Her er linken til Wikipedia-artikkelen, fra PS-et ovenfor, forresten:

http://no.wikipedia.org/wiki/Raufoss_NM140_MP